

M Æ C B Å O P H I B Å O

Keodeo vi, quýt

Editor Fei Yang

Truyện được edit và đăng tại liufeiayang.wordpress.com

M Ặ C B Ặ O P H I B Ặ O

Keodeo vị, quýt

Editor Fei Yang

Truyện được edit và đăng tại liufeyang.wordpress.com

Kẹo dẻo vị quýt

Tác giả: **Mặc Bảo Phi Bảo**

Editor: **Fei Yang**

Làm ebook: **Fei Yang**

Poster: <https://www.facebook.com/tysquotes>

<https://liufeyang.wordpress.com/>

Lưu ý

Truyện được edit với mục đích chia sẻ phi lợi nhuận, xin vui lòng không dùng bản edit và ebook với bất kì mục đích thương mại nào. Xin chân thành cảm ơn!

Mục lục

Văn án

Mở đầu

Chương 1: Mỗi tình đầu thuở nhỏ không muốn để ai biết đến (1)

Chương 2: Mỗi tình đầu thuở nhỏ không muốn để ai biết đến (2)

Chương 3: Mỗi tình đầu thuở nhỏ không muốn để ai biết đến (3)

Chương 4: Cô bé của anh (1)

Chương 5: Cô bé của anh (2)

Chương 6: Cô bé của anh (3)

Chương 7: Cô bé của anh (4)

Chương 8: Em cùng anh (1)

Chương 9: Em cùng anh (2)

Chương 10: Em cùng anh (3)

Chương 11: Em cùng anh (4)

Chương 12: Chờ đợi từng giây (1)

Chương 13: Chờ đợi từng giây (2)

Chương 14: Chờ đợi từng giây (3)

Chương 15: Giẫm lâu năm (1)

Chương 16: Giẫm lâu năm (2)

Chương 17: Giẫm lâu năm (3)

Chương 18: Giẫm lâu năm (4)

Chương 19: Giẫm lâu năm (5)

Chương 20: Tình yêu (1)

Chương 21: Tình yêu (2)

Chương 22: Tình yêu (3).

Chương 23: Tình yêu (4).

Chương 24: Đôi mắt động lòng người ấy (1).

Chương 25: Đôi mắt động lòng người ấy (2).

Chương 26: Đôi mắt động lòng người ấy (3).

Chương 27: Đôi mắt động lòng người ấy (4).

Chương 28: Đôi mắt động lòng người ấy (5).

Chương 29: Tiếng cười càng mê hoặc hơn (1).

Chương 30: Tiếng cười càng mê hoặc hơn (2).

Chương 31: Tiếng cười càng mê hoặc hơn (3).

Chương 32: Tiếng cười càng mê hoặc hơn (4).

Chương 33: Tiếng cười càng mê hoặc hơn (5).

Chương 34: Tiếng cười càng mê hoặc hơn (6).

Kết thúc (1).

Kết thúc (2).

Văn án

Một thần tượng có một mối tình đơn phương không muốn để ai biết đến, bởi vì năm đó quá nghiêm túc chẳng biết dí dỏm nên không theo đuổi được. Mười mấy năm qua anh âm thầm tiếp tục theo đuổi, sao theo đuổi, theo đuổi mãi cũng không theo đuổi được, nhất định không theo đuổi được.

Đúng như ngài Tiền Chung Thư đã nói: Từ nay về sau, chúng ta sẽ không sinh ly, chỉ có tử biệt.

Mở đầu

“Nghe nói cậu và Đồng Phi có studio rồi?” Người đầu bên kia điện thoại kinh ngạc hỏi cô.

“Bây giờ một nghệ sĩ là có studio, biên kịch cũng có, đạo diễn cũng có. Không cao cấp thế đâu, chỉ là điểm thuế ít, cho hóa đơn có cái tiêu đề thôi.” Sơ Kiến nhìn màn hình trước mặt, thuận miệng trả lời.

Tiêu rồi, đồng chip năm mươi cuối cùng cũng thua rồi.

“Điểm thuế của studio ít. À đúng rồi, quyền tiền có khấu trừ thuế được không?”

Sơ Kiến cúi đầu lục tìm đô la Hồng Kông trong túi xách: “Thỉnh thoảng quyền tiền có thể khấu trừ thuế, cụ thể thì mình không rõ lắm. Để hôm nào mình cho cậu số điện thoại của Đồng Phi. Máy ngày nay cậu ấy đang liên kết làm dự án từ thiện với Hoa kiều, quyền góp 375 ngàn cho khu vực nghèo khó một lớp học năm mươi đứa trẻ, ba năm trung học.”

“Ồ ờ, cảm ơn cậu nha. Chỗ cậu ồn quá, mình cúp máy trước đây.”

Cúp điện thoại, Sơ Kiến cũng đồng thời phát hiện mình dùng hết đô la Hồng Kông trên người rồi.

Chỗ của cô rất tầm thường, là khu đánh bạc điện tử của sông bạc này, đánh ít, chip ít, đơn thuần dùng để giết thời gian.

Xung quanh, mọi người đều đang vui đầu nhìn màn hình máy mình, không ai sẽ chú ý ở đây có một người thua sạch chip... Có nên lên lầu hai tìm Hoàng Ngưu đòi ít tiền không nhỉ? Cảm giác không xu dính túi thật phiền não, Đồng Phi lại đi bàn công việc rồi, vút cô ở đây cũng không có chuyện làm.

Cô vẫn đang do dự, bên cạnh có một người đàn ông ngồi xuống.

Mắt kính gọng đen, trông kính thường.

Rất trẻ, mặc quần dài thoải mái màu xám đậm và giày thể thao màu đen, áo thun thể thao tay ngắn màu trắng, giống một sinh viên đại học, chỉ là trông hơi gầy. Đường nét duy trì vẻ tươi sáng một chút để trạng thái ăn ảnh đạt tối ưu.

Sơ Kiến hơi kinh ngạc, dùng mu bàn tay che mặt, lén liếc nhìn xung quanh, khẽ hỏi anh ta: “Cậu không sợ bị người ta chụp được hả?”

Anh ta không ừ hử gì cả, mặt đến mức không muốn nói chuyện.

“Có đô la Hồng Kông không?” Câu thứ hai Sơ Kiến liền đi thẳng vào vấn đề. Dù sao cậu ta cũng không phải là nghệ sĩ của công ty mình, xảy ra chuyện thì có người quản lý của cậu ta lo. Cuối cùng gặp được một người quen, vay tiền mới là thật.

Anh ta vẫn không lên tiếng, rút ví tiền trong túi quần.

Lật tới lật lui cũng chỉ có hai ngàn đô la Hồng Kông.

“Sòng bạc này lạ thật, rõ ràng là ở Macao mà máy lại chỉ nhận đô la Hồng Kông.” Sơ Kiến lâm bầm, nhét hai tờ tiền vào máy.

Vừa vặn đến lượt mười giây cuối cùng để đặt cược.

Kịp rồi!

Cô giải quyết ván bài trước mặt, ghé xoay nửa vòng, nhìn người đàn ông bên cạnh.

Hơi khát.

Nhưng để cậu ta đi lấy đồ uống thì không thực tế lắm.

Đằng sau hai người là vô số máy đánh bạc, còn có mấy trăm bàn đánh bạc ở xa xa, cái ồn áp đảo buộc cô phải sát lại gần anh ta nói: “Cậu yên lặng ngồi đây, tuyệt đối đừng bị người ta chụp được, bằng không thì mình sẽ bị người quản lý của cậu mắng chết. Mình hơi khát, đi xin hai ly trà sữa miễn phí rồi về.”

Anh ta nhú mày, vẫn đang cân nhắc xem có nên chờ cô hay không, thì cô đã rời ghế ngồi, chạy đến giữa sòng bạc hỏi bác gái xin trà sữa. Xa xa, người đàn ông nhìn cô, nhấn tắt điện thoại đang rung lần nữa, vẫy vẫy tay với người phục vụ ở cách đó không xa...

Chờ Sơ Kiến quay lại, phát hiện người đã đi mất rồi.

“Thưa cô, ở đây, anh ấy đã đứt thẻ hội viên cho cô ạ.” Người phục vụ chỉ màn hình.

Số dư thực tế phía trên bên phải màn hình còn rất nhiều. Cậu ta còn thường đến đây chơi, có cả thẻ hội viên à? Nhưng hình như chỗ như sông bạc không giống phong cách của cậu ta lắm nhỉ.

Vì được chi viện một tấm thẻ như vậy nên cô lại chống đỡ thêm được ba, bốn tiếng trong sông bạc, đã như thế mà cũng không chờ được Đồng Phi. Đợi đến khi về phòng khách sạn thì đã hơn mười hai giờ.

Sau khi vội vàng tắm rửa, cô tiện tay mở ti vi, vừa lúc thấy phát lại lễ duyệt binh kỷ niệm 70 năm chiến thắng phát xít, lập tức tràn đầy hứng thú bò lên giường, chuẩn bị xem lại lần nữa.

Thứ dương uy nước ta này, đương nhiên xem bao nhiêu lần cũng không chán.

Không ngờ còn chưa yên tĩnh được hai phút, Đồng Phi biến mất cả đêm đã gọi điện thoại tới: “Mình sắp dẫn rất nhiều người tới bàn công việc. Mình biết cậu thích mặc đồ ngủ trong phòng, thay mau lên.”

Cô biết Đồng Phi là một người nóng vội, luống cuống đi thay đồ, vừa mặc áo xong là đại đội được dẫn vào căn phòng này.

Đủ lời hàn huyên, đủ kiểu giới thiệu.

Đâu chỉ rất nhiều người.

Đồng Phi đơn giản là tóm hết người quen trong công việc và xã giao ở Macao tới, bắt đầu một vòng kinh doanh mới trong căn phòng khách sạn này. Mọi người cười nói vui vẻ, từ dự án đến IP, rồi đến thù lao lên theo thời thế của diễn viên.

Có người đột nhiên nói một câu: “Nghe nói Kiểm Biên Lâm cũng ở Macao? Tôi đã gửi bằng tóm tắt và kịch bản cho người quản lý của anh ta, vẫn chờ câu trả lời đấy.” Cái tên Kiểm Biên Lâm này vừa xuất hiện, nhiều người đều cười.

Thì ra ở đây không chỉ có một, hai người gửi kịch bản.

Đáng tiếc đôi phương đang thay đổi hình tượng, chọn phim khắc khe, người ở đây đều vẫn chưa nhận được câu trả lời. Mọi người thảo luận một hồi, có người nói giá anh ta quá đắt, có người nói anh ta không thích phối hợp tuyên truyền, có người nói quá kén chọn kịch bản,... Tóm lại là nói móc diễn viên này một lần.

Trong tiếng ồn, Sơ Kiến vờ như không nghe thấy gì cả, tiếp tục xem lễ duyệt binh.

Thực ra ——

Tính cách cậu ta khá tốt, không tệ như vậy đâu...

Chương 1: Mỗi tình đầu thuở nhỏ không muốn để ai biết đến (1)

Trên con đường nhỏ nào đó gần chùa Tĩnh An, ven đường có một cái sân nhỏ, đẩy cánh cửa gỗ ra, đi vào men theo con đường đá, có thể thấy một tiệm làm móng nhỏ, là tiệm của Sơ Kiến.

Đi tiếp vào trong, trong tòa nhà thương vụ ở cuối đường, một tầng nào đó có một công ty đào tạo làm móng, cũng là của Sơ Kiến.

Hai cái này mới là sản nghiệp thực sự của cô.

Về phần studio ảnh thị (1) kia, chẳng qua là vì sự nghiệp của Đồng Phi gặp khó khăn, khóc hơn nửa đêm ở chỗ Sơ Kiến, Sơ Kiến mới quyết định lấy hết tiền tiết kiệm sau khi tốt nghiệp của mình giúp đỡ người bạn mười mấy năm này, đầu tư cho cô ấy mở studio ảnh thị.

(1) Ảnh thị: điện ảnh và truyền hình.

Nhưng từ đầu đến cuối, Sơ Kiến luôn cho rằng, mình quả thực không có quan hệ gì nhiều với giới giải trí lắm.

Họ từ Macao về, chia ra mỗi người một ngã ở sân bay Hồng Kiều. Sơ Kiến về tiệm làm móng nhỏ ở ven đường. Cô lật cuốn sổ hẹn, hôm nay làm ăn cũng rất tốt, nhưng bây giờ đã hơn tám giờ, chỉ còn lại hai vị khách cuối cùng làm gần xong.

Không ngờ là vừa lên kế hoạch hẹn mình đi ăn khuya, Kiểm Biên Lâm lại gọi điện thoại tới, nói sắp đến đây xem thử, nhưng cũng không nói là chuyện gì...

Đến khi cúp máy, Sơ Kiến mới kịp phản ứng. Cậu ta đáp xuống Thượng Hải à? Sao cô nhớ Đồng Phi có nói Kiểm Biên Lâm phải về thẳng Bắc Kinh mà. Vì bây giờ studio có hợp tác với công ty của Kiểm Biên Lâm nên Đồng Phi chắc rất rõ cậu ta ở đâu...

Chẳng lẽ lịch trình có thay đổi?

Một tiếng rưỡi sau, người đàn ông dùng vành nón che hơn nửa mặt lặng lẽ đi từ con đường đá vào, đẩy cửa ra, cho cô câu trả lời chính xác:

Đúng vậy, anh ta thay đổi lịch trình.

Gió lạnh lùa vào, cô kéo chiếc chăn trên đầu gối lên một chút, chỉ tấm thẻ nhỏ trên bàn: “Mình nạp hết giúp cậu rồi. Thẻ này không phải của cậu? Là của người quản lý của cậu?”

Anh ho một tiếng hơi không thoải mái lắm.

“Nếu cậu nói sớm là của người khác thì mình không dùng đâu...”
Suy cho cùng vẫn không hay lắm, lại không quen người quản lý của cậu ta.

Kiểm Biên Lâm khẽ hắt cằm, ý bảo Sơ Kiến đưa cho anh ly nước nóng bên cạnh tay cô, lại ho hai tiếng, lần này có thể nghe ra được anh đang cảm nặng.

“Bị cảm sao?”

Cô cầm ly đưa cho anh. Lúc anh vươn tay nhận, cô đột nhiên lấy lại: “Không đúng, đây là ly của mình. Chờ chút, mình tìm cái ly chưa ai dùng cho cậu.”

Kiểm Biên Lâm không nói gì.

Trên máy bay Sơ Kiến chưa ăn gì cả, bụng kêu ùng ục, vốn chờ anh lấy thẻ hội viên xong là đi ăn khuya. Nhưng thấy anh đầy vẻ mệt mỏi lại không dám mở miệng giục, lặng lẽ, dè dặt bấm máy tính, câu được câu không tính sổ sách, nhân tiện khước mắt lén nhìn anh, cầu nguyện có thể được giải phóng sớm một chút.

Anh ung dung thong thả uống nửa ly nước nóng, cầm lấy sổ sách của cô, lật vài trang: “Cậu đầu tư cho studio của Đồng Phi à?”

“Đúng vậy, không phải cậu biết rồi sao?”

“Đầu tư bao nhiêu, năm trăm ngàn?”

Hai triệu, bán căn hộ nhỏ.

Sơ Kiến lặng lẽ chuyển hóa thành: “Không bao nhiêu cả.”

Trước đây, khi bán căn hộ nhỏ của mình, cô nói với bố mẹ là mình muốn mở rộng sự nghiệp đào tạo làm móng, mở ba chi nhánh khác ở Quảng Châu, Bắc Kinh, mới coi như lấp liếm được việc này.

Nhưng Kiêm Biên Lâm là người quen thuộc nhất với bố mẹ cô, không thể lờ miệng.

Anh xoay một vòng tại chỗ, giống lãnh đạo đi thị sát vậy, nhân tiện nhìn bức tường kính xếp hơn trăm lọ sơn móng tay đủ màu với vẻ hơi tìm tòi nghiên cứu, như có điều suy nghĩ.

Cô không nghĩ ra được anh còn có thể hỏi gì. Khi cầu nguyện anh đi được rồi lần thứ ba, anh lại đút hai tay vào trong túi áo mình, dùng một tư thế tạo hình cho bộ phim điện ảnh đề tài cảnh sát vừa quay xong trên đường phố Macao, nói cho cô biết: “Ban nãy trên đường tới mình đã hẹn Đồng Phi đi ăn khuya, đi cùng không?”

“Mình vẫn chưa tính sổ sách xong,” cô nói được nửa câu, thấy anh nghiêm túc lại, chuyển hướng, “Nhưng cũng được, đói sắp chết rồi đây.”

Coi như kiếp trước mình nợ cậu.

Nhắc tới chuyện này, cô rõ là oan uổng không sao giải thích được. Hai người đi ngược về mười mấy năm trước, là bạn tiểu học.

Bố mẹ Kiểm Biên Lâm ly hôn. Cậu và bố đi từ Quảng Châu đến Hàng Châu, thuê một căn hộ ngay bên cạnh nhà cô, thế là mẫu thân đại nhân của Sơ Kiến liền rảnh rỗi thích xung phong dẫn hai người đi ra ngoài chơi.

Thường xuyên qua lại, tình cảm giữa hai nhà trở nên khá sâu đậm.

Về sau lên cấp 2, tình cảm của Sơ Kiến còn chưa mở mang thì đã bị bạn học cả lớp, cả khối ngầm cho rằng là bạn gái của cậu.

Sau đó nữa, cô cảm thấy mình căn bản là không có ý này.

Ngày nào đó, sau khi tan học, nhân lúc cậu giúp cô khóa xe đạp vào hàng rào chắn trong hành lang, cô lấy dũng khí nói thẳng với bóng lưng cậu... Thực ra mình thực sự không thích cậu.

Khi ấy cậu cũng chỉ nhìn mình hơn một phút, tiếp đó xách cặp của hai người, lên lầu, cũng không biểu lộ bất kì sự phản đối gì.

Vốn câu chuyện sẽ thuận lợi phát triển, chắc là quan hệ nhạt dần, tiếp đó sau khi tốt nghiệp sẽ không liên lạc nữa.

Nhưng tiếc rằng quan hệ của hai nhà quá tốt, đến bây giờ vẫn thường xuyên kết bạn du lịch... Hai người đã trở thành bạn bè như vậy. Nhưng nhiều năm như thế, cô luôn có loại cảm xúc tế nhị năm đó mình là một kẻ phụ tình, nhẫn tâm bỏ rơi anh, hơi có chút áy náy.

Chỗ ăn khuya là do người quản lý Tạ Bản của anh đặt, quán nhỏ, khách quen.

Phòng bao nhỏ, sau khi kiểm tra trước sau xong, không bị người khác chụp được, mấy người mới lần lượt vờ như không có việc gì đi vào quán.

Sơ Kiến tưởng Đồng Phi sẽ giậm chân. Dù sao thì ở Macao cô ấy làm việc quá liều mạng, mỗi ngày chỉ ngủ hai, ba tiếng, xuống máy bay mặt cũng xám xịt, xin thẻ không bao giờ nhận điện thoại công việc nữa.

Nhưng bây giờ, hoàn toàn hí hửng ra mặt ấy, dẫn một thịt tươi nhỏ (2) mới kí hợp đồng đi vào, không ngừng bận rộn chào hỏi giới thiệu, vị kia chính là thầy Kiểm, thầy Tạ.

(2) Thịt tươi nhỏ: dùng để miêu tả nam nghệ sĩ, chỉ nam thân tượng trẻ tuổi, đẹp trai. Thông thường là chỉ nam sinh có độ tuổi trong khoảng 12 đến 30 tuổi, tính cách hiền lành, không có quá nhiều kinh nghiệm tình cảm, đồng thời có gương mặt tuấn tú.

Thế nhưng, Đồng Phi và thịt tươi nhỏ ngồi xuống, căn bản không nói chen vào được, bởi vì Sơ Kiến đang nghiêm trang giải thích mô hình lợi nhuận của sự nghiệp làm móng của mình cho Tạ Bân.

“Anh không biết đây. Anh chắc chắn không đoán được, nền tảng tiếp thị chính của nghề này là trên Weibo,” cô dùng cái kẹp lật mề gà cay mình muốn ăn trên vỉ nướng, “Mấy chủ tiệm mở tiệm làm móng nhỏ ấy chỉ cần tìm trên Weibo là sẽ tới tìm em xem hàng, đặt hàng, mỗi tháng cố định có năm, sáu người tới cửa, hóa đơn trung bình năm mươi ngàn trở lên, em đã ổn định chắc chắn không lỗ.”

Tạ Bân tỏ vẻ khâm phục: “Cũng coi như là có sự nghiệp của riêng mình, nữ cường nhân, nữ cường nhân.”

Kiểm Biên Lâm nhấp một ngụm rượu mơ, để cái ly thủy tinh nho nhỏ xuống.

Viên đá trong ly khẽ va vào nhau, có âm thanh rất nhỏ.

Ánh mắt anh phải yên tĩnh hơn bao giờ hết, nhìn cô cầm cái kẹp nhỏ bằng thép không gỉ như thế nào, tràn đầy phấn khởi, không ngại phiền phức lật từng món nướng nho nhỏ.

Cô nướng hết sức tập trung, anh nhìn vô cùng nghiêm túc.

Thực ra anh không đòi hỏi gì nhiều, mỗi lần đi qua Thượng Hải có thể gặp cô một chút, nhìn vẻ mặt muốn từ chối mình lại cảm thấy áy náy của cô, buộc cô ăn bữa cơm với mình, trò chuyện một lúc là đủ rồi.

Sơ Kiến còn định tiếp tục nói bí quyết và kinh nghiệm kinh doanh, bị Đồng Phi đập dưới bàn, lập tức biết điều im miệng, chỉ về phía thịt tươi nhỏ kia: “Vị này, bạn học Lâm Thâm này chính là nghệ sĩ Phi Phi mới kí hợp đồng.”

Ngón trỏ của Kiêm Biên Lâm trượt nửa vòng men theo mép ly rượu.

Không có lời dư thừa nào, một chữ cũng không có. Anh nhìn theo ngón tay cô, nhìn chàng trai kia một cái mang tính tượng trưng.

Sau đó, tiếp tục nhìn cô.

Tạ Bân ngược lại mỉm cười: “Có phải trước đây tôi từng gặp cậu không? Cậu không coi như là người mới hoàn toàn nhỉ?”

Lâm Thâm cười khiêm tốn: “Từng gặp rồi, ở Macao.”

“A, đúng rồi, tôi nhớ ra rồi.”

“Lần này em đi Macao chính là để thuyết phục cậu ấy kí hợp đồng với em.” Đồng Phi bổ sung.

Trước đây, Lâm Thâm từng được một nhà sản xuất kí hợp đồng, nhưng vì nhà sản xuất càng làm càng kém nên mãi không có phim nào lên sóng. Sau đó anh ta hủy hợp đồng về nhà đi bán thịt heo khô, ngược lại bắt đầu sống rất tốt. Đồng Phi tình cờ lấy được thông tin của anh ta, trăm cay ngàn đắng đi Macao nhiều lần, liên tục đến nhà thuyết phục, thậm chí đã hẹn với bố mẹ đối phương mới coi như kí được với anh ta, dẫn đi Bắc Kinh chú trọng bồi dưỡng.

Tạ Bân hăng giọng: “Nói thế này nhé, anh muốn hợp tác với studio của các em.”

Đồng Phi lấp bắp: “Hợp tác?”

Hoàn toàn ngoài dự liệu.

Ngay cả điều kiện đưa ra cũng vô cùng hấp dẫn.

“Công ty bọn anh đã mua bản quyền mấy IP lớn, muốn nâng đỡ người mới,” Tạ Bân nói, “Anh muốn mời biên kịch của studio các em viết kịch bản, Kiểm Biên Lâm chính là diễn viên chính, ngoại trừ việc kèm theo người mới của công ty bọn anh, thì các em có thể chọn một nam ba có nhiều cảnh diễn cho cậu Lâm Thâm đây.”

Đồng Phi ho một tiếng, mặt cũng kích động đỏ lên rồi. Gần đây Kiểm Biên Lâm không nhận phim truyền hình, chuyên tâm vào điện ảnh. Nếu chịu nhận, đó nhất định là chế tác khổng lồ, đặc biệt dễ dàng nâng đỡ người khác. Có thể đóng phim cùng Kiểm Biên Lâm, tệ nhất cũng có độ quen mặt đại chúng!

Bữa khuya này thực sự là ăn đến hạnh phúc.

Sau khi ăn xong, mọi người giải tán, đương nhiên là Kiểm Biên Lâm tự mình lái xe đưa cô về nhà.

Để phát triển sự nghiệp, một mình Sơ Kiến thuê nhà ở Thượng Hải, bố mẹ cô thường xuyên từ Hàng Châu đến ở lại, thay cô cải thiện cuộc sống

một chút. Vì vậy, dĩ nhiên Kiểm Biên Lâm cũng nhờ mẹ Sơ Kiến thuê nhà cho mình, coi như là một chỗ dừng chân, nhà ngay đối diện cô...

Thế là không thể tránh né. Sơ Kiến về nhà cùng anh. Lúc mở cửa, mẹ cô thấy Kiểm Biên Lâm lập tức kéo anh vào ngồi một chút.

Sơ Kiến vô cùng mệt, chui vào phòng mình.

Anh ngồi nghỉ trong phòng ăn. Sau khi bị mẹ Sơ Kiến phát hiện bị ốm, bà kiên quyết nhét chút thuốc cảm bảo anh uống, vừa nước nóng, vừa ân cần hỏi han, ngược lại giống như gặp con trai ruột vậy.

“Mệt không? Bị ốm còn phải đóng phim à?” Mẹ Sơ Kiến ngồi xuống đối diện anh.

Kiểm Biên Lâm cời nón, mái tóc mềm mại, rồi bời dính vào trán, trong tầm mắt anh là cánh cửa phòng ngủ đóng chặt của Sơ Kiến: “Dì ơi, con không sao đâu ạ.”

Mẹ Sơ Kiến thở dài: “Còn nói không sao à, xem xem, gầy rộc cả rồi.”

“Cái gầy của người làm nghệ sĩ bọn họ là để ăn ảnh xinh đẹp đấy,” Sơ Kiến lê đôi dép bông, cầm di động đi từ phòng khách qua, đến nhà bếp tìm nước trái cây uống, “Nếu cậu ta béo thì giảm cân còn đau khổ hơn.”

Cô nói đoạn, mở tủ lạnh.

“Kiểm Biên Lâm ở nhà cậu à?” Đồng Phi vẫn đang trong niềm hưng phấn bàn thành chuyện lớn tới nay, nghe cô nói vậy lập tức cảm khái, “Này, mình vô cùng muốn hỏi cậu một câu, coi như bạn bè moi tim móc phổi có kiếp này không có kiếp sau, cậu có thể lặng lẽ nói cho mình biết không?”

“Việc gì?” Cô phát hiện đồ uống trong tủ lạnh lớn hết rồi, đi ra ngoài.

Cô vỗ vỗ cái ghế Kiểm Biên Lâm đang ngồi, ý bảo anh nhích ra trước một chút.

Kiểm Biên Lâm nhìn cô một cái, kéo ghế ra trước. Cô ngồi xôm xuống, mở tủ lạnh nhỏ.

Đầu bên kia điện thoại hắng giọng, lại ho khan hai tiếng, thấp giọng một cách vô cùng mập mờ: “Trước đây cậu và cậu ấy... từng có gì đó không?”

...

...

Chương 2: Mỗi tình đầu thuở nhỏ không muốn để ai biết đến (2)

“Hửm?” Sơ Kiến giả ngu, vươn tay lục tủ lạnh, hoàn toàn quên mất mình định tìm gì.

Cô kiên quyết nhấn cúp máy, không hề cho Đồng Phi cơ hội lên tiếng nữa.

Sau lưng, Kiểm Biên Lâm đồng thời nghiêng người sang, thò tay, rút lấy một chai nước ép bưởi chùm trong ô nhỏ tầng thứ hai tủ lạnh, nhét vào ngực cô. Đây là món cô thích uống nhất.

Sơ Kiến lẩm bẩm nói cảm ơn, giao với ánh mắt anh.

Cô xin thề, cậu ta nhất định nghe được...

Thực ra, cái gì đó là chắc chắn không có.

Nhưng, vẫn khiến cô nghĩ đến một số chuyện không nên nghĩ đến.

Năm ấy, hai người ngồi phà qua sông, rất nhiều người, xe mô tô, xe đạp đầy hết lên. Cô và cậu bị chen dồn ra góc, cách bố mẹ lẫn bố cậu một đám đông trùng điệp. Lúc cô đang lo liệu chiếc áo bông mới tinh trên người có thể bị bánh xe bên phải quẹt bẩn hay không, không hề đề phòng bị cậu chắn tầm mắt. Cảm giác khi đó... đôi môi ẩm ướt, bị cắn...

Sơ Kiến dứt khoát bỏ nước ép bưởi chùm lại, rút lấy nước ép cà rốt mình ghét nhất, đi mất.

Cả đêm cô không ra khỏi phòng nữa.

Hôm sau trời vừa sáng, bố mẹ liền nói phải về Hàng Châu tảo mộ cho ông nội. Cô trở mình định ngủ tiếp, không ngờ bị mẹ kéo dậy, giao phó canh gà để trong bếp cho cô.

Bà nhân tiện còn nói cho cô biết, buổi chiều Kiểm Biên Lâm lên máy bay, buổi trưa vô cùng đáng thương không có ai nấu cơm cho anh, muốn Sơ Kiến hâm canh gà kêu anh sang, hai người cùng ăn.

“Không muốn, bây giờ mẹ cứ mang qua đi, cho cậu ta tất, con không ăn đâu.” Cô biểu đạt sự kháng nghị.

Bố mẹ mỗi người một câu, bắt đầu trách cô không hiểu chuyện. Nói đến mức cô cầu xin tha, cuối cùng đi khỏi.

Kết quả, cô ngủ một giấc đến hơn mười giờ, lăn dậy, ôm một đồng quần áo bắn lê từ phòng ngủ ra ngoài. Trong bếp rõ ràng đã có một bóng người rất cao, đang dùng nước lạnh rửa mặt.

Canh gà nóng hồi được để trên quầy bar nhỏ.

Ti vi đang mở, tiếng rất nhỏ, đang phát lại “The Voice of China”, vừa vặn là đoạn mở màn Na Anh hát bài “Sứ Thanh Hoa” của Châu Kiệt Luân: *Sắc thiên thanh chờ mưa phùn, còn tôi chờ đợi người. Khói bếp vẫn vương dâng lên bên sông ngàn vạn dặm...*

“Mẹ mình đưa chìa khóa cho cậu à?” Trong tiếng ca du dương lưu luyến, cô gần như tan vỡ.

Hai tay anh vốc một vốc nước lạnh, tạt vào mặt.

Tạt quá mạnh, nước văng lên đầy người anh lẫn quần dài thể thao màu đen.

“Ăn lúc còn nóng. Mình đã đổi chuyến bay rồi, bây giờ sẽ đi.”
Kiếm Biên Lâm thẳng người lên, nước trên mặt chảy xuống dọc theo cằm.
Anh tiện tay lau khô phần lớn, dường như không muốn nhìn thẳng cô lắm.

Anh cầm lấy áo khoác thể thao trên sofa, trước khi đi còn để chìa khóa nhà cô lên trên tủ giày.

Sơ Kiến nhìn cánh cửa được đóng lại, rất khó tả.

Cô nhét quần áo bẩn vào máy giặt ngoài ban công, lúc này mới nhìn đến túi rác nửa trong suốt ở góc ban công, chứa, ặc, chứa trọn bộ búp bê Blythe cô thích nhất, năm nào cũng có, đủ loại phiên bản hạn chế, còn có một cái hộp giấy.

Sơ Kiến chưa từng mở cái hộp này ra, không biết có gì.

Cô dờ dẫm nhìn đồ trong túi rác, cảm giác áy náy phủ trong lòng nhiều năm qua kia lại sâu hơn.

Đây là món đồ Kiếm Biên Lâm kêu người đưa đến nhà vào sinh nhật cô, trước khi cô đi Macao.

Cô kí nhận, mẹ cô hỏi qua là ai tặng. Chuyện khi đó trừ cô và Kiếm Biên Lâm ra thì người thân bên cạnh không hề hay biết, cho nên cô không nói thật, chỉ nói là của một người rất không có cảm giác đưa tới, sau đó tùy tiện lấy một cái túi rác bỏ vào. Lẽ ra vứt đi là không sao rồi.

Nhưng cô vội thu dọn đồ đạc để đi nên quên mất.

Chỉ nhớ lúc đi, mẹ vẫn đang nhắc mãi: “Bất kể là của ai tặng thì cũng là tấm lòng thành, vứt đi tiếc lắm, thật đáng tiếc.”

Kết quả, mơ hồ mẹ không vứt thật.

Kết quả, còn để đương sự thấy.

Ôi ôi ôi, ôi.

Sơ Kiến tiếp tục áy náy một hồi, húp hai ngậm canh, vội vàng thu dọn xong, vừa ra đến trước cửa ngời xỏ bên cạnh cửa, nhìn chăm chăm túi đồ kia, do dự mấy giây, cầm lên, ra ngoài.

Không ngờ,

Trong hành lang, anh vẫn chưa đi.

Lần này càng xong rồi.

Cô đúng là chính tay xách túi đồ này đi ra, che cũng không che nổi. Cho dù là với người thích mình bình thường, không có nền tảng chung sống nhiều năm như vậy, thì cô cũng cảm thấy vứt quà sinh nhật đối phương tặng trước mặt người ta là rất sỉ nhục họ. Huống chi hai người đã quen biết hơn hai mươi năm.

Bóng dáng cao gầy một mét tám hai của Kiểm Biên Lâm dựa vào chỗ cách cô không tới năm bước, nghiêng đầu, khuỷu tay chống tường đứng thẳng người lên. Từ lúc cô bước ra khỏi cửa, anh đã khẽ nhíu mày, im lặng nhìn cô.

Sơ Kiến hơi hoảng, chỉ cửa chính căn hộ anh thuê: “Không phải mình định rút, là muốn... trả lại cho cậu thôi.”

Tòa nhà này là một tầng hai hộ. Mẹ Sơ Kiến thuê cho Kiểm Biên Lâm, ý muốn yên tĩnh, bình thường anh đều đi vắng, cũng không ồn ào, lại là tiểu khu cao cấp, còn an toàn.

Nhưng bây giờ khuyết điểm tới rồi.

Loại thời điểm này trừ anh và cô, căn bản không có khả năng sẽ có người ngoài xuất hiện, cho dù là người qua đường ló cái đầu, phá vỡ tình thế bế tắc này.

Kiểm Biên Lâm càng không nói, Sơ Kiến càng đỏ mặt hời.

Vậy mà tiểu khu vẫn yên tĩnh như thế.

Rõ ràng cửa sổ kính trong hành lang mở, nhưng trừ bóng cây lắc tới lắc lui ra thì không có âm thanh gì cả.

Cô cũng không biết mượn dũng khí từ đâu, rút cuộc lắm lắm, nói ra lời đã dồn nén trong lòng nhiều năm: Cậu có thể... đừng thích mình không?

Bóng người chắn trong hành lang dừng lại rất lâu, đi tới.

Sơ Kiến nghĩ mình có lẽ, có lẽ nói không đúng lúc lắm, nói lúc xé rách của người ta đi định rút, quả thực, quả thực không đúng đắn lắm:

“Cậu xem, đó đã là chuyện hồi nhỏ lắm rồi. Khi ấy không nói rõ ngay từ đầu là lỗi của mình, nhưng sau đó mình cũng nói rõ rồi mà. Chúng ta đã lớn thế này rồi, mình cảm thấy cho dù không nói ra, thì ám chỉ một chút cậu cũng sẽ hiểu...”

Anh che khuất tất cả ánh sáng tự nhiên chiếu vào từ cửa sổ hành lang, cúi đầu ngắt lời cô:

“Không thể.”

...

Chương 3: Mọi tình đầu thuở nhỏ không muốn để ai biết đến (3)

Giọng mũi lúc anh nói chuyện vẫn rất nặng, hình như nặng hơn.

Khi Sơ Kiến lâm bầm câu kia, trái tim mềm yếu, bị anh dứt khoát ngắt lời, hoàn toàn ỉu xiu.

Không phải chưa từng mềm lòng.

Hai mươi năm rồi.

Từ thời thơ ấu đeo cặp sách, rập khuôn đi theo sau lưng anh, đến khi lớn hơn một chút, ngồi sau xe đạp của anh đi học tiểu học. Khi đó cô vẫn không hiểu, sao anh tháo ghế sau của xe đạp leo núi, hại mình mỗi ngày chỉ có thể rụt đầu rụt cổ ngồi đằng trước.

Nghỉ đông và nghỉ hè, Tân Đông Phương (1), học bù, thi lên trung học đều cùng nhau.

(1) Tân Đông Phương: tên đầy đủ là Tập đoàn Khoa học Giáo dục Tân Đông Phương, thành lập vào ngày 16 tháng 11 năm 1993, hiện là công ty giáo dục toàn diện lớn nhất Trung Quốc.

Thi thể dục chung toàn khu, cô chạy hai phút ba mươi mấy giây về, đứng nhất nhóm, nhưng quá gắng sức quỳ xuống vạch đích, tay chân tê cứng, cũng là anh bế cô đi trước mặt thí sinh toàn khu. Lúc đó cô còn tưởng mình sắp chết, sợ đến mức khóc mãi... Những điều này cô đều nhớ.

Nói lời thật lòng.

Trên đời này, trừ bố anh và bố mẹ mình ra, cô là người không muốn anh buồn nhất. Cô có thể ủng hộ anh lúc anh khó khăn nhất, ủng hộ vô điều kiện, nhưng có một số việc...

Sơ Kiến né tránh ánh mắt anh, cúi đầu nhìn cái túi trong tay phải mình, thành thật giải thích: “Lúc kí nhận cái này mẹ mình có nhà, mẹ còn đoán là của người thích mình tặng, mình cũng không giải thích. Nếu không vút, mình sợ mẹ lục ra cho cậu xem, cậu nói là của cậu tặng, mẹ nhất định sẽ hiểu lầm.”

“Hiểu lầm cái gì?” Kiểm Biên Lâm nhìn cô bằng vẻ mặt hờ hững.

“Hiểu lầm... cậu và mình.”

Tiếng máy khoan đến bất ngờ, đinh tai nhức óc.

Thật đúng lúc.

Anh nhíu mày, trong tạp âm ồn ào khiến người ta không ổn định này, hỏi ngược lại: “Cậu sợ mẹ cậu hiểu lắm, không biết mang đến tiệm làm móng sao?”

Cái này cũng đúng nhỉ, bố mẹ chưa từng đến tiệm làm móng, để trong tiệm quả thực sẽ không bị thấy.

Cô gật gật đầu: “Ờ.”

Kết quả lúc Sơ Kiến xách một túi búp bê, ngồi uống trà chanh đá dưới chiếc dù che nắng màu xanh lá bên ngoài tiệm Starbucks ở tầng dưới công ty đào tạo làm móng của mình, vẫn chưa nghĩ rõ lắm, kết quả cuộc trò chuyện sáng sớm là gì. Tại sao có thể chuyển từ đề tài rất nghiêm túc sang thảo luận vấn đề ấu trĩ để búp bê ở đâu sẽ không bị bố mẹ phát hiện?

Sao cảm giác chỉ cần ở cùng cậu ta, thì rất dễ quay trở lại kiểu tự hỏi hỏi cấp 2, cấp 3...

Sơ Kiến gắng gượng phục hồi tinh thần, nhìn Đồng Phi, “Flat white uống không ngon à? Đặc biệt mua cho cậu đấy.”

“Không ngon, không ngọt, lại chẳng có vị cà phê gì cả.” Đồng Phi mang vẻ mặt bị gài bẫy.

“Hai ngày nay cô nhóc ở công ty bọn mình đều uống mà.” Sơ Kiến nghi ngờ.

Đề tài của hai người xoay từ việc chê bai cà phê, xoay xoay, liên xoay đến người thần tượng đang nổi, nhà đại tư bản sắp hợp tác, Kiểm Biên Lâm. Nhiều năm như vậy, Đồng Phi nghĩ mãi không thông, vì sao bên cạnh Sơ Kiến có nhân vật số má như vậy, hai người còn thân quen như vậy, sao mãi không kết thành một đôi.

“Tóm lại là cậu nghĩ thế nào vậy? Rốt cuộc ban đầu cậu ấy có chỗ nào khiến cậu không thích?”

Sơ Kiến đắm chiêu ử dột nhìn cô gái có lòng hiếu kỳ cực mạnh đối diện.

Bình thường cô hơi cầm kỵ đề tài này, rất ít nói, nhưng hôm nay tâm trạng quả thực không ổn định lắm nên giải thích vài câu: “Nói thế nào nhỉ. Mình lấy một ví dụ, nếu cậu qua lại với một người bạn trai, cùng nhau làm chút, ừm, chuyện riêng tư, có phải rất bình thường không?”

“Nói nhảm...”

“Nhưng mình từng tưởng tượng, nếu cùng cậu ấy... chỉ nghĩ thôi mà cả người khó chịu rồi.”

Đúng, chính là cảm giác này.

Ngay cả động tác hơi thân mật một chút cũng không cảm thấy ngọt ngào, chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ. Nghĩ cũng không được, chứ đừng nói chỉ là thực sự có chút gì đó... Cho nên cô vẫn thấy tình cảm của hai người phù hợp với tình thân hơn, không phải tình yêu.

Chỉ có điều, cô cẩn thận ngẫm nghĩ.

Nhiều năm như vậy, Kiểm Biên Lâm cũng chưa hề làm chuyện gì quá giới hạn, buổi sáng mình kích động quá rồi. Người trưởng thành, có một số việc lúc không biết thì tốt, nói ra ngược lại lúng túng, cũng sẽ không có kết quả.

Chuyện tình cảm lơ lửng không cố định lắm đâu... Nói không chừng ngày nào đó Kiểm Biên Lâm sẽ lạng lẽ có scandal tình cảm. Nữ minh tinh? Trợ lý? Người quản lý? Tình cảm hợp tác xuyên quốc gia?

Tùy tiện gì đó liền kết hôn chớp nhoáng luôn.

Mấy ngày sau, Sơ Kiến khai trương chi nhánh ở Bắc Kinh. Đại cổ đông của chi nhánh là Đồng Phi, coi như là sản nghiệp thứ hai của cô ấy, bảo đảm sau này cô ấy sẽ không đói bụng.

Sơ Kiến đi hướng dẫn một chút, cung cấp, phân phối hàng thế nào, sắp xếp giáo viên dạy làm móng đến từ Nhật Bản, còn có các giáo viên dạy kẻ mắt, lông mày đến từ Hàn Quốc lên lớp ra sao, và mấy chuyện vụn vặt,...

Cô nhân tiện chuẩn bị một chút, giúp kiểm kê hàng cho buổi khai trương ngày mai của tiệm này.

Những việc này cũng không quan trọng lắm, chủ yếu nhất là ủng hộ tinh thần cho Đồng Phi gây dựng sự nghiệp.

Vì là sản nghiệp của con gái nên trong phòng trữ hàng đều trải thảm lông dài mềm mại, kiểm kê hàng phải cởi giày đi vào. Cô đi chân trần, đứng sau kệ hàng, kiểm tra mười mấy miếng dán móng trong cái ô vuông nhỏ.

Trên tường treo một cái ti vi nhỏ, bật lên, để phát chương trình tùy ý.

Cô bé kiểm hàng cùng Sơ Kiến hình như muốn xem chương trình đặc biệt nào đó, cầm điều khiển bấm cả buổi.

“Kiểm Biên Lâm!”

Cô nhóc rút cuộc tìm được thứ muốn xem, hưng phấn la một tiếng, ngược lại dọa Sơ Kiến giật mình...

Cô cứ bóp một con xúc xắc bỏ túi như thế, ngẩng đầu, thấy Kiểm Biên Lâm trong màn hình.

Ở sân bay?

Kiểm Biên Lâm không mang đồ che đậy nào cả, đơn thuần, mặt không biểu lộ cảm xúc gì đi vào lối đi. Một thần tượng đang rất nổi tiếng khác sóng vai cùng anh đi về phía trước, ăn mặc giống một ngôi sao hơn anh, đội nón ngược, đeo kính râm màu đen, vừa đi, vừa cười chào hỏi fans bên cạnh.

Cũng chỉ có loại thời điểm này, Sơ Kiến mới có thể cảm nhận rõ ràng, anh là một nghệ sĩ.

Màn hình chợt lóe lên.

Hình ảnh rất nhanh nhảy đến tiết mục phỏng vấn.

Thì ra đây mới là chủ đề.

Anh ngồi trên sofa, người hơi nghiêng về trước, nghiêm túc nghe người dẫn chương trình hỏi tên anh có ý nghĩa gì, có phải là nghệ danh không, mới có thể kì lạ khó đọc như vậy.

Anh nghe câu hỏi xong, thẳng thắn trả lời: “Lúc tôi ra đời, mong muốn của bố tôi rất giản dị, hi vọng về sau con trai ông có thể bảo vệ đất nước này một cách âm thầm không ai biết đến, cho nên muốn tôi làm cánh rừng biên phòng bình thường nhất. Biên Lâm, chính là ý nghĩa này.”

Người dẫn chương trình cười: “Mong muốn của bố anh khác rất nhiều với nghề bây giờ của anh, ông ấy có thất vọng không?”

“Ban đầu có một chút,” anh gật đầu, “Bây giờ đỡ hơn nhiều.”

Người dẫn chương trình dường như cảm thấy phỏng vấn anh rất dễ, cái gì cũng nói thẳng.

Thế là, lập tức tung câu hỏi mang tính then chốt: “Rất nhiều fan của anh đều muốn biết thái độ đối với tình cảm của anh. Anh xem, anh nổi tiếng như thế, còn không có scandal, rất ít nhận phim điện ảnh tình cảm, lại không đóng phim truyền hình, diễn tay đôi với diễn viên nữ càng ít đến đáng thương. Mọi người không tò mò không được mà.” Người dẫn chương trình cười, “Liệu có điều kiện chọn bạn trăm năm đặc biệt nào không?”

“Người tôi thích...” Anh hoàn toàn là buột miệng nói ra mấy chữ trước.

Sau đó, dừng lại.

Sơ Kiến cũng tập trung tinh thần nghe, thuận tay để nhảm con xúc xắc bỏ túi vào ô vuông nhỏ đựng lông vũ.

Cảm giác khăn trương này, quá quen thuộc rồi.

Khi đó bị giáo viên gọi vào văn phòng, hỏi họ rốt cuộc có phải đang yêu sớm không, anh cũng dừng lại rất lâu như vậy... Cuối cùng mới lắc đầu nói không phải. Rõ ràng là mùa đông trời rét lạnh, cô bị anh làm sốt ruột đến mức đổ mồ hôi đầy người, sợ sẽ bị mời phụ huynh chết đi được.

Lúc này, vẻ mặt của người trong màn hình ti vi trở nên nghiêm túc, đôi mắt nhìn sàn nhà xa xa: “Tôi hi vọng cô ấy...”

Dừng lại lần nữa.

Ngay cả người dẫn chương trình cũng bị anh làm cho tò mò.

Không ngờ cuối cùng, anh lại hiếm hoi cúi đầu cười trước ống kính, khẽ lắc đầu, không trả lời câu hỏi này nữa.

Chương 4: Cô bé của anh (1)

Rõ ràng anh chưa nói gì cả, nhưng sao trong lòng cô có chút khổ sở.

Kiểu trả lời dừng lại liên tục này khiến người dẫn chương trình cũng không nhận được oán trách, oán trách thần tượng đang nổi tiếng này quả thực không nể mặt tí nào, không chịu nói thêm dù chỉ một chữ.

Cuối cùng, người dẫn chương trình cũng gài bẫy anh: “Anh có từng nghe qua từ ‘thủ không’ (1) không?”

(1) Thủ không: chỉ người mê bàn tay, cuồng bàn tay.

Kiểm Biên Lâm khẽ nhú mày, dường như không hiểu: “Có nghĩa gì vậy?”

Người dẫn chương trình đưa tay phải mình ra: “Chính là thích bàn tay đẹp đấy. Người quản lý của anh chưa từng nói cho anh biết, bàn tay của anh thường được người ta chụp màn hình truyền điên cuồng trên mạng sao? À, đương nhiên, còn có gò má, gương mặt nghiêng hoàn mỹ.” Người dẫn chương trình cười, trêu chọc anh.

Kiểm Biên Lâm lấy lại vẻ bình thường trước sau như một, lạnh nhạt cúi đầu, nhìn nhìn tay mình.

Người dẫn chương trình lập tức nói, mau lên, camera mau đặc tả tay anh ấy một cái. Cảnh cắt qua, ngón tay bàn tay trái của Kiểm Biên Lâm thon dài, khớp xương rõ ràng lại không nhô ra, vô cùng sạch sẽ, chỉ có ngón út đeo một chiếc nhẫn kim loại màu đen.

“Đây chính là trọng điểm,” người dẫn chương trình thở dài một hơi, “Từ lúc anh ấy đi vào là tôi đã phát hiện anh ấy đeo ở đây, thần tượng của các bạn là người độc thân đấy. Ôi, ôi, thật không dễ dàng mà, rốt cuộc để tôi đào ra được chút gì đó rồi.”

Anh cup mắt, không nói tiếng nào, xoay chiếc nhẫn trên ngón tay út của mình.

Nội dung tiếp theo chính là nội dung tuyên truyền theo thường lệ.

Bên cạnh, cô nhóc giúp cô sắp xếp đồ xem phỏng vấn không hề chớp mắt, quả là fan cứng điển hình, câu kế tiếp kia suýt nữa khiến cô nhóc bùng nổ: “Baby của bọn em chính là cao lãnh (2), cả người đều có cảm giác cấm dục khiến người ta muốn vượt qua.”

(2) Cao lãnh: cool ngầu, ít nói bình tĩnh.

“...” Sơ Kiến hơi lúng túng, đang suy nghĩ xem có cần bàn bạc với Đồng Phi hay không, là nhân viên do người quản lý có thâm niên thuê, có phải nên miễn dịch với giới giải trí chút không.

Còn chưa suy nghĩ được mấy giây, cô nhóc lại ôm cuốn sổ kiểm kê hàng ở trước ngực: “Trời ơi...”

Phút cuối cùng của buổi phỏng vấn, dựa theo sự sắp xếp của chương trình, người ngồi trên sofa cho ra quả trứng màu (3) khiến người ta bất ngờ: Anh đứng lên, cầm chiếc nón lưỡi trai màu đen để bên cạnh đội vào, lại kéo nón áo hoodie lên trùm ngoài nón lưỡi trai.

(3) Ý chỉ tiết mục đặc biệt, thường nằm cuối chương trình, tạo sự bất ngờ cho khán giả.

Nhạc dance đột nhiên nổi lên, trong ánh đèn tối dần, tất cả người có mặt đều biến mất, chỉ để lại một hình bóng màu đen trên sân khấu.

Nhạc nền là bài 《Drunk in love》 phối thành tiết tấu nhạc dance.

Cậu ta lại còn biết...

Có người ho một tiếng không đúng lúc, là Đồng Phi.

Đồng thời, một bóng người cao lớn đi vào, tháo chiếc khẩu trang đen dùng để che hơn nửa khuôn mặt của mình xuống: “Ở đây không mang dép được à?”

Kiểm Biên Lâm nói đoạn, chân trần, đi từng bước vào, quan sát xung quanh.

Kiểm Biên Lâm?

Cô nhóc kia nhanh chóng xoay người, không dám tin nhìn người đàn ông đứng ở cửa phòng, “Trời ơi... trời ơi... Baby của em! A, không đúng! Kiểm, Kiểm Biên Lâm, Kiểm Biên Lâm...” Cô nhóc nói lắp, mặt từ tái mét sang đỏ bừng, hoàn toàn mất hết cả hồn vía, hoàn toàn không biết trả lời, hoàn toàn là phản ứng chân thật của một fan cứng ngày đêm cặm cụi tìm tin tức, lưu trữ, biên tập vô số video tải lên Bilibili (4)... Đàn luôn rồi.

(4) Bilibili: một trang web chia sẻ video với chủ đề xoay quanh anime, manga và game có trụ sở tại Trung Quốc, nơi người dùng có thể gửi, xem, và thêm phụ đề bình luận vào video.

“Ha,” Đồng Phi cười gượng ha ha, “Ngại quá, ngại quá, thực tập sinh này của tiệm mình là fan nào tàn có thâm niên của cậu.”

Nhạc nền vẫn đang tiếp tục.

Thế gian này, không khí đã bắt đầu loãng.

Sơ Kiến ho khan một tiếng, nhẹ giọng nói: “Hàng chỗ cậu vẫn chưa đủ, ừm... hay là mình chưa kiểm đúng. Con xúc xác bỏ túi đâu?”

Kiểm Biên Lâm đi tới phía sau cô, liếc mắt liền thấy con xúc xác nhỏ vừa rồi cô vẫn đang nghịch, cầm lên, cánh tay vòng qua sau lưng cô, để trước mắt cô. Con xúc xác bỏ túi nho nhỏ được hai ngón tay anh cầm, khiến cô mơ hồ nghĩ đến màn trên ti vi ban nãy. Thử khổng...

Ặc, được rồi. Hơi hồ đồ, quên là đã kiểm qua rồi.

Sơ Kiến dùng bút gỗ ô vuông nhỏ, ý bảo anh bỏ vào, lại nhìn bàn tay kia thêm một cái.

Kết quả cuối cùng là Kiểm Biên Lâm công hiến kí tên, chụp chung thì miễn.

Cô nhóc dù sao cũng là fan cứng của anh, hoàn toàn không có một câu oán trách và mất mát nào. Tất cả người thích anh đều biết tác phong làm việc của anh, ngoại trừ thông báo cần thiết và đến trường quay ra, thì thích biến mất khỏi thế gian nhất.

Ai cũng không cần quan tâm anh đang làm gì, ở đâu, ở cùng với ai.

Sơ Kiến đoán, đây cũng là nguyên nhân nhiều năm như vậy mình cũng không mấy xem anh như một ngôi sao.

Kết quả, Kiểm Biên Lâm đặc biệt chạy tới cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là đưa họ về căn hộ của Đồng Phi, không lên nhà mà đi ngay. Hai bảo vệ ở dưới lầu còn rất nhiều chuyện ló đầu nhìn người trong xe, khiến Sơ Kiến vội vã cuống cuồng, sợ bị chụp được ảnh hưởng đến anh...

Trước khi đi, Kiểm Biên Lâm còn nói cho cô biết, anh sẽ sớm bay đi Vienna.

Sơ Kiến phỏng đoán thời gian, gần lúc anh về, cô đã về đến nhà ở Thượng Hải, thăm thờ phào.

Nhưng không ngờ, một chuyện xảy ra vào ba ngày sau khiến hai người tụ họp lại lần nữa.

Bố của Kiểm Biên Lâm là công nhân xưởng đóng tàu, vốn sắp về hưu, nhưng vẫn lao động chăm chỉ, theo lời bố anh chính là thích tàu, thích đóng tàu. Bất kể con trai kiếm bao nhiêu tiền cũng không dùng, chỉ thích làm người dân lao động. Nhưng chính vì vậy mà trước khi nghỉ hưu, tai nạn đã xuất hiện, ngã từ trên giàn sắt cao chín mét, đến bệnh viện chưa bao lâu liền có thông báo bệnh tình nguy kịch.

Một cú điện thoại vội vã gọi cho hai người.

Hai người đều ở Bắc Kinh. Khi cô có chút hoảng loạn, thì anh đã lập xong tất cả hành trình, đặt vé máy bay, là trợ lý của anh đưa hai người đến sân bay. Chờ máy bay cất cánh, cô thấp thỏm nhìn anh: “Kiểm Biên Lâm? Cậu không sao chứ?”

Anh vốn nhìn ngoài cửa sổ, quay đầu, nhú mồm theo thói quen, không trả lời.

Đây có thể là vài thời điểm hiếm hoi mà tâm trạng anh rồi bời.

Chính vì tâm trạng rồi bời nên không thể mở miệng. Anh sợ tâm trạng của mình ảnh hưởng đến Sơ Kiến ở bên cạnh, khiến cô thấp thỏm buồn bã hơn. Nhược điểm lớn nhất của Sơ Kiến chính là lòng đồng cảm quá nhiều, mềm lòng, hận không thể ôm khố cực của tất cả mọi người vào người mình, rất biết suy bụng ta ra bụng người.

Song, cũng chính vì điểm này, mới để anh nhiều năm như vậy mới không thực sự mất cô.

Vì cô quá dễ mềm lòng.

“Nếu cậu buồn thì nói chuyện với mình chút nhé?” Cô vẫn không dám lớn tiếng quá, nữ tiếp viên trong khoang hạng nhất cứ nhìn bên này.

Anh ừ một tiếng: “Cậu muốn nói gì?”

Hửm? Minh? Không phải mình muốn nói chuyện với cậu ta sao? Sơ Kiến có chút không hiểu ra sao cả: “Tùy... thôi.”

Kiểm Biên Lâm đưa thực đơn mình đánh dấu chọn cho nữ tiếp viên vô cùng thấy hứng thú còn dựng thẳng tai nghe lên hai người, “Hôm đó ở nhà cậu thấy có cắm hoa. Mình nhớ cậu bị dị ứng phấn hoa, không bao giờ mua hoa mà?”

“Cắm hoa hả... là mẹ mình mua đấy.” Ánh mắt cô nhẹ nhàng nhìn chỗ khác.

“Mẹ cậu không thích hoa loa kèn.” Anh cũng tiện tay đánh dấu chọn món cô thích ăn, lại đưa cho nữ tiếp viên, nhân tiện nói câu cảm ơn cô với nữ tiếp viên.

“Ồ, đúng. Đúng, nhớ nhầm rồi, đó là của đàn chị hồi đại học mang tới. Không phải mình đi Macao rồi sao, chị ấy đã đưa cho mẹ mình. Cậu nói mẹ mình cũng lạ thật.” Sơ Kiến lầu bầu, “Rõ ràng là mẹ không thích hoa loa kèn mà còn cứ muốn lấy, đoán chừng vì mấy ngày đó mình không có nhà, nên muốn thỏa cơn nghiện cắm hoa đây mà...”

“Đàn chị? Cậu nghĩ kĩ lại xem.”

Anh thấy nữ tiếp viên do dự nhìn mình, nghi ngờ nhìn lại nữ tiếp viên.

Nữ tiếp viên khẽ hỏi: “Anh có thể kí tên giúp tôi không?”

Kiểm Biên Lâm gật đầu. Thông thường gặp fan ở ngoài, tuy anh không chụp ảnh chung, nhưng kí tên không hề keo kiệt, trong mức độ nhất định anh tôn trọng bất kì người bình thường nào.

Đôi phương lập tức đưa một cây bút và ảnh của Kiểm Biên Lâm.

Trời, quả đúng là fan, trong cuốn sổ mang bên người cũng kẹp ảnh sao? Sơ Kiến bị kinh sợ.

Dù bận nhưng anh vẫn ung dung tháo nắp bút, xoay bút nửa vòng, kí tên mình: “Nghĩ xong chưa?”

Nữ tiếp viên nghe lén toàn bộ quá trình, đến đây lại cũng bắt đầu mong chờ câu trả lời của cô.

“... Là của đàn anh tặng.”

...

Chương 5: Cô bé của anh (2)

Kiểm Biên Lâm thấp giọng lặp lại: “Đàn anh?”

Sau đó, anh trầm mặc đưa cuốn sổ đã kí tên xong cho nữ tiếp viên, bầu không khí lại rơi vào điểm bắt đầu lúc mới lên máy bay.

Sơ Kiến thấp thỏm nhìn anh, cảm giác áy náy nhanh chóng tăng lên, lần nữa một lúc, khẽ giải thích: “Mình không có cảm giác với anh ấy.” Nói xong cô lục lấy một cuốn tạp chí hàng không hơi rách ở ghế trước, lật bừa hai trang, lại lẩm bẩm, “Nếu mình thích ai thì sẽ nói với cậu.”

Ánh mắt Kiểm Biên Lâm quay trở lại lần thứ hai, nhú mày nhìn cô.

Hôm nay, sắc mặt anh luôn không tốt, bây giờ lại càng không tốt.

Thực ra nếu chú ý nhìn, ai cũng có thể nhận ra cảm xúc của anh đã nổi lên trong mắt, chẳng qua bị phần tóc ngắn trên trán che đi một chút, hết sức tránh né cô. Anh không muốn để cảm xúc của mình ảnh hưởng đến cô,

tùy ý nói đùa đôi câu, nhưng không ngờ ngược lại bị cô ném vào một thung lũng tâm trạng khác.

Sơ Kiến biết anh đang nhìn mình, không dám nhìn lại nữa.

Thế là cô ra dáng lật cuốn tạp chí trong tay từ đầu đến cuối, lật từ cuối lên đầu, đọc cả từng chữ quảng cáo nhỏ một, cứ buồn bực như vậy cho đến khi máy bay hạ cánh, suýt nữa nhin đến nội thương.

Trước khi xuống máy bay, Kiểm Biên Lâm lấy khẩu trang đen đeo vào, che hơn nửa mặt. Bình thường anh rất ít đeo cái này, mấy ngày trước là bị ốm sắc mặt không tốt sợ bị chụp được sẽ khiến fan lo lắng. Bây giờ là tâm trạng không tốt cảm xúc không ổn định, sợ bị chụp được khiến người ta viết linh tinh.

Da vốn đã muốn trắng hơn da đàn ông bình thường, được màu đen làm nổi bật ngược lại trông nhợt nhạt hơn.

Đôi mắt duy nhất lộ ra ngoài kia, không nhìn cô: “Đi theo mình, đừng gần quá.”

Nói xong, anh liền xách ba lô của mình đi.

Đây là một chuyến đi khẩn cấp, sẽ không có chuyện fan được tiết lộ chỉ dẫn trước đón máy bay gì đó. Nhưng anh đi ra ngoài từ lối ra, lúc cúi đầu vội vàng đi qua, vẫn liên tục bị người qua đường nhận ra. Người xa gần rồi rít lấy di động, tự phát đi theo bước chân Kiểm Biên Lâm. Anh không dẫn trợ lý theo, cho nên khó tránh khỏi bị đám đông vây xem đến mức đi chậm lại, may mà mọi người rất lịch sự.

Kiểm Biên Lâm luôn dùng khốe mắt tìm Sơ Kiến trong đám đông, chỉ sợ cô bị đám đông chen lạc mất. Sơ Kiến ngược lại rất cẩn thận, ngoan ngoãn đi theo anh ở chỗ cách khoảng hai mươi mét. Nhân tiện, lúc anh bị vây quanh, cô còn đi KFC mua ly coca, kiên nhẫn cắn ống hút, chậm rãi uống, chờ anh thoát khỏi đám đông.

Hồi nhỏ cô cũng thường chờ anh như vậy.

Khi đó, bố Kiểm ở xưởng đóng tàu thường xuyên đi công tác, đến nơi rất xa, luôn có mười ngày, nửa tháng để Kiểm Biên Lâm ăn cơm ở nhà Sơ Kiến, cho nên nhất định phải cùng nhau về nhà. Nhưng lớp một của anh là lớp chọn, anh lại là học sinh đứng đầu, học bù, dạy quá giờ là chuyện bình thường. Lớp chín của cô không phải lớp chọn, nên tan học sớm. Thế là hai lớp, một đầu một cuối, luôn tắt đèn trễ nhất. Lớp trước là cả lớp đang học, lớp sau là chỉ có một mình Sơ Kiến đang ngủ, hoặc đọc truyện.

Thường là lớp một tan học, mọi người vui vẻ xuống lầu, rồi một mình anh đi dọc theo hành lang tối om đến cuối dãy, đẩy cửa ra, dẫn Sơ Kiến đói đến mờ mắt đi.

Sự kiên nhẫn ấy à, chính là được mài ra từng chút một như thế đấy.

Ra khỏi sân bay quả thực giống như đánh quái vật thăng cấp vậy, chướng ngại vật khắp mọi nơi...

Cuối cùng, ngay cả xe của bố Sơ cũng bị mấy fan thâm niên vây quanh. Sơ Kiến đoán mình lại không sao đi xe nhà mình về được rồi, xoay người chạy đến chỗ xe taxi xếp hàng.

Đồng thời, di động của Kiểm Biên Lâm khẽ rung lên.

Là của Sơ Kiến gửi: Cậu và bố mình đi trước đi, mình đi đón xe.

Mấy fan trẻ vẫn đang nói chuyện với anh qua cánh cửa xe chưa đóng. Kiểm Biên Lâm tìm cô từ trong kính chiếu hậu, thấy cô lên xe rồi mới nhắc mấy cô bé coi chừng tay, sau đó đóng cửa xe.

Bố Kiểm ở phòng bệnh VIP, nhưng may mà không phải chăm sóc đặc biệt.

Sơ Kiến là người đến cuối cùng. Lúc đi vào, Kiểm Biên Lâm đang ngồi ở chỗ cách xa giường một chút, cúi đầu, lột bưởi bằng tay không, lột xong, lại kéo phần vỏ trắng bên ngoài phần thịt quả từng chút một.

Bố Kiểm ở trên giường đang lên án anh bằng tiếng Quảng Đông.

Tuy đến Hàng Châu lâu như vậy, nhưng thường ngày hai bố con vẫn trao đổi bằng tiếng Quảng Đông. Sơ Kiến nghe trong nhiều năm như thế, cũng có thể nghe hiểu hết, chỉ là mãi cũng không biết nói.

Bố Kiểm trách mắng từ nón, áo đến quần của anh, trách mắng từ dây thắt lưng đến giày thể thao, rồi đến sợi dây chuyền trong cổ, cuối cùng còn không quên dạy bảo về chiếc nhẫn màu đen kia.

Tóm lại mục đích chính là, đàn ông sao có thể quá chú trọng việc ăn mặc như thế, thật không ra gì cả.

Kiểm Biên Lâm cao như vậy, chen chúc trên chiếc ghế gỗ để ở lối đi giữa cửa sổ và giường bệnh, ngồi dang hai chân, khuỷu tay chống trên

đùi mình, cũng không nói chuyện, khom người tiếp tục lột bưởi. Cho đến khi thấy Sơ Kiến, tay anh mới thoáng dừng lại.

Bố Kiêm thấy Sơ Kiến, rất nhanh chuyển sang kênh hòa nhã thân thiện: “Tiểu Sơ hả, chú nhớ con lắm đấy, con xem con bạn thế này mà còn chạy tới đây.”

“Không sao ạ.” Sơ Kiến xua tay, “Bản thân con đã là bà chủ, không ai quản con đâu ạ.”

Bố Kiêm lâu lắm không thấy Sơ Kiến, rất vui vẻ, trong cơn đau nhức khắp cả người, ông miêu tả một cách sống động về tình huống nguy hiểm buổi sáng huyết áp chập chờn tụt cực thấp, suýt nữa đã về châu ông bà của mình.

Nhân lúc bố mình nói chuyện vui vẻ, Kiêm Biên Lâm đứng dậy tách bưởi đã lột xong đút vào miệng bố Kiêm, tiện tay tách thêm một múi đút cho Sơ Kiến.

“Con xem Tiểu Kiêm người ta chu đáo biết bao, làm sạch sẽ biết bao,” bố Sơ Kiến lắm bầm một tiếng, “Con thích ăn sạch mà toàn lười lột.”

Cô dạ dạ thừa nhận mình lười biếng, tách múi bưởi nhỏ ăn, len lén nhìn Kiêm Biên Lâm. Thấy bố Kiêm như vậy, còn rất khiến người ta yên tâm, tâm trạng cậu ta hẳn tốt rồi nhỉ?

Rất nhanh, lại có lãnh đạo mới của xưởng đóng tàu đến thăm.

Kiêm Biên Lâm liền giống như một con gấu trúc, mỗi người đi vào đều phải nhìn anh hơn mấy lần. Anh thấy bố mình rất hưởng thụ việc được

các lãnh đạo thăm hỏi, cũng không muốn ở lại đây, nên một mình rời khỏi, đi kiểm tra phí khám và điều trị, nhận một xấp hóa đơn mới nhất.

“Mình đi cho.” Sơ Kiến giành lấy hóa đơn, lật lật, “Cậu không tiện đi khắp nơi.”

Kiểm Biên Lâm nhìn cô từ trên cao.

...

Cô rút lấy ví tiền từ trong kẽ hở ngón tay anh, chạy mất.

Lúc Sơ Kiến cầm ví tiền của anh đi đến cửa sổ thu tiền ở dưới lầu, lúc đối diện với nhân viên đang nhìn máy tính trong cửa sổ thủy tinh trước mặt, vẫn đang lặng lẽ thương tâm cho mình. Nếu chuyện năm đó có thể làm lại lần nữa, cô thà làm mình làm mầy, làm đến khi Kiểm Biên Lâm chịu không nổi chủ động nói chia tay, như thế, cảm giác áy náy sẽ không mãi đuổi theo cô, đuổi theo nhiều năm như vậy.

Ôi, đều do năm đó không có kinh nghiệm mà.

“Baby của mình quả là NGHỆT THỔ mà... Đẹp trai quá, đẹp trai chết đi được, cậu xem hông anh ấy kìa!” Máy cô bé xếp trước sau đang hào hứng trao đổi.

Âm nhạc này... không phải là nhạc dance trong chương trình ti vi hôm qua sao?

Cửa sổ ném ra một xấp tiền lẻ, Sơ Kiến lấy, liếc nhìn màn hình di động được giơ lên xem kia. Quả nhiên, chính là tiết mục nhỏ trong chương trình hôm qua. Chỉ có điều hôm qua nhạc dance vừa nổi lên, Kiểm Biên Lâm đã tới, nên cô ngại chăm chú xem.

Sơ Kiến sắp xếp tiền lại, bỏ từng tờ tiền vào ví của anh theo thứ tự mệnh giá lớn nhỏ, vẫn không nhìn được liếc nhìn màn hình.

...

Trong bóng tối, có ánh sáng trắng loăng rơi xuống, anh ngược đôi mắt đen nhánh âm u từ dưới vành nón đèn thấp, nhìn thẳng ống kính ——

“Cái này xem buổi tối hợp lắm nha! Gửi link cho mình, mau lên!”

“Đúng không đúng không, tôi qua mình xem đi xem lại hơn mười mấy lần cũng ngủ không được! Baby của mình trên sân khấu tuyệt đối tràn đầy khí chất, hormone bùng nổ!”

...

Sân bay và công ty thì thôi đi, ngay cả xếp hàng đóng tiền ở bệnh viện cũng có thể thấy fan anh, Sơ Kiến thực sự cảm nhận được gần đây anh nổi tiếng thế nào. Cũng khó trách vừa nghe Kiểm Biên Lâm đề nghị hợp tác dẫn dắt người mới, Đồng Phi phấn khích đến mức hận không thể dùng ruy băng gói cô lại đưa qua làm quà đáp lễ...

Cô quay lại tầng VIP, thấy một bóng lưng quen thuộc ——

Chủ nhiệm lớp cấp 2 của Kiểm Biên Lâm, cô giáo môn tiếng Anh của mình. Khi đó chính là bà cụ này gọi hai người họ vào văn phòng tận tình khuyên bảo, truy hỏi có phải đang yêu sớm hay không...

Từ nhỏ Sơ Kiến đã sợ mấy giáo viên, chạm mặt thầy cô đều trốn bên hành lang, kê sát tường, cúi đầu lẩm bẩm câu “Em chào thầy Triệu”, “Em chào cô Lý”, sau đó coi mình như không khí lướt qua.

Cho nên vào giờ phút này, phản ứng đầu tiên của cô vẫn là cố gắng đánh vào cạnh tường lướt qua...

Đương nhiên, đối phương sẽ không để cô toại nguyện.

Cô Lý lập tức vươn tay, kéo cô qua, vừa xoa tóc, vừa xoa tay. Nói đông dài lớn thật nha, xinh đẹp thật đấy: “Cô đến bệnh viện này lấy thuốc, nhìn thấy lãnh đạo xưởng đóng tàu của bố Kiểm Biên Lâm, mới biết ông ấy bị tai nạn lao động nằm viện, nên chạy lên thăm một chút. Không ngờ đây, lại gặp được các em.”

Sơ Kiến cười ngượng: “Cô vất vả rồi ạ.”

Cô Lý cười hiền từ: “Vợ chồng son hai em cùng về à?”

Cô ngăn ra: “Không, không phải ạ.”

“Không phải cùng nhau à? Vậy là tới lần lượt?” Cô Lý cười ha ha ngắt lời, “Cô hiểu, bây giờ Tiểu Kiểm là ngôi sao lớn, ngôi sao lớn đều phải làm tốt việc giữ bí mật. Ừm, yên tâm, cô kín miệng lắm. Ngay cả học sinh trong trường hỏi, cô cũng chưa từng nói về các em đâu.”

“Cô ơi cô ơi, cô hiểu lắm rồi ạ, bọn em thực sự không có quan hệ đâu ạ.” Sơ Kiến lấp bắp.

“Khi đó là vì thành tích học tập của hai em thôi.” Cô Lý tiếp tục xoa mái tóc ngắn của Sơ Kiến, “Em phải hiểu lập trường của người làm giáo viên. Yêu sớm ấy à, cuối cùng không tốt, không tốt đâu. Có mấy người có thể giống như hai em đến bây giờ vẫn bên nhau chứ, đều làm loạn cả.”

“Cô ơi, cô thực sự hiểu lầm rồi ạ. Bọn em thực sự không có bên nhau đâu. Thật đó, thật đó ạ.” Sơ Kiến sợ bố mẹ nghe được, kéo vạt áo Kiềm Biên Lâm xin giúp đỡ.

Cô Lý có hơi không hiểu, nhìn về phía Kiềm Biên Lâm đang đứng xem.

Kiềm Biên Lâm rút lấy ví tiền từ trong tay Sơ Kiến, tiện tay đút vào túi quần sau: “Bọn em chia tay rồi ạ.”

Cụ bà bừng tỉnh, vẻ mặt từ buồn bã đến tiếc nuối, cuối cùng vẫn ôm suy nghĩ khuyên hòa thuận không khuyên chia tay, nhỏ giọng hỏi: “Cãi nhau tạm chia tay à?” Nói đoạn liền nắm lấy cổ tay Kiềm Biên Lâm, “Tiểu Kiềm à, con gái đồ tí là được, nhưng đừng tùy tiện chia tay.”

Vẻ mặt Kiềm Biên Lâm cũng khổ: “Cậu ấy không dễ dỗ lắm, em cố hết sức rồi ạ.”

Chương 6: Cô bé của anh (3)

Một câu này, đơn giản là đã mang tính xác định.

Sơ Kiến rất rõ mình có giải thích thế nào đi nữa cũng vô dụng.

Không biết vì sao, từ Macao về, Kiềm Biên Lâm liên ngày càng bất thường, Lôi Trì nhiều năm như vậy hai người không vượt qua, toàn bộ bị anh bước qua. Cô tìm một cái cớ, để Kiềm Biên Lâm ở ngoài cửa đối phó với cô Lý, còn mình thì buồn bực không lên tiếng đi vào phòng. Trong tiếng trò chuyện của lãnh đạo xưởng đóng tàu và các trưởng bối, cô đứng bên cửa sổ, cúi đầu chơi di động.

Bỏ đi, không so đo với cậu ta, chú Kiêm còn phải phẫu thuật.

Không lâu sau, Kiêm Biên Lâm vào theo, đứng bên cạnh cô một lúc, không biết nên nói gì với cô.

Anh lấy di động ra, bài đính đầu trên WeChat (1) chính là avatar của Sơ Kiến, người mà hai mươi mấy năm nay anh không bỏ được, là cô bé anh cho rằng thuộc về mình.

(1) WeChat: một ứng dụng trên điện thoại di động, hỗ trợ gửi tin nhắn thoại, video, ảnh và văn bản.

Người biết rõ Sơ Kiến không thích mình, còn muốn để cho cả lớp hiểu lầm hai người yêu sớm là anh. Người cưỡng hôn cô trên phà cũng là anh, còn có mùa đông năm ấy... Cho đến ban này, anh vẫn ôm ảo tưởng không thực tế, muốn để cô ngầm thừa nhận thực sự từng ở bên anh.

Kể cả bây giờ, anh cũng chắc chắn cô sẽ không tức giận với mình lúc bố anh đang bị bệnh.

Tất cả sự chắc chắn ích kỉ đều khiến anh nhớ tới lời của người quản lý Tạ Bân.

“Bỏ đi thôi, Kiêm Biên Lâm à.” Đêm ấy uống rượu với Tạ Bân, hai người hóng gió trên ban công. Đối phương, một người đàn ông cũng bắt đầu đứng trên lập trường của Sơ Kiến khuyên anh, “Cậu cũng đã ý vào mối quan hệ giữa hai nhà các cậu, bóp hết nhân duyên từ nhỏ đến lớn mà em ấy có thể có rồi. Người đã hai mươi sáu mà chưa từng yêu đương đang hoang

lần nào. Nói cho cùng thì không phải người ta xui xẻo làm hàng xóm với cậu từ nhỏ à?”

Nói không sai, bị anh thích rất xui xẻo.

Sơ Kiến vẫn đang liên lạc với trợ lý nhỏ tuổi trong công ty về lịch lên lớp của giáo viên dạy làm móng đến từ Nhật Bản, nhân tiện hỏi một chút về vấn đề gian hàng trưng bày. WeChat của Kiểm Biên Lâm hiện ra: Xin lỗi.

Cô suy nghĩ một chút, không trả lời.

Không ngờ là, hai chữ này trở thành cuộc trò chuyện cuối cùng trong ngày của họ.

Buổi tối, Kiểm Biên Lâm trông nom ở phòng bệnh VIP, Sơ Kiến và bố mẹ về nhà ở Hàng Châu.

Mẹ cô còn nhân tiện lấy chìa khóa nhà họ Kiểm để gói ít đồ. Đi bệnh viện khá vội nên chưa kịp lấy đồ đạc cần dùng khi nằm viện. Sơ Kiến giúp mẹ thu dọn một lúc, lấy quần áo phơi trên ban công vào, xếp gọn, để trên giường trong phòng ngủ chính.

Cô phát hiện đầu giường còn đặt bức ảnh, là ảnh chụp chung lúc Sơ Kiến và Kiểm Biên Lâm tốt nghiệp trung học.

Hai người trong ảnh mặc đồng phục, là hôm nhận thư thông báo trúng tuyển, ở cổng trường được bố Kiểm đề nghị đứng ở cổng chính chụp chung một tấm.

Đồng phục màu xanh, rất đặc thù Trung Quốc. Sơ Kiền đứng bên cạnh anh, đỉnh đầu vừa đến bả vai anh. Đôi mắt anh đen nhánh, trên sống mũi còn có một chiếc kính không gọng. Sơ Kiền mắt to mũi nhỏ, đang cười, có chiếc răng khểnh lộ ra, mái tóc ngắn đen nhánh, mái bằng.

Vì đề nghị của bố Kiềm, Kiềm Biên Lâm còn ôm vai cô.

Cô còn nhớ, khi ấy, ở lớp chọn trung học, thành tích của anh cực kì tốt, không thích đề ý tới người khác, đeo kính, luôn bị nữ sinh lớp khác miêu tả là “thứ bại hoại có văn hóa” ở lớp một. Tại sao lại có ba chữ “thứ bại hoại” nhỉ? Cô thực sự rất tò mò, từng lén truy hỏi, câu trả lời đơn thuần là vì quá đẹp, không giống người tốt...

“Ngây ngốc gì đấy?” Mẹ Sơ Kiền xách túi, bên trong nhét đầy quần áo thay đổi và đồ vệ sinh cá nhân, đi vào, thấy anh cũng cười, “Tắm này là bố con rửa cho chú ấy, đặc biệt mua khung ảnh để đây. Hồi nhỏ quan hệ của hai đứa tốt biết bao, tiếc là đại học không học chung, bằng không thì còn tốt hơn nữa.”

Sơ Kiền dạ một tiếng, xoay người rời khỏi phòng.

Vốn là sắp xếp hôm sau phẫu thuật, buổi tối ngủ đến hơn ba giờ, Sơ Kiền chợt bị gọi dậy, nói là tình trạng không tốt, phải nhanh chóng đến bệnh viện. Cô mò lấy quần áo mặc vào, rồi theo bố mẹ đến bệnh viện, đầu tóc rối bời, chạy đến bên ngoài phòng phẫu thuật.

Người đã vào phẫu thuật, chỉ có thể đợi.

Kiềm Biên Lâm một thân một mình ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật. Vì sợ lúc này vẫn bị người khác vây xem, nên anh cũng không đeo

khẩu trang màu đen bắt mắt, mà trùm nón áo, che hơn nửa mặt mình.

Sơ Kiến đi tới, do dự mấy giây, khom người, nhẹ giọng hỏi: “Đến bây giờ cậu vẫn chưa ngủ à? Có đói bụng không?”

Đây là câu đối thoại đầu tiên của hai người từ sau khi anh nói hai chữ xin lỗi.

Kiểm Biên Lâm ngược mắt, nhìn Sơ Kiến mặc áo khoác thể thao bên ngoài áo ngủ ở trước mặt, qua một lúc lâu, thấp giọng nói: “Cho mình ôm cậu một cái.”

Sơ Kiến im lặng, bị anh nắm lấy cổ tay kéo đến trước người, vai phải đụng mạnh vào trán anh. Từ eo đến sau lưng đều bị cánh tay anh ôm lấy, thật chặt, không thể nhúc nhích, bị cánh tay siết quá chặt, có hơi khó thở...

Trong hành lang vắng vẻ yên tĩnh, không có mấy người.

Bố mẹ cô vẫn ngồi, đang thấp giọng trao đổi, thấy một màn này, dừng lại một chút. Sau đó mẹ cô cho cô một ánh mắt, bảo cô trấn an Kiểm Biên Lâm thật tốt. Suy cho cùng thì từ nhỏ anh theo bố từ Quảng Đông ra Bắc đến Hàng Châu, bố Kiểm chăm anh từ nhỏ đến lớn, bây giờ tình trạng này rất đáng thương.

Sơ Kiến cảm giác được nỗi bất an của anh, rất nồng đậm.

Cô vươn tay, nhẹ nhàng ôm vai anh, thấp giọng nói: “Không sao đâu, không sao đâu.” Đây là lần đầu tiên cô đảm nhiệm vai “bảo vệ an ủi” anh sau nhiều năm như vậy, có phần... lúng ta lúng túng. Vì cách quá gần

nên chớp mũi đầy mùi vị của anh, pha lẫn với mùi của bệnh viện, khiến cô càng lúc càng bối rối, nhưng không thể đẩy ra, lúc này chắc chắn không thể đẩy ra.

Cuối cùng vẫn là Kiểm Biên Lâm buông cô ra: “Xin lỗi.”

Vẫn là xin lỗi.

Sơ Kiến ngây ngẩn, không biết nên tiếp tục an ủi hay làm những gì. Cuối cùng cô kiểm soát mua đồ ăn khuya cho mình, xuống lầu. Cô thực sự luống cuống, liền gửi một tin WeChat cho Đồng Phi: Ngủ chưa?

Lúc này, người có khả năng chưa ngủ nhất chính là người quản lý gương mẫu đó.

Rất nhanh, Đồng Phi nhắn lại: “Chưa đâu, quay cảnh đêm với nghệ sĩ công ty mình đây. Làm gì mà nửa đêm không ngủ? Bị vô lễ à?”

Sơ Kiến: ... Tình hình của bố Kiểm Biên Lâm bỗng xấu đi, mình không biết an ủi cậu ta thế nào.

Đồng Phi: Dùng thân thể cậu ấy.

Sơ Kiến: ...

Đồng Phi ném tiếp một tin nhắn thoại, rất buồn ngủ: “Ôi sao mà cậu ấy đáng thương vậy chứ, mình vốn còn định chờ khi cậu về nói với cậu đây. Hôm nay, lúc bàn hợp đồng với mình Tạ Bân có nhắc tới, nói báo cáo kiểm tra sức khỏe của Kiểm Biên Lâm không tốt, về là phải phẫu thuật đấy. Rõ là

chuyện nói chuyện mà. Cậu an ủi người ta cho tốt nha, không có tình yêu thì cũng có tình bạn suốt hai mươi hai năm mà."

Phải phẫu thuật? Sơ Kiến còn tưởng mình nghe nhầm, vội vàng nghe lại lần nữa.

Hai chiếc xe cấp cứu dừng bên ngoài cửa tòa nhà, vài nhân viên bệnh viện đứng tán gẫu đằng kia. Rất nhanh, lại có thêm một chiếc lái vào. Sơ Kiến liền đứng trong ánh đèn xanh của xe cấp cứu, đầu óc trống rỗng đứng ngây ra, cho đến khi người ta nói mau tránh chỗ thì cô mới vội vàng lùi ra sau hai bước, đụng vào tường.

Đồng Phi thấy cô không trả lời, bổ sung tiếp: "Vốn người ta cũng không định nói cho mình biết đâu. Vì sắp kí hợp đồng xác định thời hạn công việc của diễn viên và biên kịch của công ty bọn mình với họ, đáng lẽ đầu năm sau khai máy, nhưng nói là phải đợi thời gian của Kiểm Biên Lâm. Sau đó Tạ Bân coi mình như người một nhà, nên mới bị mình dụ nói ra tình hình thực tế. Mình cũng không biết là vấn đề gì, nói không chừng là phẫu thuật nhỏ."

Cô nghe xong, trái tim vẫn treo lơ lửng như cũ.

Tin nhắn thoại lại ném tới: "Cũng không đúng. Nói là ít nhất phải nghỉ ngơi ba, bốn tháng, chắc không phải phẫu thuật nhỏ đâu nhỉ?"

Sơ Kiến chỉ cảm thấy tay mềm đi, suýt nữa không cầm được di động.

Thảo nào luôn cảm thấy cậu ấy bất thường...

Cậu ấy lại không nói, ai cũng không nói, lần này vì chuyện của bố Kiêm, lại càng không thể nói.

Tâm trạng Sơ Kiến rối bời. Cô đi mấy vòng quanh tòa nhà bệnh viện, đi từ chỗ có ánh đèn đến chỗ tối tăm, tới lui mấy lần như vậy rồi cuộc lên lầu.

Lần này cô không tránh né anh, trực tiếp ngồi bên cạnh anh. Vì là ghế liền nên chiếc ghế dưới người anh cũng có động tĩnh, người đàn ông vốn nhắm mắt ép mình tĩnh tâm mở mắt ra.

“Dưới lầu không có đồ ăn.” Sơ Kiến nhỏ giọng nói.

Anh không lên tiếng.

“Có phải cậu có chuyện gì chưa nói cho mình biết không?” Giọng Sơ Kiến càng nhẹ hơn.

Dưới ánh đèn hơi nhạt, Kiêm Biên Lâm nhìn cô chăm chú.

Sơ Kiến vẫn cảm thấy phải hỏi cho rõ ràng: “Sao cậu không nói chuyện?”

“Không có.” Anh vô thức xoay chiếc nhẫn kia của mình, khẽ lắc đầu, “Không có chuyện muốn nói cho cậu biết.”

Sơ Kiến nhú mào, nhìn anh đứng lên, đi tới ngoài phòng phẫu thuật đưa lưng về phía mình.

Hoàn toàn là đáng vẻ tránh né cô, không muốn để cô hỏi nữa.

Chương 7: Cô bé của anh (4)

Đến khi trời sáng choang, đèn phòng phẫu thuật tắt cuộc tắt.

Khi bác sĩ đi ra, Kiểm Biên Lâm đồng thời tiến lên đón, trao đổi ngắn với bác sĩ. Đối phương nói cho anh biết, bố Kiểm đã được đẩy thẳng từ phòng phẫu thuật vào phòng chăm sóc đặc biệt. Ca phẫu thuật rất thành công, nhưng vì lớn tuổi, trong thân thể có mười mấy cái đinh thép, sớm muộn gì cũng cần phẫu thuật mới, xương chậu phải thay thành xương chậu nhân tạo.

Đây coi như là tin tốt lành khiến người ta tạm thời yên tâm. Sơ Kiến và bố mẹ cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Hai mươi bốn tiếng sau, bố Kiểm thuận lợi chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt sang phòng bệnh thường. Trong khoảng thời gian này, Kiểm Biên Lâm đều luôn tránh né cơ hội trực tiếp trao đổi với cô. Chỉ khi nào anh muốn thay đồng phục bệnh nhân sạch sẽ cho bố Kiểm: “Đi ra ngoài hỏi ý tá thử xem, khi nào thì bác sĩ đến kiểm tra.”

Sơ Kiến ờ một tiếng, đi ra ngoài hai bước.

Không đúng, không phải bác sĩ vừa đi à?

Tiếng màn được kéo lại sau lưng đã giải thích “lời nói dối” của anh.

Đến ngày thứ ba, người khiến cô thoát khỏi sự lúng túng không trao đổi gì này lại là cô Lý, người xách một túi trái cây tới thăm lần nữa. Cô

Lý nói chuyện với bố Kiềm một lúc, nắm tay Sơ Kiến đầy hiền từ, đặt trong lòng bàn tay vuốt ve: “Mấy em có muốn về trường xem thử không?”

Trường á?

Sơ Kiến không cách nào tưởng tượng được hình ảnh Kiềm Biên Lâm xuất hiện trong sân trường: “Cậu ấy không tiện lắm thì phải ạ?”

“Hôm nay thứ bảy mà, chỉ có lớp 9 đang học thêm thôi, không sao đâu.” Cô Lý mời một cách thịnh tình, đoán chừng là muốn dùng kỉ niệm thuở nhỏ năm xưa, xoa dịu mối quan hệ giữa cô và Kiềm Biên Lâm.

Sơ Kiến không ngốc, suy tính trong lòng cô Lý, cô hiểu rõ.

Tuy không phải vì “hòa thuận”, nhưng cô cũng muốn tìm một chỗ hờ, để Kiềm Biên Lâm có thể chủ động nói ra chuyện phải làm phẫu thuật. Thế là, cô đồng ý một cách sáng khoái.

Trường cấp 2 cách bệnh viện này chỉ mười phút đi bộ, rất nhanh là về được.

Cô nghĩ, từ nhỏ Kiềm Biên Lâm đã rất tôn trọng giáo viên, nhất định sẽ không từ chối. Nhưng cô tính được lúc đầu, lại không tính được kết quả.

Nếu người đàn ông này không muốn để ý đến người khác, thì không ai có thể cạy miệng anh được.

Sơ Kiến thả chân, ngồi trên lan can khán đài chỗ đường chạy, nhìn anh chăm chăm.

Kiểm Biên Lâm ngồi trên hai bậc thềm, yên lặng ngồi, nhìn đường chạy không một bóng người xa xa.

“Kiểm Biên Lâm.” Cô đang gọi tên anh.

Kiểm Biên Lâm.

Đây là từ mà ban đầu anh có thể đọc lên bằng tiếng phổ thông.

Tên người, tên của chính anh.

Năm tuổi, đi đến thành phố xa lạ này, cậu vẫn chưa biết nói tiếng phổ thông. Cô bé bốn tuổi ở nhà đối diện bám rất dai, ngày ngày nhận nhiệm vụ của bố Kiểm, dạy anh nói từng câu một. Kiên nhẫn miệt mài, mỗi ngày đi theo sau lưng anh, gọi Kiểm Biên Lâm, Kiểm Biên Lâm, nhân tiện lăm bằm lăm bằm bằng tiếng phổ thông pha lẫn tiếng Hàng Châu cũng không chuẩn lắm của cô.

Cuối cùng có một ngày, vào sập tối, lúc người lớn hai nhà vẫn đang uống chút rượu nói chuyện phiếm, cậu dừng bước, cứng rắn ném ra một câu: “Cậu ồn quá đi. Mình biết mình tên gì, Kiểm Biên Lâm.”

Cả câu đều phát âm chuẩn, khiến người lớn hai nhà và cô bé mặc áo đầm có hình vịt con màu vàng tung tăng tung tủy đi theo mình kinh ngạc.

Thực ra cậu chẳng phải là thần đồng gì, chỉ là lòng tự trọng quá mạnh, lặng lẽ ghi nhớ trong đầu mỗi câu cô nói thường ngày, còn có lời bình luận tin tức trong ti vi, giấu giếm luyện tập đến khi thông thạo chuẩn xác.

“Kiềm Biên Lâm?” Thoáng cái hai mươi hai năm, người gọi tên anh vẫn là cô bé ấy.

“Ngồi xa một chút.” Giọng anh rất mơ hồ, dường như không phải là chính anh đang nói câu này, “Đừng chắn mình.”

“... Ồ.” Sơ Kiến dịch sang bên lan can một chút, “Xa rồi đó.”

Trong đôi mắt Sơ Kiến đầy lời nói, không dám nói. Cô muốn để anh nói cho mình biết nỗi khó khăn anh gặp phải.

Kiểm Biên Lâm vẫn nhìn nơi xa nhất trong đường chạy. Anh đoán, cô chắc đã biết.

Chỉ là cô không hiểu, so với việc buông tha cô hoàn toàn, thì những thứ này không tính là gì cả. Anh chỉ cần nghĩ đến việc phải buông tay, rồi cho cô cơ hội cam tâm tình nguyện đưa ngón áp út vào tay người đàn ông khác, liền cảm thấy cuộc đời này coi như sống hết rồi, đến đây chấm dứt.

“Kiềm Biên Lâm.” Tiếng cô bay tới, vẫn đang thăm dò anh, “Có phải thân thể cậu khó chịu chỗ nào không?”

Kiểm Biên Lâm đột nhiên đứng lên, nhảy thẳng xuống hai bậc thềm, đi nhanh xuống theo cầu thang khán đài, đi một mạch từ sân thể dục

sang đại sảnh dãy phòng học. Nhưng nghe tiếng bước chân vội vội vàng vàng đuổi theo mình phía sau, anh chợt dừng bước.

Sơ Kiến vẫn đang nghĩ hôm nay nhất định phải hỏi cho ra, mặc kệ anh cứng miệng không chịu nói ra sao, liền mất thăng bằng, bị anh nắm lấy cổ tay.

“Cậu cứ đi theo mình làm gì?”

“...”

“Cậu buông ra trước đi, lỡ học sinh tan học thì phiền phức đấy.” Sơ Kiến lắc cổ tay, muốn rút ra, “Mình biết tâm trạng cậu không tốt, chú Kiểm vừa mới phẫu thuật, cậu lại...”

“Lại cái gì?” Kiểm Biên Lâm kéo cánh tay cô qua, đẩy vào tấm bảng đen.

Đột ngột bị anh tóm lấy đẩy qua như vậy, cô căn bản còn chưa kịp phản ứng thì cổ tay đã bị đè lại. Máy chữ viết nhỏ đỏ đỏ trắng trắng trên tấm bảng đen, bị ống tay áo của cô quẹt dính, đầy bụi phấn.

Sơ Kiến đau đến mức đầu ngón tay co rúm, cảm thấy mình sắp bực bội chết rồi: “Mình biết cậu phải phẫu thuật, người quản lý của cậu nói.”

“Vậy thì sao?”

“Nhà cậu không có họ hàng nào ở Bắc Kinh, chỉ có một người quản lý mà thôi. Chú Kiểm lại vừa phẫu thuật xong, không có cách nào đi cùng

cậu...”

“Vậy thì sao?”

“Minh muốn đi cùng cậu.” Bỏ đi, bực bội thì bực bội chết thôi, dù sao cũng dễ chịu hơn cậu ấy.

Lúc này, cô mới vừa chậm chạp lấy lại sức, cố gắng xoa dịu cảm xúc của mình, không ngờ Kiểm Biên Lâm hoàn toàn không nghe theo, giọng ngày càng lạnh: “Đi cùng mình? Dùng thân phận gì, bạn thân? Bạn gái?”

Sơ Kiến sững sốt một chút liền kịp phản ứng.

Cậu ta lại đang ép mình.

Cô hơi tức ngực, mím môi, không muốn nói gì cả.

Nếu không phải đụng trúng tình trạng hiện nay của chú Kiểm, lại không biết anh mắc bệnh gì mà phải phẫu thuật, thì cô sao có thể đi theo anh. Từ trước đến nay toàn là tránh được là tránh. Nhưng đối mặt với khó khăn lớn trong cuộc đời như thế này, mình tránh né nữa, thì có phải không thể nào nói nổi không.

Hôm qua, Đồng Phi còn hỏi cô trong WeChat, nếu là một căn bệnh không tốt lắm thì phải làm thế nào? Câu trả lời của cô là hai chữ “Không biết”.

Không biết, đặc biệt mơ hồ. Thậm chí lúc anh đưa lưng về phía mình, đối mặt với phòng phẫu thuật im ắng, có sự mềm lòng trong nháy mắt như thế...

Giấy thông báo của phòng giáo vụ dán cách xa mấy bước bị gió thu thổi bay lên, vang xoạt xoạt.

Có thứ gì đó nhảy lên trong lòng bàn tay Kiểm Biên Lâm. Là mạch của cô, hơi yếu, dồn dập, bất kể là chi tiết nhỏ xíu thế nào, thì thứ liên quan đến cô đều sẽ khiến anh để ý.

Cổ họng anh căng lên.

Muốn hôn cô.

Có tiếng cười của con gái, còn có tiếng ồn của con trai, thỉnh thoảng truyền tới từ đầu cầu thang phía đông dãy phòng học, là lớp học thêm tan học.

Sơ Kiến vội vàng đẩy anh ra: Mình mặc kệ cậu, cậu muốn làm thế nào thì làm thế đó đi.

Cô chạy ra khỏi tòa nhà, đi xuyên qua sân bóng rổ. Sau khi chạy ra ngoài từ cánh cổng sắt nhỏ mở toang, cô xoay tại chỗ hai vòng, dứt khoát đi về hướng ngược hướng bệnh viện. Trong ngực khó chịu, cô trách anh hoàn toàn không cảm kích, cũng trách mình lúc này còn nổi giận, đủ mọi cảm xúc trách cứ, ảo não, không vui quần lấy nhau, buồn bực đến muốn khóc.

Sau khi cô gái ở trước mặt chạy ra khỏi tòa nhà, Kiểm Biên Lâm tiến lên mấy bước, đẩy cánh cửa một phòng học. Trong nháy mắt cửa mở

ra, hai nữ sinh đang cầm phấn hoàn thành nhiệm vụ viết bảng tin bị kinh động, quay đầu lại, trong giây lát kêu một tiếng.

Kiểm Biên Lâm mím môi, ngón tay đặt trên miệng, ý bảo hai người đừng lên tiếng.

Lớp học trở nên yên lặng.

Trong hành lang cách một bức tường bắt đầu có người của cả khối lớp 9, vui vẻ ăn mừng buổi học thêm hôm nay kết thúc.Ồn ào, càng lúc càng xa, từ tranh nhau mà nói đến khi tán gẫu lác đác, đến cuối cùng lấy lại sự yên tĩnh, anh rút cuộc gạt đầu xin lỗi, cảm ơn hai người phối hợp như vậy.

“Anh, anh thực sự là Kiểm Biên Lâm sao ạ?” Một người trong đó lắp bắp hỏi.

Anh không trả lời, coi như ngầm thừa nhận.

“Mình đã nói từ lâu mà! Kiểm bảo tốt nghiệp trường mình mà!” Một người cao hơn chút nhảy từ trên ghế xuống, lục cặp của mình trên chiếc bàn hàng cuối cùng, “Di động đâu? Tập đâu? Điện mất, điện mất, điện mất.” Tay lục ra một cuốn tập cũng run run kích động, “Đàn... đàn anh, kí tên cho bọn em nha.” Anh còn chưa trả lời, liền bị cô bé nắm lấy cánh tay thật chặt: “Còn nữa, còn nữa, cũng để lại một câu cho lớp bọn em nha!”

Ánh mắt mong đợi, kích động, còn có sợ bị từ chối.

Kiểm Biên Lâm vẫn không lên tiếng, rút tay, lấy nửa viên phấn trong khe đựng.

Cảm giác khi chạm vào phấn khiến anh nhớ đến những ngày thay lớp chín viết bảng tin trước đây. Khi ấy vẫn chưa có tin đồn mập mờ không rõ, cô cũng sẽ không tránh né anh, mọi việc đều tìm anh.

Chẳng hạn như, câu danh ngôn sao chép phía sau tấm bảng đen.

Kiểm Biên Lâm nghĩ đến việc cô đã chạy đi rất lâu, vội vàng để lại một câu ở góc dưới cùng tấm bảng: Only after climbing to the top of the mountain, can you see the beautiful scenery of the peak. (Chỉ sau khi leo lên đến đỉnh núi, bạn mới có thể nhìn thấy cảnh đẹp trên đỉnh)

Sau đó anh để phấn xuống, vội vã rời khỏi phòng học.

Chương 8: Em cùng anh (1)

Trong hành lang đã hết học sinh.

Kiểm Biên Lâm đi nhanh ra khỏi dãy phòng học. Phía sau, đột nhiên có người hơi do dự gọi anh: “Kiểm Biên Lâm?” Là giọng một người đàn ông.

Sau khi đi chậm hai bước, Kiểm Biên Lâm dừng lại. Người đàn ông ôm sách vở giáo án sau lưng có vẻ mặt tế nhị, hơi mang theo cảm giác vô lý thờ dãi: “Đúng là cậu rồi.”

Giờ phút này, bất kể là Kiểm Biên Lâm, hay giáo viên môn Toán lớp 12 ưu tú này đều có chút ngẩn ngơ. Tựa như chuyện mùa đông năm ấy,

hay chuyện vừa xảy ra hôm qua, thoáng cái đã qua chín năm.

Sơ Kiến đi bộ hai vòng. Mẹ cô gọi điện thoại tới, bảo Sơ Kiến mau về nhà, lấy hai món đồ chuyển phát nhanh lớn giúp chú Kiêm, nhân tiện cho chó ăn.

Bà nói là điện thoại của Kiêm Biên Lâm không có ai nhận.

Sơ Kiến chặn một chiếc xe vôi vàng về nhà, thở hồng hộc chạy lên bốn tầng lầu, thấy máy chạy bộ và bốn thùng trái cây thì choáng váng. Cô lấy chìa khóa nhà họ Kiêm trên tủ lạnh trong nhà, mở cửa, hướng dẫn cho nhân viên chuyển phát nhanh xếp đồ chỗ ban công.

Chờ mọi người rời khỏi, Sơ Kiến lau sạch bụi mà thùng giấy mang lại và dấu chân trên nền nhà. Cô phơi giẻ lau xong, đi qua phòng ngủ lại thấy tấm ảnh chụp chung kia.

Ảnh chụp chung từ nhỏ đến lớn của cô và Kiêm Biên Lâm rất nhiều, nhưng tấm này là tấm cuối cùng thời học sinh của hai người. Từ sau buổi liên hoan Tết Nguyên Đán năm ấy đến hôm lưu lại tấm ảnh chụp chung này, hai người gần như có nửa năm không nói quá nửa câu.

Buổi liên hoan Tết Nguyên Đán năm đó có tuyết rơi hiếm thấy, cô bị nam sinh trong lớp vô cùng thần bí gọi đến nhà để xe dưới lầu. Trong sự náo nhiệt của cả dãy phòng học, nam sinh lớp bên cạnh luôn vô tình gặp cô ở nhà ăn, sân bóng rổ ấy, đứng cuối một hàng xe đạp.

Khi đó, lúc đôi phương đang thấp giọng nói, cô hồi hộp không ngừng lau sạch tuyết đọng dày cộm trên ghế sau của chiếc xe đạp bên cạnh, đột nhiên liền bị kéo tay. “Vậy thì thử xem... đi.” Cô trả lời như vậy.

Nhưng cuộc tình vừa nhen nhóm này còn chưa được ba ngày, ngay thời điểm tan học, ngay trước học sinh các khối toàn trường, Kiểm Biên Lâm đã hung hăng đánh nam sinh kia một trận. Lớp tự học buổi tối tan học, học sinh như nước thủy triều, hoặc đi, hoặc đẩy xe đạp, đều vây quanh bên cạnh nhà để xe, xem xung đột bỗng nhiên bùng nổ này, Sơ Kiến ở bên cạnh cũng khiếp sợ, không sao ngăn cản được. Mắt thấy máu đầy đất, cô sợ xảy ra chuyện lớn, cuối cùng lao vào lớp cầm xô nước lấy nửa xô nước lạnh, luống cuống chạy tới, tạt vào Kiểm Biên Lâm đang loạng choạng đứng dậy, còn định nhào lên.

Ánh mắt cả người đầy nước lạnh quay lại nhìn mình khi đó của anh, cô nhớ rất rõ.

Rất đáng sợ.

Đánh nhau ác tính trong khuôn viên trường, đối phương bị thương không nhẹ, không tránh khỏi gãy xương, còn làm nhiều kiểm tra, xử lý cũng rất phiền phức. Một mặt, Kiểm Biên Lâm là lớp trưởng lớp chọn, lại là người có thành tích tốt nhất, các giáo viên đều muốn chuyện lớn hóa nhỏ. Một mặt, phụ huynh đối phương không tha thứ, từ chối bồi thường, chỉ cần nhà trường nghiêm khắc xử phạt.

Mấy ngày đó cô đều sống trong bóng tối, sự áy náy đối với bạn trai, lời nói bóng nói gió trong khối, bố mẹ than ngắn thở dài, sự lo lắng của chú Kiểm. Cuối cùng, Sơ Kiến lén chạy đến bệnh viện của nam sinh kia, khóc xin lỗi, xin lỗi vì mình mà đối phương chịu những tổn thương thân thể, còn để nam sinh có thể giúp cô xin tha thứ, có thể lùi một bước, để nhà họ Kiểm vượt qua ải này.

Không biết có phải lời cầu xin của cô có tác dụng hay không, hay là các giáo viên ra sức bảo vệ, mà cuối cùng chuyện lớn hóa nhỏ. Đến cuối cùng, sự kiện bạo lực vào Tết Nguyên Đán kia, hai nhà đều không biết là vì

sao, ba người trong cuộc không ai nói thật với nhà trường và các phụ huynh.

Nhưng đủ mọi tin đồn vẫn đi theo cô hết lớp 12, cô bị xa lánh đến mức không có bạn bè.

Đó là nửa năm tăm tối nhất thời học sinh của cô, cho nên cô cố tình thi tốt nghiệp thất thường, đến Hải Nam rất xa, mỗi người một nơi với Kiểm Biên Lâm học ở Bắc Kinh.

Sau khi lên đại học, Kiểm Biên Lâm thường ngồi xe lửa rất lâu đến Hải Nam thăm cô, cô đều sẽ tránh thật xa. Tuy cô cũng sẽ đau lòng anh chạy từ Bắc đến Nam xa như thế, nhưng vẫn sợ anh, sợ anh lại làm ra chuyện gì đó khiến người ta sợ hãi nữa.

Cho đến Tết năm thứ hai đại học, cô về nhà, mẹ cô nói anh Kiểm yêu xa với con gái, thất tình rồi, không gượng dậy nổi, cả ngày lẩn lộn trong xã hội, giống như đã biến thành một người khác vậy. Bố mẹ đều bảo Sơ Kiến sang bên nhà đối diện khuyên nhủ. Cô chần chừ suốt hai ngày, tìm đủ mọi cách tránh né.

Nhưng khi gặp chú Kiểm tiêu tụy ở dưới lầu, cô vẫn mềm lòng. Một năm rưỡi đại học đã trưởng thành rất nhiều, cô nghĩ, chuyện vô lý thời cấp 3 cho qua được rồi.

Tết năm ấy, cô gõ mở cửa phòng ngủ của anh, thấy người ngồi ngủ trên ban công, muốn lui ra ngoài, anh lại đột nhiên tỉnh giấc.

Chẳng qua chỉ là động tác mở mắt rất nhỏ của anh, cô đã sợ đến mức lùi liền hai bước.

...

Sau hôm đó, nhiều năm như vậy, Kiểm Biên Lâm không bày tỏ tình cảm với cô nữa.

Thành tích của anh dần khôi phục quỹ đạo, học bổng toàn là loại A. Đại học lại tổ chức một ban nhạc, được công ty thu âm kí hợp đồng, lại được người quản lý giới thiệu đi làm diễn viên khi thị trường âm nhạc ảm đạm, cộng thêm việc bản thân anh thực sự có tiềm năng thần tượng, trong ngành này ngày càng thuận lợi.

Lại thêm việc Sơ Kiến đang lập nghiệp, hai người cũng không có nhiều thời gian gặp nhau như vậy.

Chuyện cấp 2, cấp 3, vô lý hơn nữa, thì cũng đã qua lâu như thế rồi.

Ngay cả mười mấy ngày trước cô cũng còn rất lạc quan, nghĩ nói không chừng tình cảm của anh đã sớm phai nhạt rồi, ngày nào đó sẽ có tin đồn tình cảm kết hôn chớp nhoáng ——

Nhưng quanh đi quẩn lại lâu như vậy, lại hoàn toàn quay về điểm bắt đầu.

Phía sau có người mở cửa chống trộm, tiếp sau đó, tiếng bước chân đến gần.

Sơ Kiến khẽ thở ra một hơi. Không được kích thích cậu ấy, Sơ Kiến, đây là một ải lớn trong cuộc đời. Chú Kiểm vừa khỏe, cậu ấy lại phải phẫu thuật, không được kích thích cậu ấy.

Kiểm Biên Lâm dựa vào khung cửa, ánh mắt vượt qua cô, cũng đang nhìn người đàn ông trong tấm ảnh chụp chung ấy.

“Mình đến nhận đồ giúp chú Kiểm.” Giọng Sơ Kiến nhẹ nhàng, coi như ban nãy chưa xảy ra gì cả, “Có phải cậu mua cái máy chạy bộ đó không? Ngôi nhà cũ này cách âm kém không dùng được đâu, cả tòa nhà đều có thể nghe được tiếng chạy bộ.”

Kiểm Biên Lâm trầm mặc, giống như không nghe thấy vậy.

Thực ra anh biết tại sao cô đến, vừa rồi đã đặc biệt gọi điện thoại cho mẹ cô.

“Chờ mình để hết trái cây vào tủ lạnh rồi quay lại bệnh viện.” Cô suy nghĩ một chút, “Có thể không để được, lát nữa mình mang chút qua để trong tủ lạnh nhà mình, rồi gói một ít mang đến bệnh viện.”

Trong mắt Kiểm Biên Lâm vẫn lạnh nhạt, không biểu hiện gì cả.

“Nhưng mình không rành cho chó ăn lắm. Nó thích ăn gì vậy?”

Sơ Kiến vốn định vòng qua anh, mới vừa xê người, liền bị anh chặn lại. Cô vẫn còn sợ hãi, lập tức tránh, một tiếng “ầm” thật lớn, gậy đập mạnh vào khung cửa bên kia.

...

Cả thế giới yên lặng.

Con chó trắng lớn nghe tiếng động lập tức lè lưỡi chạy tới, vòng quanh hai người liếm tới liếm lui.

...

“Có đau không?” Anh cúi đầu, sờ gáy cô, phá vỡ tình thế bế tắc bắt đầu từ lúc vào cửa.

Đau chỉ đau, nước mắt tràn cả ra, đụng quá mạnh, sự ngọt ngào trong lòng vừa rồi lại tuôn ra, “Ban nãy cậu hỏi mình ——”

“Là nói lấy.” Anh ngắt lời cô, xoa xoa lòng bàn tay, sau khi cảm thấy có chút nhiệt độ, định ấn vào chỗ cô bị đụng lần nữa.

Bị cô né tránh.

Nếu không phải ban nãy đột nhiên thoáng cái đụng cô đến gần người như vậy, đoán chừng cũng sẽ né tránh.

“Kiểm Biên Lâm.” Cô vô cùng nghiêm túc.

Cô nhất định không biết, mỗi lần muốn nghiêm túc nói chuyện với anh, cô đều sẽ gọi tên anh trước.

Kiểm Biên Lâm cup mắt, nhìn khuôn mặt Sơ Kiến, còn có chiếc răng khểnh liếm lệch lúc cô thay răng kia. Lúc nhỏ cô luôn nói xấu, còn rảnh rồi dùng tay ấn ngược lại, ra sức ấn, ngủ cũng ấn, nhưng không hề có tác dụng. Thực ra, Kiểm Biên Lâm thích chiếc răng khểnh này nhất.

“Ban nãy cậu hỏi mình ——”

“Coi như mình chưa từng hỏi.” Kiểm Biên Lâm nhú mày, lần nữa ngắt lời cô.

Anh rướn người, một tay xóc con chó chăn cừu lớn màu trắng vẫn đang không ngừng hà hơi kia lên, rồi khỏi phòng.

Anh không muốn nói, cũng không muốn nghe.

Ban nãy là anh muốn ép cô, muốn mượn chuyện liên tiếp của bố mình và mình, khiến cô có thể mềm lòng đồng ý thử làm bạn gái một lần. Nhưng không như mong muốn.

Nhưng cũng may, tấm lòng đồng cảm của cô đã cứu mối quan hệ của hai người lần nữa, chung quy cô không đành lòng nói là bạn bình thường vào lúc này.

“Mình tưởng năm thứ hai đại học, chúng ta nói qua là được rồi.” Sơ Kiến đuổi theo ra ngoài, “Nhưng nếu cậu vẫn muốn nói lại lần nữa, vậy chờ sau khi cậu phẫu thuật xong có được không? Mình không muốn lúc này ảnh hưởng đến cậu.”

Anh trầm mặc vài giây, đề tay vịn bằng kim loại lạnh như băng, ôm chú chó đi.

Đóng cửa lại, anh mới dặn một câu qua tấm sắt: “Mình xuống lầu mua chút đồ ăn cho chó.”

Sơ Kiến bị anh làm nghẹn một hơi trong lòng lần nữa, buồn bực lấy hết trái cây trong thùng ra, xếp lần lượt từng trái vào tủ lạnh, cuối cùng chỗ kiwi kia cũng bỏ hết vào nhà mình.

Cô chờ Kiểm Biên Lâm không được, liền khóa cửa xuống lầu, thấy anh một thân một mình ngồi trong cái đình nhỏ dưới lầu, cầm mấy xôi thịt dê đã nguội từ lâu, yên lặng cho chó ăn.

Không biết có phải vì từ nón đến giày thể thao đều là màu đen tuyền hay không, mà cả người trong gió trông đặc biệt gây yếu.

Nhưng nhìn kĩ, còn gây hơn lúc ở Macao.

Chương 9: Em cùng anh (2)

Mười mấy ngày sau, bố Kiểm hồi phục rất tốt.

Lúc kiểm tra, bác sĩ cũng nói may mà trước đây bác ra sức lao động, nên tố chất thân thể tốt. “Nếu không phải lần này xảy ra chuyện, thì tôi dám nói, tố chất thân thể bố anh còn tốt hơn anh.”

Sau khi bác sĩ đi, hai người tiếp tục ngồi cách giường, cùng xem tivi với bố Kiểm.

Bố Kiểm Biên Lâm rất ghét đeo kính, lắng tai, lại không thấy rõ phụ đề lắm, cho nên nhiệm vụ chủ yếu của Sơ Kiến là gặp phải chỗ ông không nghe rõ, lại không thấy rõ phụ đề, giải thích cho ông nghe.

Giữa chừng Kiềm Biên Lâm rời khỏi. Tin tức nửa đêm, bắt đầu đưa tin bão tiến vào Hải Nam.

Cảnh đường phố dưới sự tàn phá của cơn bão thành công dẫn tới đề tài mới: “Nghe nói hàu nướng than và ốc đỏ của Hải Nam ngon lắm?”

“Vâng...” Sơ Kiến cầm mấy múi bưởi, lột từng chút xơ, “Ốc đỏ ngon ạ, xào muối hột cũng được, chấm nước tương cũng được ạ.”

Nhắc tới hải sản, cô thật là muốn quay về trường cũ một chút.

“Con có biết sao chú biết rõ vậy không?” Bố Kiềm hạ thấp giọng, “Lúc đó chú còn tưởng mình sắp có một đứa con dâu Hải Nam, nên đặc biệt nghiên cứu đặc sản Hải Nam đấy.”

“...” Sơ Kiến gật gật đầu, vô thức nhét bưởi vốn định cho bố Kiềm ăn vào miệng mình.

Thời đại học, Kiềm Biên Lâm từng bị bố Kiềm lục ra không ít vé xe khứ hồi Bắc Kinh - Hải Nam trong túi hành lý, chính là khi đó, anh nói bạn gái mình ở Hải Nam... Lại là một lời nói dối nhỏ. Tuy không hề tổn thương bất kì ai, nhưng giữa cô và anh đã tích lũy quá nhiều thứ thế này, càng chất chồng càng cao, vô hình trung, ngay cả tán gẫu thường ngày như thế này cũng có bấy khắp nơi.

Bố Kiềm lúc thì rầu rĩ, lúc thì xót xa, nói liên miên kể lại rất nhiều chuyện năm đó. Ngay lúc cảm xúc dâng cao nhất, Kiềm Biên Lâm không may bước vào bậc cửa.

Mục tiêu sống xuất hiện, bố Kiềm sao chịu bỏ qua, giọng căm tức kêu một câu “Thằng con hư”, lại bắt đầu trách mắng từ quần áo của anh, cuối cùng hoàn mỹ chuyển sang bạn gái ở Hải Nam kia, năm đó làm trẻ nãi anh như thế nào, may mà Sơ Kiến khuyên anh quay lại.

Kiểm Biên Lâm dùng mu bàn tay đè trán, nhắm mắt lại, rõ ràng rất bài xích đề tài này.

Song những thứ này rơi vào trong mắt bố Kiềm, chính là sự phản kháng im lặng.

Thế là, dạy dỗ dữ dội hơn. Sơ Kiến lột hết buồm trong tay sạch trơn, lại không có chỗ ra tay... chỉ có thể nhét vào miệng mình, nuốt trọn, để mình ít nhất có chút việc làm.

“Bố, ngày mai con sẽ về Bắc Kinh.” Kiểm Biên Lâm tự động bỏ mặc lời dạy bảo, “Ban nãy con đã liên lạc với người và xe xong, chỉ là phải phiền Sơ Kiến giúp bố làm thủ tục xuất viện vào thứ hai.”

Ngày mai? Hành trình về càng như vậy. Là để phẫu thuật sao?

“Có chuyện gì gấp à?” Bố Kiềm vừa nghe con trai sắp đi, sự kiêu ngạo tắt ngúm, lấy lại dáng vẻ một ông lão cô đơn đáng thương, “Bố còn nói xuất viện rồi xào hai món cho con mà.”

“Bận ạ.” Anh lời ít ý nhiều, “Chờ con hết bận sẽ đón bố đến Bắc Kinh.”

“Ừ, ừ, con cần phải chú ý thân thể đấy.” Khuôn mặt bố Kiềm đầy vẻ không muốn.

Tối hôm đó, trên chiếc giường nhỏ ở nhà mình, Sơ Kiến mất ngủ lần đầu tiên, lăn qua lộn lại đều đang nghĩ, rốt cuộc có nên lo hay không? Hay là cứ mặc kệ như vậy? Cuối cùng cũng chẳng ra được kết quả gì.

Sau khi anh đi, Sơ Kiến ở lại Hàng Châu thêm nửa tháng.

Nhiệm vụ hàng ngày của cô chính là vào ban ngày, lúc bố mẹ đi làm, đi cùng bố Kiềm giải sầu cho ông. Từ bệnh viện đến nhà, ở tiểu viện, cô còn đẩy bố Kiềm đi siêu thị, bình thường có thể gặp hàng xóm cũ, người quen cũ. Rất nhiều người hâm mộ bố Kiềm có được “đưa con gái nuôi” hiếu thảo như vậy chăm sóc, ngoài sáng trong tối, đều đang trêu, nói để con gái nuôi trở thành con dâu ruột luôn.

Bố Kiềm cười ha ha, không ngừng nói thẳng con hư không xứng.

Nhưng mọi người nghe, đây toàn là lời khách sáo.

Dù sao thì Kiềm Biên Lâm cũng tốt nghiệp trường danh tiếng, lại là ngôi sao lớn, như thế nào thì điều kiện cũng tốt hơn Sơ Kiến, người gây dựng sự nghiệp nhỏ tốt nghiệp trường vô danh, rất nhiều.

Sau khi xác nhận bố Kiềm kiểm tra lại không sao, Sơ Kiến về thẳng Thượng Hải.

Chuyện của Kiềm Biên Lâm cô không dám hỏi nhiều, nên cô dặn Đồng Phi, nếu biết anh sắp phẫu thuật thì nói cho cô biết. Ở Hàng Châu cũng căn dặn, quay lại Thượng Hải xác nhận nữa. Đồng Phi đều nói công việc của Kiềm Biên Lâm quả thực xếp hàng đến năm sau, một ngày bốn, năm bản thảo thông báo, hoàn toàn không có ý phẫu thuật.

Đến cuối cùng Đồng Phi cũng không để tâm nữa: “Nói không chừng là chẩn đoán sai, hoặc kiểm tra lại thì không sao nữa.”

Cô không yên tâm, nhưng lại cảm thấy không nên hỏi lại, cũng chỉ dần trong lòng.

Đến đầu tháng mười một, Đồng Phi đi cùng nghệ sĩ mình kí hợp đồng đến Thượng Hải làm hoạt động, ở tại Phố Đông, hẹn Sơ Kiến tới gặp riêng.

Hôm nay đúng lúc Sơ Kiến ở không. Cô đi xe của một nhà cung cấp đến khách sạn, xuống xe, người lái xe còn tốt bụng lộ đầu ra hỏi một câu: “Nửa tiếng sau, tôi về Phố Tây, muốn đón cô về không?” Lúc người ta hỏi, Sơ Kiến nghe được phía sau có người đang gõ kính, kêu mình, là Tạ Bân. Cô nói sẽ không về nhanh vậy đâu, rồi vội vã vào đại sảnh.

Tạ Bân dập tắt điều thuốc mới hút hai hơi, lấy bàn tay không kẹp thuốc đón lấy cái túi giấy Sơ Kiến xách trong tay: “Đó là ai vậy?”

“Nhà cung cấp.”

“Ồ, chưa kết hôn? Hay là đã kết hôn vậy? Hay là ly hôn rồi?”

“Không biết.” Sơ Kiến bị hỏi đến buồn bực, “Em chỉ gặp qua anh ta hai lần.”

Tạ Bân “À” một tiếng, nở nụ cười: “Em tới tìm Kiểm Biên Lâm hả?”

“Không phải.” Sơ Kiến tránh né, nhưng vẫn bị Tạ Bân cầm lấy túi, không hiểu ra sao cả nhìn anh ta, “Em tới tìm Đồng Phi.”

“Ồ đúng, Đồng Phi cũng tới rồi.” Tạ Bân rõ ràng là cố ý. Phía tổ chức đã bao mấy tầng trong khách sạn này để chuẩn bị cho dạ tiệc thời trang hôm nay. Anh ta có thể thấy tên nghệ sĩ mà Đồng Phi dẫn dắt trong danh sách, sao có thể không biết người quản lý cũng đến được?

Nhưng biết thì thế nào. Tạ Bân không nói lời nào khoác vai Sơ Kiến, dẫn cô đi về phía thang máy: “Dù sao thì em cũng không có thể phòng, em ấy cũng phải xuống đón em. Chi bằng anh dẫn thẳng em lên đó.”

Ai làm người quản lý mà không phải thuận lợi mọi bề, người quý có thể phối hợp.

Sơ Kiến hoàn toàn không chống đỡ nổi khuôn mặt tươi cười còn thân hơn người thân của Tạ Bân, Đồng Phi càng thích tạo mối quan hệ tốt với vị tiền bối trong các tiền bối này hơn, thế là buổi trưa định gặp gỡ riêng tán gẫu của hai đứa bạn thân liền trở thành, cô một thân một mình vùi trong sofa nghe hai người tám chuyện trời nam biển bắc.

Nội dung từ việc sao nước trái cây khách sạn đưa tới không phải là ép tươi, nhất định phải khiếu nại, chuyển sang việc vô số dự án thiếu diễn viên nghiêm trọng, mọi người đều không sợ không có tiền, không có đầu tư mà sợ là làm sao cũng không có diễn viên, tiếp đó đến việc bây giờ diễn viên đều tự nhận dự án...

“Em không nhìn thấy Kiểm Biên Lâm trong danh sách nhỉ.” Đồng Phi rút cuộc nhớ tới, người trước mặt đây lẽ ra không nên xuất hiện ở Thượng Hải, “Sao anh lại đến đây?”

“Người nổi tiếng có thể hỗ trợ quá ít, phía tổ chức tạm thời để bọn anh hỗ trợ.” Tạ Bân đau lòng lắc đầu, “Đúng lúc mấy ngày nay cậu ấy cũng quay cảnh đêm ở Thượng Hải.”

“Ồ.” Khóe mắt Đồng Phi nhìn Sơ Kiến, “Cậu ấy không làm phẫu thuật sao?”

Tạ Bân nhìn Sơ Kiến: “Em không biết à?”

“... Không biết.” Cô lầm bầm.

“Cậu ta đây à, có chút phức tạp.” Tạ Bân suy nghĩ, “Có thể làm có thể không làm, nhưng ai cũng không biết không làm thì hậu quả nghiêm trọng đến mức nào.”

Nghe không hiểu, Sơ Kiến nghe không hiểu lắm.

“Cậu ấy bị đau bụng có định kì. Em và cậu ấy về Hàng Châu, không phát hiện à?”

... Hoàn toàn chưa từng phát hiện.

“Kiểm tra gì cũng làm cả rồi, bất kì kiểm tra nào mà em có thể làm, chỉ là không chẩn đoán chính xác được.” Tạ Bân tiếp tục giải thích căn bệnh hỗn tạp khó phân biệt này, “Đề nghị của bác sĩ là, trực tiếp mở bụng, vừa phẫu thuật vừa tìm. Đương nhiên, anh nói có thể không chuyên nghiệp, dù sao thì cơ bản chính là phương án điều trị này.”

“...”

“Vốn là cậu ấy đồng ý rồi, từ Hàng Châu về thì không đồng ý nữa. Theo lý thuyết, hai chúng ta không quen đến mức này, nhưng anh thực sự lo cho cậu ấy, nên mặt dày hỏi một câu: Có phải ở Hàng Châu hai người cãi nhau gì đó không vui không?”

Yên lặng.

“Mạng người quan trọng đó, Sơ Kiến.” Tạ Bân nhìn cô chăm chăm, “Mạng người quan trọng.”

Đồng Phi bị sự yên lặng khiến người ta không mấy dễ chịu này làm cho nhìn xung quanh, còn suýt nữa chỉ ngoài cửa sổ nói “Ế? Có máy bay kia.” Nhưng chỗ này là ven bờ sông Hoàng Phố, không đến sân bay Phố Đông, chim đâm máy bay cũng không có... Cả buổi trôi qua, Đồng Phi rất cuộc hăng giọng giảng hòa: “Sơ Kiến...”

“Có phải cậu cố ý hẹn mình tới không?” Sơ Kiến nhìn Đồng Phi.

“Phải, mình thú nhận.” Đồng Phi nộ vũ khí đầu hàng.

Sơ Kiến nhìn Tạ Bân còn giả vờ vô tình gặp được mình dưới lầu, còn có Đồng Phi hát đôi với anh ta, từ lâu đã không còn tâm trạng suy tính có phải bị lừa tới đây hay không. Sự trầm mặc vừa rồi của cô, đơn thuần là bị mức độ phức tạp của bệnh làm khiếp sợ: “Hoạt động... của các anh mấy giờ bắt đầu?”

“Sáu giờ tối, ba giờ bắt đầu trang điểm.” Đồng Phi cướp lời, “Bây giờ mới mười hai giờ hai mươi, còn sớm lắm.”

“Em có tiện đi thăm cậu ấy không?” Sơ Kiến hỏi ý Tạ Bân.

“Đương nhiên, đương nhiên.” Cậu còn không được, “Anh có thể phòng, bây giờ sẽ dẫn em sang.”

Có trời mới biết, Tạ Bân vòng một vòng lớn như vậy, chính là để dẫn cô tới bên cạnh Kiểm Biên Lâm.

Phòng ở cùng tầng, không tới một phút, cô đã đi theo Tạ Bân đến bên ngoài phòng của anh.

Lúc Tạ Bân đi vào, Kiểm Biên Lâm mới vừa cởi hết nút áo sơ mi. Áo cởi một nửa, thấy hai người vào, anh xoay tay mặc áo sơ mi vào, đưa lưng về phía cửa cài nút áo lại.

Vì trời đầy mây, trong phòng vốn đã không sáng sủa, anh còn kéo rèm cửa sổ, nên càng tối hơn.

Hoàn cảnh mờ tối, sự yên lặng càng nổi bật.

“Gập dưới lầu, Sơ Kiến nói tới thăm cậu một chút.” Mặt Tạ Bân không đổi sắc, cầm cả bộ âu phục treo trên giá áo, lăm lăm sao vẫn còn nếp nhăn, không được, còn phải ủi thêm chút nữa.

Nói xong, thấy hai người nghiêm mặt, anh ta lại lăm lăm một câu: “Vì tới hỗ trợ nên cũng không cần vội lắm, bốn giờ bắt đầu chuẩn bị cũng được. Hai người trò chuyện đi nhé, anh đi trước.”

Kiểm Biên Lâm vốn đã ít nói, rời khỏi Hàng Châu vẫn không liên lạc. Sơ Kiến cũng không biết nói gì mới có thể khiến mọi thứ thuận lợi tự nhiên chuyển sang vấn đề thân thể anh.

Tạ Bân lại vừa đi như thế, càng khó bắt đầu hơn.

Phân vân rất lâu, vẫn là cô mở miệng trước, không liên quan đến việc phẫu thuật, đơn thuần coi như là mở đầu làm dịu không khí: “Tối qua cậu quay đêm à?”

Anh không trả lời mà hỏi ngược lại: “Tìm mình có việc sao?”

“Ừm.”

Kiểm Biên Lâm nhú mày. Cô ấy có thể chủ động tới tìm, hai mươi mấy năm nay cũng chỉ lác đác mấy lần như thế, nhất định là “công lao” của Tạ Bân. Anh dựa theo suy nghĩ của Tạ Bân, ước chừng đoán được nội dung Tạ Bân nói: “Có phải Tạ Bân nói với cậu, mình từ Hàng Châu về thì cứng rắn chống đỡ, không chịu phẫu thuật không?”

“...”

“Bất kể anh ấy nói gì thì cũng là đang làm sai lệch cậu. Đạo diễn bộ phim gần đây mình đã thích từ khi mười mấy tuổi, cơ hội hợp tác khó có được, cho dù là vai khách mời thì mình cũng không muốn bỏ qua, cho nên mới đi từ Hàng Châu trước. Đây chính là nguyên nhân lùi phẫu thuật, Tạ Bân rất rõ, nhưng anh ấy chắc chắn không nói cho cậu biết. Bệnh của mình, đau thì đau, uống thuốc giảm đau cũng chịu đựng được, quay thêm nửa tháng nữa là đóng máy, phòng bệnh cũng đã đặt xong từ lâu, mọi thứ đều sẽ giải quyết thuận lợi. Nghe hiểu chưa?”

Anh hiếm khi nói nhiều như vậy, ngược lại làm Sơ Kiến hoàn toàn ngây ra.

Đi từ phòng 1502 của Đồng Phi đến phòng 1528 của anh, cả đường đầu óc rối bời, suy nghĩ hết lần này đến lần khác, nếu anh thực sự vì tranh chấp ở Hàng Châu mà không chịu phẫu thuật thì làm thế nào? Bất kì tình cảnh nào cô cũng đã nghĩ xong, nhưng chỉ duy nhất tình huống này là cô không nghĩ tới: Là Tạ Bân lừa cô đến.

“Ồ.” Ngoại trừ “ồ” ra thì cô thật không biết nói gì, có thể để mình không xấu hổ, “VẬY... bác sĩ có nói phẫu thuật sẽ có nguy hiểm không?”

Tuy không mấy dễ chịu, nhưng cô cũng không quên trọng điểm là ở ca phẫu thuật nghe là đã khiến người ta lo lắng này của anh. Mở bụng tìm nguyên nhân đau, tìm được thì còn có thể điều trị đúng bệnh, không tìm được thì làm thế nào? Hoặc nếu tìm được nguyên nhân, kết quả rất xấu thì làm thế nào?

Đủ mọi vấn đề tầng tầng lớp lớp tuôn ra.

Nhưng Sơ Kiến đợi cả buổi, cũng không đợi được một câu trả lời qua loa.

Kiểm Biên Lâm nhìn cô gái vẫn mặc chiếc áo khoác cashmere kẻ ô màu đen dài đến đầu gối, đang suy nghĩ, nếu như nói cho cô ấy biết “rất nguy hiểm” thì sẽ như thế nào, nếu như là “không nguy hiểm” thì lại sẽ như thế nào?

Trong hành lang, có người khẽ gõ cửa, hỏi Tạ Bân có đó không.

Kiểm Biên Lâm: “Không có.”

“Được rồi.”

Sơ Kiến thở phào: “Nếu cậu không tiện nói, thì nghỉ ngơi cho tốt nhé, đừng để mệt quá.”

Cô thấy bầu không khí hơi xấu, sợ lại xảy ra tranh chấp gì đó, tự giác rút lui. Nhưng mới vừa kéo mở cửa, người đàn ông phía sau liền sải mấy bước tới, dùng sức một cái, đóng cửa lại lần nữa: “Vừa rồi mình... đang lừa cậu.”

Chương 10: Em cùng anh (3)

Trên hành lang, Tạ Bân xách quần áo, suýt nữa bị cánh cửa đóng lại kẹp tay.

Anh ta bị dọa lùi ra sau hai bước, mắt liếc Đồng Phi, người vẫn cúi đầu đi theo mình, dùng ba cái di động không ngừng chat WeChat, nhẹ giọng hỏi: “Hai người này rốt cuộc có diễn không vậy?”

Đồng Phi ngẫm nghĩ một hồi, khẽ trả lời: “Cái người bên nhà em thực sự coi cái người bên nhà anh như người thân, có thể cái này cũng là nền móng đấy, cận thủy lâu dài (1). Nhưng cái vị kia nhà anh ấy à, mạnh mẽ quá rồi, chỉ biết cưỡng ép không cho phép quen bạn trai, cưỡng ép đi ăn, cưỡng ép gặp nhau, cái người bên nhà em lại không phải là M (2) trời sinh... Anh nhận nhiều phim tình cảm cho cậu ấy một chút, nói không chừng có thể tốt hơn chút đó.”

(1) Thành ngữ “Cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt” (Ở lâu gần nước nhìn thấy ánh trăng đầu tiên), ý chỉ gần một số người hoặc sự vật mà giành trước được lợi ích hoặc sự thuận lợi nào đó, ở gần thì được ưu tiên.

(2) Nguyên gốc là 受虐狂 (tiếng Anh: Masochism): khổ dâm, thống dâm.

“Cậu ta ghét diễn cảnh hôn, em bảo anh nhận phim tình cảm thể nào được, mà cho dù nhận thì tình yêu người và ma cũng phải diễn cảnh hôn.”

“...”

Tạ Bân lại lầm bầm: “Anh có thể bỏ tiền để em ấy tạm thời đi cùng Kiểm Biên Lâm không?”

Đồng Phi: “Cút đi, quá đáng rồi đấy.”

Tạ Bân: “Là đi cùng mà, để Kiểm Biên Lâm qua ải này. Có điều trái tim của cái người bên nhà em quá tàn nhẫn, không có chút xíu khoảng trống xoay xở nào, bây giờ là thời kỳ đặc biệt đó.”

Đồng Phi nói nhỏ: “Em đồng tình sâu sắc. Nhưng bất kì ai thì cũng là cá thể độc lập. Xem duyên phận vậy.”

Đồng Phi nói xong lại cảm thấy không đúng, dựa vào gì mà phải nói Sơ Kiến không đúng.

Cô ấy lại sáp lại gần thủ thi: “Trái tim của cái người bên nhà em mới không tàn nhẫn. Em khóc cả một đêm, cậu ấy liền bán nhà cho em hai

triệu mở studio. Cậu ấy là người thích mềm không thích cứng điển hình được không?”

Tạ Bân lắc đầu cười khỏ: “Nhưng Kiểm Biên Lâm cái người này, bắt cậu ta cầu xin người khác thì còn khó hơn bắt cậu ta chết.”

“Anh Bân!”

Người ban nãy tới tìm Tạ Bân lại quay lại: “Nhanh lên, phía tổ chức hỏi anh đó, để Ứng Thần và Kiểm Biên Lâm cùng đi thăm đồ được không?”

Tạ Bân không mấy kiên nhẫn: “Kì quái quá đi. Hai người đàn ông cùng đi thăm đồ? Lát nữa tôi gọi điện thoại sẽ bàn với họ.”

Sơ Kiến rút tay lại, thì ra Tạ Bân ở ngoài cửa.

Cách cánh cửa, vừa rồi cô có thể nghe được thấp thoáng bên ngoài có tiếng nam nữ nói chuyện với nhau, nghe không rõ. Bị người nọ kêu ra như vậy, cô đã biết, đoán nam nữ nói chuyện bên ngoài chính là Tạ Bân và Đồng Phi. Cô quay đầu lại, muốn nói, đừng nói chuyện, đứng vào trong một chút. Cách cánh cửa có người, lỡ như bị người bên ngoài nghe được thì sẽ xấu hổ lắm.

Dường như phối hợp với ý nghĩ của cô, bên ngoài lại có người gọi một tiếng anh Bân.

Tạ Bân bị người ta vạch trần tung tích lần nữa, có chút bực bội: “Đừng gọi nữa, tôi đây đi ngay.”

...

“Sơ Kiến.” Kiểm Biên Lâm gọi tên cô.

Kiểm Biên Lâm rất ít khi gọi tên cô, ít vô cùng, cô đã quên lần trước là chuyện lúc nào rồi.

Cô vẫn nắm tay vịn kim loại. Đầu thổi gió của máy điều hòa tỏa gió ẩm rì rì, rõ ràng cách rất xa, lại giống như ẩm chuyển sang lạnh, thổi từ cổ áo, ống tay áo cô vào mỗi một chỗ mà gió có thể lùa vào, thổi đến mức cả người cô ớn lạnh: “Không sao, bây giờ cậu nói gì, mình cũng sẽ không để trong lòng đâu.”

Cô sợ anh, sợ cảm xúc của anh quá lớn, lại cãi nhau.

“Mình quả thực đang lừa cậu.”

“... Không sao đâu.”

Kiểm Biên Lâm nhận ra được tâm trạng căng thẳng của cô, không dám đụng vào cô.

Lòng bàn tay phải của anh ấn vào cửa, trán đè lên mu bàn tay mình, giọng nói thấp chưa từng có: “Xin lỗi cậu. Mình chính là muốn mãi không phẫu thuật để chuyện trở nên nghiêm trọng, để cậu áy náy, để cậu mềm lòng, để cậu có thể đi cùng mình. Mình biết đã sớm đồng ý với cậu, cho mình chút thời gian, mình có thể điều chỉnh bản thân. Nhưng mình đã thử qua, thực sự không làm được. Chúng ta đã ở bên nhau bắt đầu từ lúc năm tuổi, cậu và bố mình, hai người ai rời khỏi thì mình cũng không chịu nổi...”

Trái tim bị thứ gì đó nắm chặt lại.

Thậm chí, ngay cả thở sâu cô cũng không dám, chỉ ngây ngốc nhìn anh.

Đây thực sự là cậu ấy sao? Quen nhau hai mươi hai năm, cậu ấy chưa từng như thế này. Mình “không chịu nổi”, hoặc “xin lỗi”, chưa từng có lời như vậy. Cho dù gặp tai họa lớn đến thế, cho dù lúc cậu ấy suy sụp nhất cũng chưa từng nói. Cậu ấy chưa bao giờ nhượng bộ.

“Mình không chịu nổi. Sơ Kiến, xin lỗi cậu...”

Kiểm Biên Lâm tự tay mở cửa giúp cô.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi từ lúc cửa được mở hé ra đến khi hoàn toàn mở rộng, cô vô cùng mềm lòng.

Nhưng kìm nén cả buổi, cô vẫn không nói một chữ.

Kiểm Biên Lâm không có cách nào đưa cô về, ngay cả tiền cô đi ra cửa cũng không được.

Tuy khách sạn này không có thẻ phòng thì không lên được, nhưng vẫn có nguy cơ bị chụp được bất cứ lúc nào.

Sơ Kiến một thân một mình rời khỏi. Cô đứng trong thang máy, thấy vài nhân viên khách sạn vừa nói vừa cười, đang nhỏ giọng bàn luận hôm nay bao nhiêu ngôi sao tới, là vì hoạt động thời trang gì, còn sôi nổi thấp giọng trao đổi, ai ngoài đời đẹp, có gì khác biệt, có độn giày không...

Chờ đến đại sảnh khách sạn, Sơ Kiến mới nhớ ra chưa nói một tiếng với Đồng Phi mà đã đi rồi.

Trong đại sảnh khách sạn có rất nhiều người giải quyết thủ tục, còn có thể thấy được bên ngoài có một số người trông như học sinh đang canh chừng, chắc chắn là chờ các ngôi sao, diễn viên ở trên. Cửa kính bị đẩy ra, gió đột nhiên thổi ào vào, lạnh thấu tim. Tay cô chống tấm kính vừa dày vừa nặng đó, đẩy ra, đi ra ngoài.

Di động trong túi đang rung, lấy ra, là Kiểm Biên Lâm.

Cô ngẩn người.

Hai người bên ngoài muốn vào, bị cô chặn đường, thấp giọng nói cô ới xin nhường một chút. Sơ Kiến trả lời xin lỗi, ngậy ngốc tránh sang một bên, dịch ngang hai bước đến trước bức tường kính. Nhặt máy.

Trong điện thoại có tiếng nước chảy, giống như trong toilet, hoặc nhà tắm, anh im lặng không nói lời nào.

Sơ Kiến sợ gió thổi quá mạnh, làm mờ hồ giọng cô, xoay người đối mặt với bức tường kính, nhẹ giọng khuyên anh: “Cậu nghỉ ngơi cho tốt trước đi, buổi tối còn có hoạt động...”

“Hãy để mình thử xem,” tiếng nước chảy biến mất, nghe được tiếng hít thở của anh một cách rõ ràng. Tiếng đó thậm chí phải lớn hơn, có phần rối loạn hơn tiếng nói chuyện, còn rất kiềm chế, truyền tới từng chút một từ trong di động, “Nếu như không được, thì mình sẽ từ bỏ.”

Cô đã quên phải che điện thoại. Gió thổi vù vù vào tai nghe, bên kia cũng đang chờ đợi.

Giờ phút này, cô giống như quay trở lại hành lang mờ tối thời cấp 2 ấy lần nữa, đứng trên hai bậc thang, lấy dũng khí nói với Kiểm Biên Lâm còn đang khóa xe, thực ra mình thực sự không thích cậu... Tất cả áy náy đều bắt đầu từ ngày hôm ấy, bắt đầu từ việc anh không nói một lời nhìn mình chằm chằm không có bất kì phản bác nào, cô liền cảm thấy đã nợ anh thứ gì đó.

Nhiều năm như vậy, cô đã thử qua đủ mọi cách, từ chối, trốn tránh, làm phai nhạt, hời hợt, cho thời gian bình tĩnh, rồi lại từ chối, toàn bộ đều không có tác dụng.

Giống như anh nói, không thử một chút, thì cả đời cũng sẽ là một nút chết.

“Nếu không được ——”

“Nếu không được, thì mình sẽ từ bỏ.” Tiếng hít thở của anh ngày càng kìm nén, ép đến mức cô cũng giống như sắp ngạt thở vậy.

Sơ Kiến dừng rất lâu: “Mình... suy nghĩ một chút.”

Cúp điện thoại. Cô vốn định gọi xe, nhưng đầu óc quá rối loạn.

Cô liền đi một mạch từ công viên Thế Bác đến ven bờ sông Hoàng Phố, đại lộ Tân Giang.

Giữa đường cô còn gọi điện thoại cho mẹ. Lúc điện thoại thông, bên kia mẹ đang mắng bố mua cải thìa quá già.

Sau khi nghe đủ ba phút liên quan đến việc làm thế nào để phân biệt rau tần ô, Sơ Kiến vờ như vô ý hỏi: “Mẹ gả cho bố thế nào vậy ạ, bố ngốc đến thế mà. Chỉ dựa vào tình yêu đích thực sao?”

“Tình yêu đích thực? Ai tình yêu đích thực với ông ấy chứ. Mẹ chỉ gặp ông ấy ba lần, mỗi lần ông ấy còn dẫn đưa cháu trai tới buổi hẹn, từ đầu đến cuối toàn là mẹ nói thôi. Bố con đã khen mẹ một câu đôi mắt em đẹp thật, giống như mắt trâu vậy, còn nói ông ấy coi mắt bảy lần đều thất bại, nếu mẹ cũng không cần ông ấy nữa thì ông ấy sẽ không kết hôn,” mẹ cười rất vui vẻ, “Lúc đó mẹ đã nghĩ, tiêu rồi, nếu mình không cần ông ấy thì ông ấy còn không tự sát à, nên đã khẽ cắn răng đồng ý.”

Mẹ nhắc mãi, bọn trẻ mấy đứa không hiểu đâu, người thời đó đều suy nghĩ rất đơn giản.

Sơ Kiến ậm ờ mấy câu, cúp điện thoại.

Cô đi đến mức chân cũng sắp đau chết rồi, chặn một chiếc taxi về công tiểu khu mình ở. Tiệm hải sản thường đi hôm nay nghỉ. Cô gõ cửa, bác chủ tiệm thấy là cô, liền để cô vào.

Bà trực tiếp làm món thập cẩm cô hay ăn, đủ loại ốc biển, sò, hào sống.

“Anh cháu đâu?” Bác chủ tiệm để nửa ly rượu mơ bỏ mơ xanh bên tay cô.

Cô trả lời: “Làm hoạt động ở Phố Đông ạ.”

Bác chủ tiệm tiếp tục đi bận việc.

Vẫn là năm ngoái, Kiểm Biên Lâm tới Thượng Hải thăm cô, cô xem xét vị trí tiệm ở Bắc Kinh, anh đã đặt đồ hải sản mang về ở đây cho cô. Chờ cô đêm khuya về, bị bác chủ tiệm kéo vào tiệm ăn một bữa lớn. Lúc đó, anh nói mình là anh của Sơ Kiến, đoán chừng là sợ có người tiết lộ.

Sơ Kiến tiếp tục ăn đồng ốc đỏ kia.

Tùng vỏ ốc rỗng bày lung tung trên chiếc bàn gỗ màu vàng nghệ, cũng không nói chuyện, rút ra sức ăn. Cô ép buộc bản thân, nhất định phải ra quyết định sau khi ăn hết những thứ này.

...

Lúc này, Kiểm Biên Lâm vẫn đang đi thăm đỏ.

Không có gì thay đổi.

Đêm nay, Kiểm Biên Lâm vẫn đi thăm đỏ với vẻ mặt như thường. Nữ minh tinh đi cùng vẫn không khoác được tay anh. Anh vẫn cần cù và có trách nhiệm tiếp nhận phỏng vấn, vẫn nói ít đến đáng thương, trước khi vào hội trường anh vẫn sẽ phối hợp với truyền thông phối hợp với ống kính, vẫn không thích cười lắm...

Tóm lại, không có gì đặc biệt thay đổi.

Chỉ là, khi anh ngồi trên chiếc ghế chính giữa hàng thứ hai, trò chuyện với nam diễn viên từng hợp tác trong bộ phim trước, anh tiện tay từ từ tháo một cây bút máy màu xanh đậm mang theo, nắp bút, đầu bút, ruột bút, cán bút và đuôi bút đầy cả tay.

Anh tháo xong, ước lượng một chút, lại lắp vào lần nữa...

Trong những người tham gia hoạt động tối nay, có rất nhiều người đều xuất thân ca sĩ, nhưng người xuất thân hát chính trong ban nhạc cuối cùng chuyển sang diễn viên điện ảnh giống như anh thì vẫn ít. Lại vì phải phát sóng trực tiếp, đương nhiên là tiểu sinh đang nổi tiếng dễ bị kéo lên, giúp vui.

Phía tổ chức và Tạ Bân đã sớm có trao đổi, tiết mục cần Kiểm Biên Lâm, phát sóng trực tiếp trên mạng và tuyên truyền, đều phải chặn tải video lên...

Danh sách nhạc vốn là nhạc quốc ngữ, ca khúc chủ đề phim điện ảnh anh tham gia đóng. Kiểm Biên Lâm đi hết thăm dò tạm thời đổi thành 《Dạ khúc nửa vầng trăng》 tiếng Quảng Đông.

Microphone được đưa tới trước mặt Kiểm Biên Lâm. Cây bút trong tay Kiểm Biên Lâm bị tháo tan tành lần thứ ba mươi bảy. Anh đứng ở hậu trường, nhân lúc nhân viên giúp anh đeo tai nghe, nhét một đồng thứ linh tinh đó vào trong túi quần âu.

Nhân viên khó hiểu nhìn anh một cái, gật gật đầu, ra hiệu chuẩn bị xong rồi.

Đền sân khấu không phải đi theo anh, mà là theo dàn nhạc và nghệ sĩ piano, cái này để anh sẽ không quá mất tự nhiên. Anh thông thả khẽ

ngâm nga, cho đến lời bài hát mới dần rõ ràng: “*Chưa bao giờ nghĩ đến chia tay, nhưng trái tim tôi vẫn nghĩ đến người từng phút từng giây... Lo lắng của tôi, khát vọng của tôi, cho đến về sau.*”

...

Trong tiệm hải sản không buôn bán.

Sơ Kiến ngồi trên tatami, cúi đầu, dùng tăm khều từng chút một, vẫn đang nghiêm túc đối đãi với con ốc đỏ cuối cùng trong đĩa sứ màu trắng.

Con cuối cùng rồi.

Thịt ốc quá chặt, gắng sức rất nhiều lần cũng không khều ra được.

Cô dùng quá sức, cây tăm đột nhiên gãy làm đôi trong lòng bàn tay.

Cô ngây người, trong nháy mắt nghĩ đến rất nhiều chuyện, rất nhiều chuyện trong quá khứ, còn nghĩ đến việc Tạ Ân nghiêm túc kể lại bệnh tình phức tạp của anh, nghĩ đến tay Kiểm Biên Lâm đề cử thấp giọng nói không muốn phẫu thuật và những câu xin lỗi kia, còn có câu “Hãy để mình thử xem” sau cùng gần như khản cầu trong điện thoại của anh...

Sơ Kiến bỏ vỏ ốc cuối cùng xuống.

Cô mò lấy hộp khăn giấy ở góc bàn, rút rất nhiều tờ, lau sạch từng ngón tay.

Trong di động, trong khung chat WeChat với anh, tin cuối cùng vẫn là hai chữ “Xin lỗi” anh gửi ở Hàng Châu.

Sơ Kiến nín một hơi bấm rất nhiều lời, xóa xóa sửa sửa, sửa sửa xóa xóa.

Tim đập kịch liệt, cổ họng cũng sít chặt đến đắng chát, cô lấy dũng khí mấy lần, rốt cuộc gửi đi một chữ: Được.

Chương 11: Em cùng anh (4)

Sơ Kiến gửi xong, trong lòng có chút thấp thỏm, không yên ổn.

Cô dứt khoát cầm lấy di động, chơi nói hình để mình phân tâm.

Cả buổi tối như thế, cô ngồi trên tatami chơi di động. Bác gái ở bên ngoài phòng riêng vừa chuẩn bị đồ cho ngày mai, vừa xem tivi.

Cứ như vậy giết thời gian.

Chờ tới khi chơi đến mức ngón cái mỏi nhừ, cô tắt cửa sổ trò chơi, xem giờ, không còn sớm nữa: “Bác ơi, đĩa bỏ vỏ ốc để ở đâu ạ?”

Rất nhanh, một cái đĩa nhựa xanh nhạt được đặt lên bàn.

...

Cả thế giới đều yên lặng.

Ti vi bên ngoài vẫn đang chiếu tin thời sự nửa đêm, nói một con đường nào đó ở Thượng Hải xảy ra tai nạn tông vào đuôi xe gì đó, những thứ này đầy tai cô. Cô ngẩng đầu, nhìn người che hoàn toàn ánh sáng của chiếc đèn tường nhỏ màu vàng kia: “Cậu không phải... đang hoạt động sao?”

Trong tay cô còn một vỏ ốc rỗng, không chú ý liền nắm chặt. Cô bị đâm giật nảy mình một cái, ném lên bàn. Người đàn ông trước mặt cởi chiếc nón dùng để che mặt xuống, ném sang một bên, quỳ một chân trên tatami, nhanh nhẹn dọn dẹp rác đầy cả bàn mà cô đã ăn cho cô.

Sơ Kiến đưa tay giúp cũng không phải, không đưa tay cũng không phải.

Một chữ “Được” kia, nhưng cô đã suy nghĩ trọn một buổi chiều cộng tối, tâm lý vẫn chưa chuẩn bị đầy đủ, sao cậu ấy đã tới rồi? Không phải tối nay có hoạt động sao? Dạ tiệc thời trang kiểu này không cần phải sau dạ tiệc lại đến một bữa tiệc rượu nửa đêm tràn đầy lạc thú, mọi người cùng ngồi trên ghế sofa lưng cao cảm khái một chút về tài nguyên diễn viên thiếu hụt, từng đoàn phim dời ngày giải tán, nhân tiện giải bày một chút với nhau về kế hoạch công việc năm sau, năm tới và dự đoán doanh thu phòng vé của phim...

Sao cậu ấy lại ở đây, dọn rác vậy.

Vậy sau khi “Được” thì sao? Tối nay sẽ hẹn hò à... Sơ Kiến rút từng tờ khăn giấy, rút bầy, tám tờ, lau từ ngón tay đến miệng, rồi lại đến tay, coi như tìm chút chuyện cho mình làm lúc anh dọn đồ.

Đến cuối cùng, Kiếm Biên Lâm thu dọn xong, cũng nghiêng người dựa vào, nửa người ngồi trên tatami. Tay anh đụng phải túi quần của mình, phát hiện cây bút bị tháo rời tan tành kia, im lặng móc ra, gắn từng cái một lại lần nữa.

Lặng lặng, không có bất kì âm thanh gì. Gắn xong, anh để lên bàn.

Dưới ánh sáng đèn tường màu vàng ấm áp, Sơ Kiến liếc nhìn. Cô biết cây bút này. Trên môi cô còn dính nước tương, mù tạc ăn ồ ồ, có chút lúng túng, vô thức liếm liếm môi.

Kiếm Biên Lâm thấy động tác nhỏ của cô: “Cậu ăn những món này, dạ dày không khó chịu sao?”

Cô lẩm bẩm: Quen rồi.

“Trong nhà có gì ăn được không?”

Cô lắc đầu.

Kiếm Biên Lâm đi ra ngoài, trò chuyện đôi câu với bác gái một cách quen thuộc, để lại một câu, bảo Sơ Kiến tiếp tục xem ti vi chờ mình. Tiếng tin thời sự buổi tối kết thúc vang lên, anh cũng đi ra.

Một chén trứng hấp sò nóng hôi hổi, bốc hơi nóng được đặt trước mặt Sơ Kiến.

“Ăn hết nó đi.” Chiếc muỗng sứ trượt vào trong chén.

“Cậu còn biết làm món này á?” Sơ Kiến kinh ngạc.

“Món cậu thích ăn, mình đều biết làm.”

“...”

Bác gái nghe ngược lại bắt đầu cười ha ha khen ngợi, nói người làm anh trai này không tệ.

Tin thời sự đang chuyển sang phát lại một chương trình thực tế nào đó, náo nhiệt, ồn ào bát nháo, đủ mọi ngôi sao bị kéo leo lên núi đến mức mồ hôi nhễ nhại... Sơ Kiến cầm muống chỉ màn hình ti vi định làm dịu cảm giác lúng túng tăng theo cấp số nhân này một chút: “Cậu có thể tham gia chương trình kiểu này không?”

Không chờ Kiểm Biên Lâm trả lời.

Bác gái vỗ đùi một cái, lập tức nói: “Tham gia đi, nhất định phải tham gia, bác thích xem nhất đấy.” Ngay sau đó bắt đầu nói, nếu anh trai cháu tham gia, thì mỗi ngày bác sẽ nói cho khách là ngôi sao này từng làm trứng hấp sò ở chỗ tôi đấy...

Trong lời nói đông dài nhiệt tình của bác gái, Kiểm Biên Lâm nhìn chằm chằm màn hình ti vi đủ mười giây: “Cậu hay xem chương trình kiểu này à?”

“Không có, không có... Mình không có hay xem.” Chỉ là đang tìm đề tài nói chuyện phiếm thôi.

Sơ Kiến ảo não cúi đầu, ăn sò, môi nhấp thịt sò ra từng chút một, rồi nhả vỏ sò sạch sẽ lên trên bàn. Bộp một cái, lại bộp một cái, vỏ sò được nhả lên bàn một cách rất có quy luật.

Kiểm Biên Lâm cứ nhìn cô ăn.

Chương trình phát sóng trực tiếp kết thúc, anh liền lái xe của Tạ Bân đi, chạy hơi quá tốc độ, không ngờ đường lại không bị chặn, tóm lại, tất cả đều giống như đã định trước. Anh dùng thời gian nhanh nhất đến dưới lầu, nhận được chữ “Được” kia, lại phát hiện cơ bản là mình không biết cô có về nhà hay không.

Tiệm hải sản ở cổng này, anh thường sẽ đặt đồ ăn mang về cho cô.

Anh vốn định ngồi đây đợi một chút, liền thấy cô.

Sơ Kiến ăn gần hết mới nhớ ra, hình như cậu ấy vẫn chưa ăn?

Cô “ừm” một tiếng, định hỏi.

“Ăn rồi,” Kiểm Biên Lâm im lặng một lát, thêm hai chữ, “Không đói.”

“Ồ.” Cô cúi đầu, dùng muỗng vét phần trứng chẳng còn lại bao nhiêu. Suy đi nghĩ lại, cậu ấy rút cuộc muốn... thử thế nào, chẳng lẽ đêm nay sẽ ở đây sao?

“Đêm nay mình bay chuyến đêm đi Hồng Kông.”

“Thật sao?” Sơ Kiến nhếch miệng.

...

Kiểm Biên Lâm xoay chiếc nón trong tay mình, khẽ lắc đầu, cười có phần bất đắc dĩ.

Thấy biểu cảm hân hoan lúc cô nghe được mình sắp đi...

Bỏ đi, từ từ sẽ đến.

Trước khi hai người rời khỏi tiệm, lúc tính tiền, Sơ Kiến và anh còn đồng thời móc ví tiền. Lại dưới ánh mắt anh, cô lặng lẽ lấy về. Bác gái tìm tiền lẻ, nhân tiện nói với Kiểm Biên Lâm một cách vô cùng thân bí là mình chắc chắn sẽ giữ kín như bưng, sẽ không nói ngôi sao lớn ở tiểu khu này đâu...

Rời khỏi tiệm của bác gái già nhiệt tình như vậy, đi vào tiểu khu, lên lầu.

Ra khỏi thang máy.

Bên trái, là nhà Sơ Kiến, bên phải, là nhà Kiểm Biên Lâm.

Sơ Kiến mở miệng: “Chúng ta đi nhà nào ——”

Đồng thời, Kiểm Biên Lâm cũng nói: “Mình luôn cảm thấy ở đây không an toàn ——”

... Hai người liếc mắt nhìn nhau.

Sơ Kiến: “Cái gì không an toàn?”

Kiểm Biên Lâm: “Đi nhà cậu?”

... Lại cùng lúc.

Tâm trạng Kiểm Biên Lâm rất tốt, lại bất ngờ nở nụ cười, khẽ hát thầm: “Cậu nói trước đi.”

“Mình nói xong rồi... Cậu nói đi.”

“Ở đây chỉ có hai hộ, bình thường mình lại đi vắng, nếu chỗ này có ai ần núp, thì cậu muốn kêu cứu cũng rất khó.”

Chắc sẽ không đáng sợ vậy chứ? Sơ Kiến nhìn xung quanh một chút.

“Chờ mình từ Hồng Kông về sẽ lại xem nhà, phải tìm loại một tầng một hộ quẹt thẻ mới ở được.”

“Ồ,” cô gật gật đầu, lại lập tức “Hả?” một tiếng.

Không đúng, tại sao là một tầng một hộ?

Vẻ mặt kiêu trông gà hóa cuốc này của cô, Kiểm Biên Lâm đã sớm quen rồi: “Chúng ta có thể thuê hai hộ tầng trên tầng dưới.”

Cứ hoảng sợ như vậy, đi vào cửa nhà Sơ Kiến. Vào ngày trời lạnh, cô liên tục đỏ mồm hôi trán, tóc mái mềm mại xõa ra, để lộ một vết sẹo nhỏ nơi đuôi lông mày, mờ mờ, không nhìn kĩ sẽ không nhận ra.

Kiểm Biên Lâm cup mắt, nhìn chằm chằm vết sẹo nhỏ ấy.

Đây là vết sẹo khi cô học tiết thể dục thời đại học bị bạn cùng lớp không cẩn thận đụng bị thương, thời điểm năm nhất đại học, anh không biết. Cuộc đời cô, trong nhiều năm như vậy, đối với Kiểm Biên Lâm mà nói, chỉ duy nhất nửa năm đầu từ năm nhất đại học lên năm hai là khoảng thời gian trống. Anh không biết gì cả, vui vẻ hay đau lòng, thi xa như vậy có thể nhớ nhà hay không, tiền tiêu vặt có đủ dùng hay không, có thể có... người yêu thầm hay không.

Những việc này anh hoàn toàn không biết.

Đặc biệt là bị thương, để lại sẹo, vừa nhìn là do xử lý không tốt. Lúc nhỏ cô đã thích trèo cây nhảy hố, té ngã là chuyện bình thường, đều là anh học xử lý cho cô, mới để cho da cô hoàn hảo. Nếu khi đó, mình ở bên cạnh cô ấy, vết sẹo nơi góc lông mày căn bản không có khả năng lưu lại.

Nếu như, mình có thể không kích động như vậy...

Có lẽ đã sớm bên nhau rồi.

Ban nãy Sơ Kiến bị anh dọa đến mức trong lòng hơi sợ, đang nằm bò trên mắt mèo xem trong góc hành lang có bóng người hay không, phát

hiện anh không nhúc nhích, ngẩng đầu một cái.

Kiểm Biên Lâm hơi chếch tầm mắt, tay đặt trên cổ áo len của Sơ Kiến, đầu ngón tay cái đung cổ sau của cô. Như có như không, dường như còn nhẹ nhàng lướt một cái.

Sơ Kiến gần như nín thở, tay vịn cửa, người nửa dựa nửa treo, không dám di chuyển nửa phần.

“Sao đổ nhiều mồ hôi vậy?” Âm điệu của anh mơ hồ hơi thấp.

“Mặc đồ nhiều...” Cô bị bầu không khí kiểu này làm cho... cũng không dám nói chuyện lớn tiếng, “Nóng.”

Ngón tay anh khẽ rời khỏi làn da cô: “Đi thay quần áo đi.”

Sơ Kiến bỗng chốc tỉnh táo, hốt hoảng kéo tú giày, chỉ chỉ đôi dép: “Đôi cậu rất quen thuộc đấy, tự đổi đi nhé.”

Nói xong cô liền chạy vào phòng ngủ.

Chờ cô đưa tay ra sau lưng đóng cửa lại, chân đã mềm nhũn, dựa lưng vào cửa có phần ngơ ngác.

Đơn giản là sự xấu hổ có mặt khắp mọi chỗ, nơi này ngược lại giống như một nơi lánh nạn, tạm thời tách hai người ra. Nếu có thể đột nhiên có điện thoại gọi cậu ấy đi thì tốt quá. Ban nãy cô nghĩ xong, còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, cứ như vậy mặt đối mặt, mặt đối mặt như bạn trai bạn gái...

Chỉ suy nghĩ cái từ “bạn trai bạn gái”, là đã đủ để cô trần trọc hơn mười ngày.

Cửa bị gõ vang lên từ rìa ngoài, âm thanh lọt thẳng vào tai từ cánh cửa.

“Mình vẫn chưa thay xong, chờ...”

“Đừng mở cửa,” giọng Kiểm Biên Lâm xuất hiện trước một bước, “Anh muốn nói chuyện thế này với em.”

Sơ Kiến ừm một tiếng, cũng không rõ cách một cánh cửa, bên ngoài có thể nghe được hay không.

Bên kia cánh cửa, sau khi yên lặng rất lâu, Kiểm Biên Lâm cũng dựa lưng vào cửa: “Vừa rồi lái xe một mạch tới đây, không khổng chế được, chỉ muốn gặp em một chút trước khi đi Hồng Kông.”

Ngón tay cô vô thức trượt trên cánh cửa, lại ừm một tiếng.

“Chỗ nào anh làm mà em không thích, cứ nói thẳng cho anh biết,” giọng anh hơi ghen, “Anh... Tính cách anh không tốt lắm, chưa từng quen bạn gái, không có kinh nghiệm, những việc này em rõ hơn ai hết.”

Ngón tay Sơ Kiến hơi cong lên, khẽ cào cánh cửa.

Người đã quen biết từ năm bốn tuổi ——

Bắt đầu từ nhà trẻ, đến tiểu học, cấp 2, cấp 3, nhìn anh mặc qua đồng phục đủ mọi kích cỡ, biết rõ quá trình mắt kính của anh dần tăng độ, còn biết anh phẫu thuật chữa cận thị vào lúc nào. Một người đàn ông quen thuộc như thế, cách cánh cửa nói với mình: Anh chưa từng quen bạn gái, nếu như có chỗ nào làm không tốt, em nói cho anh biết...

“Sơ Kiến?”

Cổ họng cô hơi khô, ậm ừ, chỉ biết “Ừm”.

“Anh phải đi rồi.”

Chương 12: Chờ đợi từng giây (1)

Đi rồi? Nhanh vậy sao?

Sơ Kiến hít thở sâu, cảm thấy mình nên mở cửa. Đúng, mở cửa.

Thế là chương ngại vật ngăn cản tầm mắt hai người liền đột nhiên biến mất như vậy. Một cánh tay Kiểm Biên Lâm chống trên cạnh cửa, tiêu điểm ánh mắt lập tức đổi từ con Rilakkuma nhỏ treo trên cánh cửa gỗ sang cô, hơi ngây ra.

“Em... em nhớ ra còn gói mì, nấu tô mì cho anh ăn nhé.” Cô nín cả buổi chính là nín ra một câu như vậy.

Một cánh tay Kiểm Biên Lâm chống trên cạnh cửa, suy nghĩ một chút, gật gật đầu. Sau khi Sơ Kiến chạy vào bếp, anh gửi một tin nhắn cho

trợ lý ở trong hành lang, bảo cậu ta tới lấy chìa khóa nhà, sang nhà đối diện ngồi chờ một lát trước.

Vì vậy khi đang tìm trứng gà khắp nơi, Sơ Kiến nghe được cửa nhà bị mở ra, thuận miệng hỏi: “Ai đến sao?” Kiểm Biên Lâm đến bên ngoài cửa bếp, từ ánh mắt đến vẻ mặt đều bình thường không có gì lạ: “Không ai cả.”

Sơ Kiến ờ một tiếng, tiếp tục luống cuống định tìm thêm chút đồ có thể vút vào nồi, kết quả là cắt hơn nửa chén ngò làm rau. Nhân lúc cô nấu ăn, Kiểm Biên Lâm đi dạo một vòng, tưới ít nước cho chậu hoa trồng trên ban công, cho cá trong bể cá nhỏ mà bố Sơ Kiến nuôi ăn, rồi lúc quay về bếp, vừa vặn thấy dưới ánh đèn vàng ấm áp, cô nghiêng đầu, cố gắng đổ mì trong cái nồi inox nhỏ ra, không dư lại một giọt nước.

Lúc nhỏ, anh vẫn chưa biết nấu ăn, khi người lớn hai nhà đi vắng thì nấu mì gói cho cô. Cô sẽ luôn ở bên cạnh liên tục đưa ra yêu cầu, thêm ít thịt đóng hộp đi, rồi thêm ít rau, mình cũng rửa cà chua cho cậu rồi đó, ờ, đúng rồi, trong tủ lạnh còn canh gà, cuối cùng một tô mì có thể nấu thành malatang (1) trong quán ven đường. Sau cùng, gần đổ ra nồi, cô sẽ còn không ngừng nhắc, đừng đổ ra bàn, này, cậu chậm một chút, chậm một chút, đổ ra ngoài rồi...

(1) Malatang nghĩa là “siêu nóng và cay tới tê lưỡi”. Khi ăn có thể chọn nguyên liệu mình thích, như thịt viên, rau củ, đậu hũ và các loại bún miến, sau đó đầu bếp sẽ bỏ chúng trong một nồi nước dùng lớn.

Mì bung ra, Sơ Kiến thấy anh vét hết lá ngò không còn lại một miếng, cũng bắt đầu hỏi hận sao không để lại non nửa tô cho mình nếm thử, có ngon vậy sao?

Lúc người đi, liên quan đến việc tiến hay không tiến, phải tiến đến ngoài cửa, hay là cửa thang máy, hay là dưới lầu, cô cũng cẩn thận suy nghĩ.

Cuối cùng cô vẫn cầm lấy áo khoác, tiến xuống dưới lầu.

Nhìn anh đi xuống hai bậc thang, cô gọi một tiếng Kiểm Biên Lâm, bước hai bước nhỏ, đứng trên một bậc thang cao nhất nhìn thẳng anh: “Anh chú ý... chú ý an toàn nha.”

Gió đêm... cũng dừng lại.

Cách đó không xa, bảo vệ tiểu khu vẫn đang chạy khắp nơi giúp người ta điều phối chỗ đậu xe. Trợ lý của Kiểm Biên Lâm đã sớm lái xe vòng qua, cũng không dám nhấn còi giục, cách cửa sổ kính nhìn từ xa xa ở đây cũng không biết hai người đang trì hoãn cái gì đấy, đêm nay có thể là chuyến cuối cùng, không đi nữa là không còn máy bay đâu.

“Anh không đi hả...” Hai tay cô đút trong túi hai bên áo len, nhìn ra xa, vượt qua anh nhìn chiếc xe của Tạ Bân.

Kiểm Biên Lâm cứ nhìn cô không hề chớp mắt như vậy, khoảng nửa phút sau cách khẩu trang khẽ nói một câu mơ hồ không rõ: Đi đây.

Thế là đêm hôm ấy, trên giường, Sơ Kiến cả đêm khó ngủ lần thứ hai, lăn qua lăn lại lật tới lật lui, trời tờ mờ sáng buồn ngủ đến mức mí mắt cũng mỏi nhừ, cũng chưa trở lại bình thường. Hai người vậy là coi như ở bên nhau rồi, mà nội dung buổi hẹn đầu tiên chính là mỗi người ôn lại tài nấu bữa ăn nhanh cho đối phương...

Ngủ không bao lâu lại mông lung lăn từ trên giường xuống.

Cô nhớ tới, anh sắp phải phẫu thuật, nhưng vẫn bận như thế, dường như không ổn lắm. Dựa vào giường, tay không sắp bút tẩm thắm lông dài dưới người thủng một lỗ. Cô đoán Kiểm Biên Lâm không nhất định thuận tiện, nên vẫn gọi điện thoại của Tạ Bân. Bên kia nhận máy câu đầu tiên chính là: Xin chào bạn gái của Kiểm Biên Lâm, có việc gì sao?

...

Đối với người ngoài anh ra, cô vẫn có thể đối đáp như thường, ngay ra một cái là xác nhận lịch trình tiếp theo của Kiểm Biên Lâm với Tạ Bân như người không có việc gì, còn có tình trạng bệnh. Lần này Tạ Bân không vờ thần bí gì đó nữa, cũng không phóng đại hay che giấu, tóm tắt đại khái lịch trình công việc gần đây, thì ra hoàn toàn không dễ dàng như chính Kiểm Biên Lâm nói, hiện tại đã rời khỏi Hồng Kông, ở Macao.

Phải quay bổ sung cho bộ phim điện ảnh lần trước ít nhất hai mươi bốn ngày, rồi trở về sắp xếp phẫu thuật, phẫu thuật ít gì cũng phải một tháng sau. Tạ Bân nhân tiện cảm khái làm nghệ sĩ không dễ, uống thuốc giảm đau như uống vitamin C vậy: “Cũng không đúng, vitamin C cũng chỉ một ngày hai viên...” Đến khi cúp điện thoại, Tạ Bân cũng thấy người quản lý mình đây làm không dễ tí nào, quả thực là một nửa mẹ của Kiểm Biên Lâm.

Buổi chiều Kiểm Biên Lâm quay bổ sung, lịch trình rất căng, ở sân bay là tập hợp với phóng viên sắp phỏng vấn, lên thẳng chiếc van màu đen là phỏng vấn. Toàn bộ hành trình, anh đều chịu đựng cơn đau bụng, kiên trì lật từng đề cương phỏng vấn cố gắng hết sức trả lời câu hỏi một cách cặn kẽ, để phóng viên về có đủ đồ viết bài.

Xe van vòng qua phố đi bộ bán đồ lưu niệm, lái đến dưới Phế tích của Thánh Paul (2).

(2) Phế tích của Thánh Paul: một trong những địa danh nổi tiếng nhất của Macao.

Kiểm Biên Lâm khép đề cương phỏng vấn lại: “Anh vất vả rồi, nếu còn vấn đề gì cần bổ sung thì gửi cho người quản lý của tôi, tôi sẽ để anh ấy sắp xếp bản chữ đưa cho anh.”

Phóng viên lấy máy ghi âm lại, cười ân cần: “Cảm ơn anh, cảm ơn anh, thực sự là hiểu cho công việc của chúng tôi quá. Anh vất vả thật mà, từ sân bay đến đây, thời gian ngắn vậy mà còn phải tiếp nhận phỏng vấn. Công việc quả thực xếp đầy hết, thời gian cho cuộc sống riêng cũng mất rồi.”

Kiểm Biên Lâm gật gật đầu. Sau khi ra hiệu tạm biệt, anh đội nón vào trực tiếp nhảy xuống xe van, dẫn theo hai trợ lý và một thợ trang điểm, đi thẳng lên pháo đài.

Cảnh này vốn là cảnh đêm, đạo diễn lại là người yêu cầu cao giày vò người khác có tiếng.

Một cảnh quay từ lúc trời vừa tối đến hơn ba giờ sáng.

Cuối cùng, ngay cả động tác mặc áo khoác Kiểm Biên Lâm cũng bắt đầu yếu đi... Con đau bức xạ ra từ bụng, ngay cả mấy ngón tay bên tay phải cũng bắt đầu khẽ run. Tạ Bân thấy bất thường, lúc đoàn phim kết thúc công việc, anh ta để anh dựa vào bức tường gạch màu xám của pháo đài nghỉ ngơi.

Đạo diễn phát hiện, trước khi rời khỏi đặc biệt hỏi thăm tình hình. Kiểm Biên Lâm xua tay, giải thích qua loa là do ăn món dạ dày thiêu, bảo người trong đoàn phim mau chóng thu dọn xong, đi nghỉ ngơi, lát nữa anh sẽ đỡ thôi.

Là đau bụng, không ngồi được, uống thuốc giảm đau cũng không thể có hiệu quả ngay lập tức.

Anh cứ dựa tường như vậy đứng hơn nửa tiếng. Người trong đoàn phim đã đi hết, thuốc giảm đau cũng đã có tác dụng, chân anh cũng hơi yếu đi, trợ lý dìu anh chậm rãi leo từ những bậc đá dốc cao xuống.

“Kiềm Biên Lâm!” Xa xa có người gọi tên anh.

Anh gần như giật mình, quay phắt đầu lại, không dám tin nhìn phía xa.

Sơ Kiến nhảy bật lên từ trên chiếc ghế dài dưới tán cây, chạy về phía anh.

Vì cảm giác đau quá mãnh liệt, cả người anh đều là mồ hôi lạnh bị ép ra ngoài, lúc này gió đêm thổi, trán không khỏi nhú chát từng hồi. Anh thấy cô chạy đến gần, gần như là đội nón vào theo phản xạ, che mồ hôi trán và mái tóc ngắn màu đen thẫm ướt.

“Em mãi không dám đi lên, sợ các anh vẫn đang quay phim. Nhưng ban nãy thấy rất nhiều người đã khuân đồ xuống, anh và Tạ Bân đều không xuống, còn tưởng anh đã về trước rồi cơ,” Sơ Kiến vừa nói, vừa nhăn mặt cười khô, nhẹ giọng bổ sung, “Chân tê rần rồi... Để em dần hết tê trước đã.”

Nhờ ánh trăng, Kiềm Biên Lâm nhìn biểu cảm vì chân bị tê mà biến đổi một cách tinh tế trên gương mặt cô, hỏi từng chữ: “Em tới tìm anh?”

“Đúng vậy...” Nếu không thì còn có thể tìm ai, “Gần đây em không có việc gì phải làm, nên tới chăm sóc anh một chút.” Cô không phải là một người qua loa, khi đã đồng ý thì chuyện nên làm sẽ luôn làm đến nơi đến chốn. Ví dụ như bạn gái đi theo chăm sóc bạn trai bị bệnh, là chuyện nên làm đúng không?

Huống chi, thời gian của cô lại tự do hơn nhân viên văn phòng bình thường: “Nhưng mà, xem cường độ và thời gian làm việc tối nay của anh, đoán chừng cũng không chăm sóc được gì rồi.”

Lời còn chưa dứt, cô đã bị Kiểm Biên Lâm kéo cổ tay.

Sơ Kiến khẽ nhú mày: “Đừng cử động, chờ một chút, vẫn chưa khỏe đâu... Tuyệt đối đừng cử động...”

Kiểm Biên Lâm nghe cô nói vậy thì cũng không dám cử động, dùng một tư thế cứng ngắc kì lạ, nửa giờ cánh tay, đỡ cô.

Nửa phút sau, Sơ Kiến rút cuộc thả lỏng: “Được rồi,” cô thở nhẹ ra một hơi, nhìn nhìn Tạ Bân cách đó không xa, “Mỗi lần quay cảnh đêm anh đều phải quay đến giờ này sao? Người bình thường cũng chịu không nổi, huống chi anh còn là người bệnh ——”

Anh lên tiếng ngắt lời cô: “Em đến Macao lúc nào vậy?”

“Khoảng... hơn tám giờ thì phải?” Cô thuận miệng trả lời, lại hỏi tiếp, “Tạ Bân cũng không nói với đạo diễn giúp anh sao? Có người tàn phá người bệnh như vậy à?”

Kiểm Biên Lâm làm lơ, vẫn nhìn cô hỏi ngược lại: “Đợi bao lâu rồi?”

“... Rất nhiều tiếng thì phải.” Cô cũng chưa từng nghiêm túc tính.

Tạ Bân rõ ràng nói là quay cảnh đêm, đoán chừng đến mười giờ, mười một giờ là có thể quay xong. Cô cũng không nghi ngờ, ra khỏi sân bay là chạy thẳng đến đây, ngồi trên ghế dài chờ không biết mấy tiếng, ngoại trừ một tin nhắn cho Tạ Bân giữa chừng xác nhận họ vẫn đang ở ngoài ra, thì không dám quấy rầy nữa.

Thực ra cô không hiểu lắm, ở trường quay người quản lý có thể tự do hoạt động. Nhưng đơn giản là sợ ảnh hưởng đến họ, thế là cứ chờ, chờ đến bây giờ.

Hơn tám giờ đến Macao, tối đa chín giờ là ngồi ở đây được rồi.

Chín giờ tối qua đến bốn giờ bây giờ, bảy tiếng, còn là chờ đợi kéo dài suốt đêm.

Nếu không phải là làn da từng rớm mồ hôi bị gió thổi qua khiến lạnh lẽo từng hồi, thì thậm chí anh sẽ cảm thấy đây là đang nằm mơ. Cổ tay cô lạnh ngắt ——

Tay Kiểm Biên Lâm trượt xuống thuận theo cổ tay cô, nắm tay Sơ Kiến, nhận ra ngón tay cô cũng lạnh. Anh chau mày.

Phải mau chóng dẫn cô về khách sạn, tắm nước nóng.

Nhất định lạnh cóng rồi.

Sơ Kiến còn muốn oán trách đạo diễn không có nhân tính kia, trong nháy mắt ngừng công kích.

Đầu óc có chút... trống rỗng.

Cô nhìn lung tung một dãy cửa hàng cửa chính đóng chặt ở xa xa, nhỏ giọng nói: “Sẽ bị chụp được...”

Cô thử rút tay ra, không thành công.

Giọng Kiểm Biên Lâm gần như không thể nghe thấy: Giờ này sẽ không có người đâu.

Bốn giờ sáng, phóng viên cũng phải ngủ.

Đây là một lời giải thích rất hợp lý.

Cánh tay Sơ Kiến bị anh nhẹ nhàng kéo một cái, lực độ rất dịu dàng, để cô đi theo mình. Anh cứ lẳng lẳng dắt cô như vậy, cũng không cưỡng ép, thậm chí lực trên tay còn thả lỏng một chút.

Anh càng như vậy, cô càng không dám giãy mạnh ra, liền nửa đưa nửa đẩy như thế được anh nắm tay đi về phía trước, đi qua bên cạnh Tạ Bân, còn nghe thấy vị quản lý đó híp mắt nói một câu: “Ngại quá, vừa đọc được tin nhắn của em, sớm biết thì bảo em về khách sạn trước rồi.”

“Không sao đâu... Chờ ở đâu cũng là chờ mà.” Sơ Kiến mơ hồ chợt dạ lăm bầm một tiếng, không dám nhìn người chỉ dẫn mình đến Macao này.

Tạ Bân cười híp mắt nhìn hai người rời khỏi, tiếp tục hút thuốc.

Đá dưới chân va đập vào chân.

Không biết có phải là ảo giác hay không, dường như còn có thể ngửi được mùi thịt heo khô và bánh tart trứng trên con đường này, mặc dù cửa chính các cửa hàng đóng chặt.

Cô cứ bị Kiểm Biên Lâm nắm tay như vậy đi một mạch xuống sườn dốc... Cho đến khi cửa bên hông xe van bị mở “cạch” ra trong đêm tối yên tĩnh, cô mới như ở trong mộng mới tỉnh, chột rút tay lại.

Trong đêm tối sâu như thế, đôi mắt anh lại đen bóng đến khiếp người: Lên xe.

Chương 13: Chờ đợi từng giây (2)

Tạ Bân và Kiểm Biên Lâm ở Banyan Tree (1), không có phòng. Tạ Bân tạm thời nhường phòng cho Sơ Kiến, mình thì đi đến The Ritz-Carlton (2) ở gần đó. Sơ Kiến làm thủ tục nhận phòng xong, đi vào phòng, nhân viên phục vụ phòng mới vừa bắt đầu dọn dẹp.

(1), (2): Tên các khách sạn.

Kiểm Biên Lâm nhìn căn phòng lộn xộn, còn có mùi thuốc lá, thấp giọng căn dặn phục vụ phòng phải khử mùi. Anh xách cái vali nhỏ của Sơ

Kiến, dẫn cô về phòng mình trước.

Vào phòng anh, cô liền có chút khẩn trương mơ hồ, chỉ có thể dựa vào việc nói liên tục để giảm bớt: “Cũng may lần trước em về là liền đăng kí vào Macao, nếu không thì cũng không thể đến được vào tối nay.” Quần áo của Kiểm Biên Lâm vứt trên giường, rất nhiều, còn chưa kịp thu dọn. Sơ Kiến cầm lấy quần áo, treo từng cái vào móc cho anh, “Sáng mai anh không cần quay phim phải không?”

Âm thanh dừng lại, chiếc áo sơ mi cuối cùng lấy ra, là mấy chiếc quần lót xếp gọn...

Sơ Kiến gần như là ném, ném áo sơ mi che lại.

Vẫn chưa che kín hoàn toàn, cô chợt dạ liếc Kiểm Biên Lâm đang đốt trầm hương một cái, dùng ngón tay kéo kéo vạt áo sơ mi, kéo qua một tấc, che hết lại...

Tiếp đó, cô hoàn toàn coi như chưa thấy gì, qua loa treo đồ đã móc xong vào tủ quần áo.

“Anh sẽ xem ti vi, em đi tắm đi.” Anh để nệm đã đốt cháy vào trong đồ đựng dụng cụ.

“Tắm á?” Sơ Kiến khựng tay, giơ áo anh, ngây ngốc nhìn anh.

“Hóng gió cả đêm, không tắm sẽ cảm lạnh đấy.” Kiểm Biên Lâm đi tới, đón lấy đồ trong tay cô, tự treo lên, “Nhanh đi.”

Từ trước đến nay anh luôn nói một nửa, giản lược được thì giản lược.

Sơ Kiến hiểu đại khái ý anh là, phòng mình mới bắt đầu dọn dẹp, còn phải khử mùi gì gì đó, không biết lúc nào làm xong được, chỉ bằng tắm ở đây.

Nhưng mà...

Sơ Kiến quay đầu nhìn bồn tắm đứng, bốn mặt đều là kính nửa trong suốt, ở bên cạnh phòng thay đồ mở rộng, thông bốn mặt...

Kiểm Biên Lâm kéo vali bên cạnh cửa tới phòng thay đồ, bên ngoài bồn tắm đứng.

Bản thân thì không nói tiếng nào đi đến bên cạnh cửa sổ sát đất, mở nước cho bể bơi nước ấm. Căn phòng yên tĩnh, lập tức có tiếng nước chảy ào ào.

Sơ Kiến thoáng ngó ra, đã hiểu.

Hơn nửa đêm xả nước bể bơi, không có ý gì khác, đơn giản là để giảm nhẹ tiếng cô gội nước tắm, để cô không đến mức quá xấu hổ.

Trong tiếng nước chảy và chương trình ti vi, sau một phút do dự, Sơ Kiến vội vàng lấy quần áo sạch trong vali, chạy ào vào, dùng mười mấy phút qua loa tắm rửa xong. Cô tìm khắp nơi được máy sấy tóc, sấy tóc mình khô bầy, tám phần, lúc này mới đi từ phòng thay đồ ra ngoài.

Trầm hương vẫn đang cháy một cách chậm rãi.

Bể bơi nước ấm vẫn đang thay nước, ti vi vẫn đang phát chương trình.

Nhưng người đàn ông dựa trên sofa đã ngủ thiếp đi.

Cô rón rén đi tới, cúi người, sát lại bên cạnh anh, khẽ hỏi: “Em tắm xong rồi, anh có muốn tắm xong rồi ngủ tiếp không?”

Lông mày Kiểm Biên Lâm hơi nhú lại, khẽ lắc đầu.

Cô thấy mái tóc ngắn bị mồ hôi lạnh làm hơi ướt của anh, đưa ngón tay, lau mồ hôi mỏng rỉ ra trên trán và sống mũi anh. Thực sự đau lắm sao? Cô có phen không biết như thế nào cho phải.

Kiểm Biên Lâm cảm giác được có người đang đụng vào mình, lông mi từ từ rung hai cái, khẽ mở mắt, thấy gương mặt ấy gần trong gang tấc dưới ánh đèn mờ.

Quá mệt mỏi, mơ màng rồi ngủ thiếp đi.

Đôi mắt to kia tràn đầy lo lắng, anh nhất thời ngẩn ngơ không biết là mơ hay thật.

“Anh thức rồi à? Nếu không thì em lấy khăn nóng lau mặt và tay anh một chút, anh hãy ngủ tiếp nhé?” Sơ Kiến nhẹ giọng hỏi, nghĩ anh nhất định mệt đến mức lười di chuyển. Dù sao thì chiếc sofa này cũng vừa

lớn vừa mềm, ba, bốn người ngủ cũng không thành vấn đề, “Em đi mang chăn sang cho anh trước.”

Lời còn chưa dứt, cô liền bị anh nắm lấy tay.

Toàn bộ lòng bàn tay cô bị ép kề sát gò má phải đầm mồ hôi của anh, âm sắc bị tình trạng cơ thể giãy vò hơi khàn và yếu ớt: “Sơ Kiến.”

Vì động tác bị anh kéo qua này, phần eo của cô xoay một cái, cứng người, khuỷu tay chống bên cạnh mặt anh ——

Giọng anh vô cùng thấp: Anh sai rồi...

Hiển nhiên là mơ màng, đang nói mơ.

Cứ cứng đờ như vậy mấy phút, cô nhận ra Kiểm Biên Lâm lại chìm vào giấc ngủ sâu, khuỷu tay cũng không chống nổi nữa, đụng cộp vào sofa.

...

Gần trong gang tấc. Gương mặt anh.

Lông mi anh yên lặng phủ lên đường kẻ mắt đóng kín ấy, môi dưới hơi mím lại. Chắc là rơi vào trạng thái ngủ say trong tình trạng rất khó chịu, ngủ thiếp đi rồi, có thể còn đau sao? Cô từ từ vươn ngón tay, đề môi dưới của anh xuống một chút, để anh thả lỏng. Cô có thể thấy dấu răng rất sâu.

Ngón tay cô cũng có thể cảm giác được, tần số hô hấp của anh.

Nước bể bơi tiếp tục chảy ào ào, độ ẩm trong cả căn phòng đang lên cao, còn có nhiệt độ. Cô để ý được tất cả chi tiết rất nhỏ này, như dòng nước chảy xiết ào vào lòng, rất gấp gáp, ép đến mức trái tim rất nặng nề, đau ê ẩm: Em đã đồng ý với anh rồi, sẽ không nuốt lời...

Nếu là lúc anh tỉnh táo, đây là lời cô tuyệt đối không nói ra được.

Nhưng nói xong, cô vẫn cảm thấy khó chịu, ngồi bật dậy, chấp tay, xoa xoa một cách luống cuống. Rón rén chạy mất.

Hôm sau là cảnh quay ở sông bạc.

Trong cảnh này, Kiểm Biên Lâm không hề quan trọng, ngược lại như làm nền, uống nước bên cạnh nam hai lúc anh ta cắt chia bài. Lời thoại và ống kính chủ yếu tập trung vào diễn viên cắt chia bài, Kiểm Biên Lâm có trách nhiệm uống nước bằng dáng vẻ bình thường nhất là được. Tạ Bân nói cho Sơ Kiến biết như vậy.

Cô đã ngây thơ cho rằng, rất đơn giản.

Nhưng hoàn toàn không phải vậy.

Uống nước phải uống ực, kiểu trút ngậm lớn, lộ ra sự phập phồng rất mãnh liệt trong lòng, rất mất bình tĩnh, rất tức giận, tóm lại chính là phải thể hiện cảm xúc.

Đàn ông dồn sức uống nước, đương nhiên mấy hớp là có thể trút hơn nửa chai.

Quay một lần, hai lần thì thôi đi.

Đến cuối cùng, Sơ Kiến cũng không nhìn nổi nữa, không nhìn nổi động tác cầm chai nước suối bình thường nhất ở sông bạc, vặn mở nắp, uống ực lần thứ N của Kiểm Biên Lâm.

Đến giữa chừng, Kiểm Biên Lâm hơi chịu không nổi, trong khoảng thời gian nghỉ đi toilet bên ngoài sông bạc. Sơ Kiến rập khuôn đi theo, theo đến cửa chính thì không theo vào, mắt thấy người trợ lý nam đi vào.

Kiểm Biên Lâm vừa mới chạy vào, liền đụng cửa chính.

Tiếp đó, là cửa nhỏ.

Sau đó anh kìm nén, nôn ra.

Anh liều mạng chịu đựng, không dám lên tiếng. Người trợ lý nam theo vào, anh đang dùng tay phải che miệng, không chế không muốn nôn ra nữa. Bình thường không yếu ớt đến thế, tối đa là uống xong rồi gây nôn một cái, tiếp tục uống. Nhưng mấy ngày gần đây thân thể bị cơn đau hành hạ không chịu nổi những việc này, hoàn toàn không kìm nén được.

Người trợ lý sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, còn tưởng anh bị làm sao.

Chờ đến khi hoàn toàn dịu lại, anh dựa vào cửa, từ từ thở ra: “Đừng sợ, là không muốn để cô ấy nghe thấy tôi đang nôn.” Trợ lý ngẩn người, tảng đá lớn trong ngực rơi xuống, thấp giọng nói: “Anh Kiểm, ban nãy đúng là dọa chết em.”

Anh lắc đầu: “Sợ gì chứ, uống nước suối đâu uống chết người được.”

Kiểm Biên Lâm đi đến bên cạnh bồn rửa tay, rửa tay sạch sẽ, phát hiện đôi mắt hơi đỏ, còn mang theo hơi nước dày đặc. Anh nhú mào theo thói quen, soi gương yên lặng đứng một lúc.

Gần như khôi phục lại, mở cửa.

Sơ Kiến kinh hồn bạt vía tiến lên đón: “Anh không sao chứ?”

Kiểm Biên Lâm im lặng không lên tiếng, lắc đầu.

Sơ Kiến thấy mắt anh long lanh, trông như vừa mới được nước mắt thấm qua, nắm ống tay áo anh: “Có phải lại đau không? Chúng ta xin nghỉ đi. Có thể dùng người đóng thế không? Anh lại không có lời thoại, lướt một chút qua mặt uống nước không được sao, có thể dùng người đóng thế mà...”

Sơ Kiến vô cùng lo lắng, câu hỏi chồng chất, nói cũng nói không xong.

Anh dừng bước, đột nhiên cúi người, tóc trên trán hơi trượt xuống, nhìn cô. Sơ Kiến im bật. Anh sáp lại gần lần nữa, nhân lúc cô vẫn chưa làm động tác né tránh theo phản xạ, gương mặt gần như là kề sát lướt qua mặt cô, khẽ nói bên tai cô: “Đừng quấy rầy công việc của anh.”

... Cô có chút tủi thân, nhưng vẫn rất nghe lời gật đầu: “Biết rồi.”

Kiểm Biên Lâm không nói nữa, bước nhanh quay lại sông bạc.

Một cảnh quay này, diễn viên cắt chia bài quay tổng cộng hai mươi mấy lần.

Sơ Kiến tính thử, trong tổng cộng ba tiếng, anh uống ực ít nhất mười lăm chai nước suối...

Sau khi kết thúc công việc, anh rõ ràng cũng không nuốt trôi thứ gì.

Buổi tối, Tạ Bân tới nói mình phải rời Macao vài ngày. Lúc đi, Tạ Bân thấy Sơ Kiến mặt mày ủ dột, biết cô bị cảnh thấy được ban ngày kích thích, vỗ vai Sơ Kiến an ủi: “Thực sự không có gì đâu, đàn ông mà, uống mấy chai nước thì có sao. Chỉ là đúng lúc vấp phải việc cậu ấy bị bệnh, hơi khó chịu thôi.”

“Người quản lý không có lương tâm.” Sơ Kiến oán trách.

Tạ Bân vui vẻ: “Ồ? Chuyện gì vậy, không phải mới bên nhau hai ngày sao, đã đau thay chồng rồi à? Được, được, anh không có lương tâm, vậy em đau thêm cho người ta chút nha.”

Sơ Kiến xấu hổ.

Cô liếc mắt nhìn, Kiểm Biên Lâm đang xem bản nhạc, ôm cây guitar Tạ Bân kêu người mang tới, dựa vào cái gối mềm bên cạnh bể bơi nước ấm nhỏ nghỉ ngơi.

Nghe đầu cảnh quay buổi tối có một cảnh như thế. Cũng không biết có phải vì bản thân Kiểm Biên Lâm xuất thân là ca sĩ trong ban nhạc hay không, cảnh quay viết đo ni đóng giày cho anh. Tóm lại, cái này cũng không cần người đóng thế, người thật là diễn được.

Tạ Ân vậy vậy tay đi mất.

Sơ Kiến rót ly nước nóng, để lên trên bàn đá cẩm thạch bên chân anh cho anh. Trong lúc do dự leo lên hay không leo lên, cuối cùng cô dựa vào chiếc sofa bên cạnh bể bơi ngồi xuống, cách anh gờ bàn đá hẹp. Cô ở chỗ thấp, anh ở chỗ cao.

“Anh là năm thứ ba đại học,” Sơ Kiến nhớ lại, “Hay là năm thứ tư tranh tài đoạt giải thế?”

“Năm thứ tư.” Cuối cùng anh lật bản nhạc một cái, đóng lại.

“Là bài gì vậy?”

“《The Rose》.”

Cấp 3 anh đã thích đánh đàn guitar. Học giỏi, đẹp trai, cộng thêm việc thích cái này, cái từ “Thứ bại hoại có văn hóa” quả thực không phải gánh sung. Lúc đó đủ mọi hoạt động anh luôn được chú ý, thường được các lớp nhiệt tình mời đến giúp vui, nhưng ngoại trừ lớp chín ra thì không ai mời anh được.

“Em chưa từng nghe qua?” Kiểm Biên Lâm hỏi.

Sơ Kiến suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Hình như chưa.”

“Tùng hát ở lớp chín (3).”

“Hả? Lúc nào?”

“Lớp 12 (4),” Kiểm Biên Lâm ôm đàn guitar, khẽ gảy mấy cái, từ ánh mắt đến vẻ mặt đều nhạt đến mức không có gì đặc biệt, chậm rãi nói cho cô biết, “Buổi liên hoan Tết Nguyên Đán.”

(3), (4): Lớp của Sơ Kiến và Kiểm Biên Lâm tương tự như 12A1, 12A9 ở Việt Nam.

Lớp 12? Sơ Kiến co người, dùng cánh tay ôm lấy chân mình, không lên tiếng. Chính là buổi liên hoan Tết Nguyên Đán năm ấy, cô được nam sinh trong lớp vô cùng thần bí gọi xuống nhà để xe dưới lầu, tiếp đó được người kia tỏ tình...

Sau đó cô quay lại, nữ sinh trong lớp cũng hưng phấn nói cho cô biết, Kiểm Biên Lâm ở lớp một đến hát.

Kiểm Biên Lâm như có như không nhìn cô một cái, lưng dựa hoàn toàn vào cái gối mềm, co chân lên, ôm đàn guitar, không hề báo trước gảy dây đàn. Bài hát này anh quá quen thuộc, không phải là vì từng giành được giải thưởng gì đó, chỉ vì từng tập luyện quá nhiều lần.

Gảy đi gảy lại, lại chỉ khẽ ngâm nga một câu duy nhất mãi không tiếp tục:

I say love it is a flower, and you it's only seed.

Anh nói tình yêu là một đóa hoa, và em là hạt giống duy nhất của nó.(5)

(5) Bài "The Rose": <https://www.youtube.com/watch?v=rDnK-55nZV0>

Chương 14: Chờ đợi từng giây (3)

Sơ Kiến đưa tay vào bể bơi, nhẹ nhàng khuấy động dòng nước ấm, mắt nhìn bãi biển bên ngoài cửa sổ kính. Tuy ở đây có thể thấy biển, nhưng không tính là cảnh đẹp gì cả, vì giữa khách sạn và biển như công trường chưa xây xong, một mớ hỗn độn.

Y như trong lòng cô, cũng vô cùng rối loạn.

Đàn guitar được đặt cạnh bể bơi, Kiểm Biên Lâm vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

Không lớn không nhỏ, vừa đủ để cô ngồi xuống.

Sau khi dừng lại mấy giây, Sơ Kiến bò từ sofa lên, chiếc bọc bằng nhỏ kia gần bức tường kính, chỉ có mấy cái gối mềm. Cô dựa vào, không chú ý ngửa ra phía sau một góc rất mờ ám, hình như... dựa vào trong ngực anh.

Cô không ngờ tới, Kiểm Biên Lâm cũng không nghĩ tới.

Cảm giác cánh tay khoác lên gối của mình chạm vào làn da sau cổ cô, mềm mại, ấm áp, chân thật đến thế. Đúng vậy, chính là chân thật.

Thực ra ban nãy anh nghe rất rõ mỗi một câu Tạ Bân nói. Hai ngày, hơn bốn mươi tiếng, anh luôn liêu mạng làm việc, một lòng chuyên chú, dường như không hề có sự mừng rỡ như điên đối với việc cô đến đây, chỉ có bản thân anh rõ nhất. Bắt đầu từ chữ thấy được trên màn hình di động vào hôm ngồi trên ghế lái ấy, anh liền mất đi cảm giác chân thật.

Bây giờ, tỉnh rồi.

Sơ Kiến...

Ngón tay Kiểm Biên Lâm hơi buông xuống, khoác lên vai cô, cách một lớp vải cotton, cảm giác được thân thể căng thẳng của cô, không được tự nhiên.

Tính cách cô trước đây không phải thế này. Lúc nhỏ, cả ngày cười tít mắt, vui tươi hơn hờ, không tim không phổi. Sau khi làm hỏng mô hình mà anh tham gia thi mô hình máy bay và tàu thuyền, cô sẽ còn giả vờ đáng thương, bung đầy tay đồ rách tả tơi, nói xin lỗi anh bằng vẻ mặt “Mình biết cậu sẽ không tính toán với mình, mau nói cậu tha lỗi cho mình đi”. Sau đó cô từ từ thay đổi, đặc biệt là sau lớp 12, ngày càng cẩn thận từng li từng tí, cũng không thích cười đùa với bạn học, tan học đều đi một mình, nghỉ trong tiết thể dục cũng vậy, một mình ngồi trên khán đài ngẩn người, không giống nữ sinh khác góp hai, ba câu nói chuyện... Anh biết lúc đó Sơ Kiến bị xa lánh rất dữ dội, dần dần đã bị mài không còn sót lại tính khí. Về sau cô đi Hải Nam, anh sẽ lặng lẽ nhìn cô lên lớp, cô cũng ngồi một mình ở hàng cuối cùng, bên cạnh không có ai.

Đây đều là lỗi của anh.

Anh muốn để cô trở lại dáng vẻ trước đây.

Trở lại dáng vẻ sau khi dám trèo lên cây tùng cao hai tầng lầu, rồi hoảng hốt lo sợ la to với anh, “Kiềm Biên Lâm, Kiềm Biên Lâm, tiêu rồi, tiêu rồi, vớ dài của mình bị đâm rách rồi. Cậu có thể đi mua đôi mới giúp mình không. Mình sợ mẹ mình đánh mình...”

Phải làm thế nào?

Cổ họng anh rất chát, bị cảm xúc không ngừng trào lên lấp kín.

“Làm nghệ sĩ rất buồn bực, đúng không?” Hô hấp của anh đang kìm nén.

“Đúng vậy, công việc của anh thực sự là quá đầy,” ánh mắt cô trôi lung tung, nhìn cảnh biển không đẹp chút nào ngoài cửa sổ. Nói thật, ngoại trừ công việc thì chỉ có thể ở chỗ không bị người khác vây xem, thực sự rất buồn bực.

Anh lại gần: “Buổi tối có thời gian rảnh đi ra ngoài với em.”

“Không cần theo em đâu, đâu phải lần đầu em đến...” Không giống mùi vị mệt mỏi rã rời pha lẫn mồ hôi ngày hôm qua, rất rõ ràng, cô ngửi được mùi vị sạch sẽ của anh.

Có thể ở đây hay không. Ngón tay anh đè bàn tay gác trên chân của cô, trượt xuống, ngón tay hai người lồng vào nhau, có thể cảm giác được ngón tay cô hơi ướt, do vừa rồi đưa tay vào bể bơi.

Anh thấy, cổ họng cô trượt lên xuống một cái rất nhẹ.

Muốn hôn cô.

Trong căn phòng yên tĩnh này, hồi ức hắt vào mặt như sóng to gió lớn không chút nề tình ——

Một màn trên phà năm mười tám tuổi ấy, đến giờ phút này anh vẫn nhớ từng chi tiết, tim đập nhanh và sự choáng váng nơi lồng ngực lúc đụng môi cô, thậm chí sự chấn động trong nháy mắt nơi màng nhĩ, anh đều không quên. Hôm đó, cô đeo găng tay len mềm mại, là cái mua tạm thời ở hàng vỉa hè nhỏ ngoài bến xe, sờ vào xúc cảm như món đồ chơi bằng vải lông...

Còn có tiếng chập chập thăm thì của hai bác gái già bên cạnh lúc anh hôn cô. Khi buông cô ra, dáng vẻ tức giận đến mức đáy mắt cũng phỉếm hồng của cô...

Cả mùi dầu lửa pha lẫn bụi đất trên phà, cũng rất rõ ràng.

Giữa khe hở, ngón tay Sơ Kiến khẽ cong lên.

Một động tác nhỏ như thế được lý trí của anh phóng đại vô hạn, khiến anh đột nhiên tỉnh táo, tầm mắt trở nên rõ ràng, chú ý tới việc Sơ Kiến rút một cái ra sau, móc tằm chặn dưới người đầy khăn trang.

Anh nghiêng mặt đi: “Buổi chiều anh còn phải quay phim, em đi một chút ở gần đó, mang theo đồ sạc pin, đừng để di động hết pin.”

Cô nhẹ nhàng hít thở, trả lời vô cùng nhỏ.

Kiểm Biên Lâm buộc mình rời khỏi, lùi ra sau, tâm trạng hơi lo lắng, lại quên mất phía sau chính là bể bơi nước ấm, cứ như vậy một chân đạp vào nước, nước bắn tung tóe ——

“Anh muốn ngâm nước ấm sao...” Sơ Kiến bị nước đột nhiên bắn lên làm cho ngây ra, nhìn chiếc quần dài bị ướt của anh.

“Nước ở đây lạnh quá... Anh đi tắm.”

Kiểm Biên Lâm không hề quay đầu lại, bước ra khỏi bể bơi rồi kéo lấy chiếc quần dài trong phòng thay đồ, đi vào nhà tắm.

Kết quả mang theo ý nghĩ muốn thân mật không có cách nào phóng thích, anh tắm giữa chừng liền bắt đầu đau bụng. Tạ Bân cũng gọi điện thoại tới. Anh cố nén đau vội vàng lau khô người, nhận máy liền nghe được người quản lý không có lương tâm ở đầu bên kia đang cười gượng: “Khách sạn này không tệ nhỉ. Anh coi như hiểu tại sao cậu chỉ đích danh muốn ở rồi. Bể bơi này, hai người, chắc, cậu không đóng phim tình cảm đáng tiếc lắm đấy Kiểm Biên Lâm. Ê? Hôm qua anh mới lấy được một bảng tóm tắt _____”

Lời còn chưa dứt, anh đã cúp máy.

“Anh tắm xong rồi à?” Giọng Sơ Kiến bên ngoài phòng thay đồ truyền qua, bị hơi nước lọc đi có chút mơ hồ. Anh trả lời, không dám lên tiếng nhiều, dựa vào tường, chợt có phần muốn để cô rời khỏi. Lỡ như kết quả sau khi phẫu thuật không tốt, anh nhất định là ích kỷ ép buộc trói chặt cô lần nữa.

Thế là, lúc Sơ Kiến còn ôm đầu gối, ngồi bên bể bơi suy xét một cách khó khăn, nhân lúc anh chưa tắm xong chuẩn đi, hay là phải chờ tiếp ở đây... Thân thể mới vừa lau khô của Kiểm Biên Lâm lại phủ tầng mồ hôi mỏng vì cố nhịn đau, không thể không vào tắm lại lần nữa.

...

Từ chiều đến tối, Sơ Kiến một thân một mình đi dạo ở khu phố gần Phế tích của Thánh Paul, mua chút thuốc bổ, chuẩn bị gửi chuyển phát nhanh về nước. Lúc đang đi đơn, cô nhận được tin của anh, kết thúc công việc sớm. Anh hỏi cô ở đâu, thực ra cô cũng không biết rõ phương hướng, nói đại khái vị trí mấy điểm mốc.

Cô đứng bên ngoài một tiệm thịt heo khô ở đầu đường, xem bày, tám loại thịt khô, cầm một miếng nếm thử. Mùi vị rất ngon.

Cho đến khi sau lưng có một bàn tay khoác lên vai cô, cô quay đầu lại, thấy gương mặt đeo khẩu trang đen, cùng đôi mắt đen nhánh dưới vành nón của anh, cô cười rộ lên: “Anh muốn ăn cái này không? Chúng ta mua về khách sạn ăn nhé?” Dưới ánh đèn ấm áp, nụ cười của cô vô cùng đẹp.

Phản ứng đầu tiên của anh chính là sờ tìm ví tiền.

Sơ Kiến vui vẻ, xua xua tay, rút tiền từ trong ba lô đeo nghiêng của mình: “Em có mang theo.”

Tiếp đó cô liền mua một đồng, nhét vào tay anh.

Cô chờ được anh rồi cũng thả lỏng, hoàn toàn bắt đầu hành trình mua sắm mua mua mua.

Chẳng qua điều đáng tiếc duy nhất là, toàn bộ hành trình anh đều chỉ có thể chờ ngoài tiệm, chờ cô ở những chỗ ánh đèn mờ. Cuối cùng Sơ

Kiến hoàn thành nhiệm vụ mua sắm, chạy ra khỏi cửa tiệm, thấy anh đứng ở đầu một con hẻm rất hẹp.

Cô chạy tới, rất thức thời trốn sang chỗ khuất sáng: “Chúng ta về thế nào? Trọ lý của anh đâu?” Theo lý thuyết thì anh có xe, đón xe về hình như cũng không an toàn.

“Chờ mười phút, xe sẽ đến.”

Sơ Kiến ờ một tiếng.

Ban nãy anh đã chú ý cô mang sandal nhỏ ra ngoài, ngón chân lộ bên ngoài hơi đỏ, lúc này nhìn lại, hình như đỏ hơn. Có phải phụ nữ đi dạo phố là đều không mấy băn khoăn đến năng lực chịu đựng sinh lý không? Nghĩ như vậy, tầm mắt anh hơi di chuyển lên, lại rơi vào móng chân không hề sơn của cô, tiếp đó cũng không dời ánh mắt đi nữa.

Với anh mà nói, chỗ nào cô cũng đẹp, xinh đẹp không nói ra được.

Đương nhiên Sơ Kiến không biết Kiểm Biên Lâm đang nhìn gì.

Ngay sau đó suy nghĩ của cô phân tán, cũng có chút tò mò mà trước đây chưa hề có: Nếu những người hâm mộ của Kiểm Biên Lâm biết từ nhỏ anh đã vậy, không thích nói chuyện, không dễ dàng nhường người khác, không lãng mạn, có lúc còn rất nghiêm túc, tóm lại kém hình tượng xây dựng trên màn ảnh rất xa, không biết có còn hâm mộ anh như vậy không...

“Sao anh không nói chuyện?” Sơ Kiến khẽ hỏi, giọng nói êm dịu.

Cô nhìn ngôi sao Âu Mỹ trên tấm bảng quảng cáo lớn cách đó không xa, thấy cảm giác chờ xe trên phố nơi xứ lạ này thật hay.

Cô không nghe thấy anh trả lời, khó hiểu nhìn anh.

Kiểm Biên Lâm tránh ánh mắt cô, sợ cô phát hiện mình luôn nhìn cô chằm chằm, giả vờ bình tĩnh thương thức người xe lui tới, hỏi ngược lại cô một cách lạnh nhạt: “Nói cái gì?”

Cô hơi há miệng, câm nín.

Nếu không biết thì còn tưởng mình là một phóng viên nhỏ bám sát theo xin phỏng vấn, bị ngôi sao lớn ném cho một gương mặt lạnh tanh từ đầu đến đuôi.

Trong giây này, Sơ Kiến chỉ có một suy nghĩ.

Đáng đời trước đây anh không theo đuổi được em...

Chương 15: Giẫm lâu năm (1)

Đối diện con đường nhỏ này là một trung tâm mua sắm, mấy hộp đèn quảng cáo đột ngột nhảy sang hình ảnh mới, là Kiểm Biên Lâm... Là poster mỹ phẩm dưỡng da đàn ông mà anh làm người đại diện.

Sơ Kiến bị cái quảng cáo đột nhiên thay đổi trên cả một con phố này làm cho... tim cứ đập thình thịch.

Có ánh sáng trắng của đèn xe chiếu sang đây.

Một chiếc xe buýt du lịch của khách sạn quẹo vào đầu đường, bấm còi lái qua bên cạnh hai người. Không tới nửa phút, khách du lịch xuống xe đã đứng đầy con đường này.

Vốn là một con đường an toàn không một bóng người, ngược lại trở thành nơi quần chúng tụ tập.

Kiểm Biên Lâm sợ bị người khác nhận ra, kéo cô lên bậc thềm của cao ốc, đưa lưng về phía khách du lịch, che kín cô, nhìn qua trông hai người không có gì khác khách du lịch bình thường cả. Càng giống như là, đôi tình nhân nhỏ đột nhiên có hứng thú thân mật tìm một góc tình chàng ý thiếp.

Sơ Kiến dựa lưng vào lan can bằng kim loại, bị thân thể anh che vô cùng kín trong góc, không thấy gì cả, ngoại trừ dây kéo kim loại trên chiếc áo khoác màu đen của anh, gần đến mức suýt nữa dính vào chóp mũi cô.

Âm thanh huyền ảo, có người nhận ra tấm bảng quảng cáo của Kiểm Biên Lâm, cảm khái gần đây anh thực sự là nổi tiếng cả nửa bầu trời. Nhân tiện còn có người bình luận, tin mới nhất của các tài khoản tiếp thị (1) lớn, gần đây công ty anh công bố sắp khai máy bộ phim cổ trang đầu tiên...

(1) Chỉ việc dùng tài khoản Weibo, QQ, WeChat,... đăng quảng cáo, bán sản phẩm, làm tiếp thị trên mạng.

Vân vân... Vân vân...

Cô cảm giác anh giờ tay lên.

Cô nghe được âm thanh cũng gần như rời khỏi, ngẩng đầu, định nói, có cần đi đến chỗ bí mật hơn không, không ngờ con đường nhỏ thế này mà còn có xe buýt du lịch miễn phí của khách sạn đậu lại, thực sự là không an toàn. Nhưng cô ngược mắt lên, lại thấy anh im lặng tháo chiếc khẩu trang đen che nửa mặt xuống.

Động tác đơn giản này, vào bây giờ, lại có loại mập mờ không nói ra được.

“Xe... sắp đến rồi nhỉ.” Cô hỏi.

“Sắp rồi.” Anh sáp lại gần, đôi môi ngay trước sống mũi cô.

Hơi anh thở ra nóng đến mức khiến tim người ta đập rộn lên.

“Chúng ta đi xuống đi.” Cô tránh ra sau, cái ót đụng phải tường ngoài cao ốc, đụng vào tờ giấy thông báo viết “Cửa kính đã bị hỏng, xin mời đi cửa chính của cao ốc”...

Trong nháy mắt sự chân thật của đôi môi kẻ sát.

Cô vô thức nắm chặt ngón tay đụng vào... dây kéo áo khoác của anh.

Động tác này hoàn toàn giống như đáp lại.

Anh tiến thêm một bước, thân thể dán chặt vào người cô. Trong hô hấp giao thoa rối loạn, anh khẽ mút môi dưới mềm mại của cô, tiếp đó là

môi trên, cuối cùng đầu lưỡi mới tiến vào giữa môi cô, tìm được rồi... chiếc răng khểnh nhỏ kia...

Tầm bảng quảng cáo sau lưng lạch cách một tiếng, đồng thời đổi sang poster phim 007 phần mới nhất.

Sơ Kiến bỗng đẩy anh.

Kiểm Biên Lâm theo thế rồi khỏi, gió nhẹ thổi qua, môi hai người đều lạnh giá.

Cô vẫn nắm chặt dây kéo áo anh, thân thể hơi mềm, cũng đã quên xấu hổ là gì, ngây ra, không phát ra được chút âm thanh nào.

Sơ Kiến...

Kiểm Biên Lâm muốn nói gì đó để bầu không khí tốt hơn một chút, kết quả, cứng ngắc mười mấy giây cũng không nghĩ được một câu ra hồn...

May mà di động trong túi Sơ Kiến vang lên.

Sơ Kiến cắn chặt môi dưới, cúi đầu, chậm chạp lấy ra, đặt bên tai: “A lô?”

“Sơ Kiến hả!” Là giọng chú Kiểm, tim cô đập liên ba bậc, mới dạ một tiếng, đầu bên kia cười ha hả nói, “Chú lặng lẽ nói cho con, hôm nay chú thấy Từ Kinh đấy. Này, chính là thằng nhóc mà hồi cấp ba Kiểm Biên Lâm đánh người ta rất nặng đó, cậu ta thích con à?”

“Hả?” Sơ Kiến sững sốt, chuyện này... sao vòng đến đây vậy.

“Đặc biệt đi theo đến thăm chú, còn nói muốn liên lạc với con, xin số điện thoại của con. Chú liền hỏi cậu ta, xin số điện thoại để làm gì thế, cậu ta ậm ờ nói đã nhiều năm như vậy, trưởng thành cả rồi nên liên lạc một chút, chung quy thì cũng là bạn học cấp 3,” giọng chú Kiềm quả thực giống như sắp gả con gái vậy, “Tính tình thẳng nhóc này rõ là tốt. Chú đã đưa số của con cho cậu ta rồi. Dù sao thì cũng không có bạn trai, qua lại một chút, nói không chừng là không đánh không thành thông gia đấy.”

“...”

Khoảng cách giữa cô và Kiềm Biên Lâm gần thế này, giọng chú Kiềm lại vô cùng mạnh mẽ, muốn không nghe thấy trừ khi lãng tai...

Sơ Kiến thực sự muốn để điện thoại bất ngờ bị ngắt kết nối.

Người đàn ông ôm mình bằng một cánh tay ở trước người không nói một lời, đeo khẩu trang lại lần nữa, vành nón dè thấp xuống một chút, buông tay ra, xoay người muốn đi ngay. Sơ Kiến vội tiến lên trước một bước, kéo ống tay áo anh, nói với đầu bên kia: “Chú ơi, lần sau chú đừng tùy tiện cho người khác số điện thoại của con nữa ạ, phiền phức lắm chú. Chỗ con còn phải họp, con cúp trước ạ. Chú chú ý thân thể nhé.”

Chú Kiềm ờ ờ hai tiếng, rất cao hứng cúp máy.

“Anh đừng đi.” Sơ Kiến nói buột ra.

Kiềm Biên Lâm dừng chân, cúi đầu, nhìn bàn tay kéo ống tay áo mình của cô.

“Anh Kiêm ——” Trợ lý thực ra đã sớm dẫn tài xế tới, mãi mới chờ đến lúc hai người thân mật xong, rốt cuộc dám mở miệng kêu người lên xe, nhưng tập trung nhìn lại thì bầu không khí này rõ ràng không đúng, cô rút lại một cái rồi tránh đi, “Không vội đâu, cứ từ từ trò chuyện!”

“Nói chuyện.” Sơ Kiến dè thấp giọng.

Từ góc độ này có thể thấy được mắt anh, ngược sáng, không nhìn ra được bất kì cảm xúc gì.

“Đâu trách em được, là bố anh cho cậu ấy số điện thoại, anh cũng nghe đấy.” Cô khẽ giải thích.

Anh vẫn không nói lời nào, cũng không nhúc nhích.

“Anh nói chuyện đi...” Sơ Kiến đã hơi nóng.

Nhiều ngày như thế, từ khi chú Kiêm bắt đầu bị bệnh đến giờ, tất cả cảm xúc bị đè nén đều xông lên một mạch. Lại là thế này, lại là thế này, không nói gì cả, cái gì cũng không nói!

Kiểm Biên Lâm nhận ra cô tức giận thật, tầm mắt vòng trở lại, rơi vào người cô.

Anh thừa nhận, mình vừa nghe đến cái tên kia là cảm xúc liền không ổn định. Cho nên trực giác đầu tiên là xoay người đi, muốn mình bình tĩnh một chút. Bây giờ...

“Kiếm Biên Lâm, có phải anh cảm thấy em đặc biệt dễ bắt nạt, muốn làm gì thì làm cái đó không?” Sơ Kiến rớt cuộc không kìm nén được, trút hết lời trong lòng nhiều năm ra, hơi nóng nảy, chủ yếu vẫn là tủi thân, “Em lại không có lỗi với anh. Lúc đó anh nói đánh người ta là đánh, em còn lo lắng chờ đợi đi bệnh viện xin người ta, cuối cùng anh không sao, còn được giáo viên yêu thương nữ sinh theo đuổi. Nhưng em thì sao, lớp 12 em trải qua thế nào? Sau đó anh lên đại học, dựa vào cái gì mà nói là em khiến anh thất tình. Em đâu có đồng ý với anh, nhưng anh tự sa ngã cho ai xem? Cho bố anh cho bố mẹ em xem, không phải là muốn em nhượng bộ sao? Được, em cũng đồng ý với anh, cho anh thời gian để anh từ từ, không quen bạn trai để anh quên em trước. Nhưng anh chỉ biết gạt em, lần này lại là... vì anh bị bệnh, nói ở bên nhau là ở bên nhau, nói hôn em là hôn em, nói trở mặt là trở mặt.”

Đây đoán chừng là lần nổi giận lớn nhất trong cuộc đời này của cô, nhưng vẫn dè thấp giọng, không dám để bất kì người qua đường nào nghe được.

Cô nói liền một mạch xong, vẫn tức không chịu nổi, đi tới góc tường của cao ốc, đối diện tường khó chịu, mặt nóng lên từng cơn.

Vẫn chưa hả giận, cô đá tường một cái.

Lại hung hăng đá vào cái chân phải đột nhiên đưa ra của anh. Cô vốn mang sandal, ngón chân đâm mạnh vào giày thể thao màu trắng của anh, lập tức đau đến mức nhúu chặt mày lại.

Kiếm Biên Lâm im lặng không lên tiếng vươn tay sờ mái tóc ngắn trên đỉnh đầu cô một cái, giọng nói xuyên qua lớp vải màu đen kia, nói không rõ lắm: “Có người đang nhìn.”

Cô sửng sốt, cũng quên tức giận cái gì, nhìn nhìn cách đó không xa thực sự giống như là có khách du lịch nhận ra Kiểm Biên Lâm, đang dừng chân vây xem ——

“Có người mà anh còn không mau lên xe...”

Chương 16: Giám lâu năm (2)

Hai người lên xe, trên đường về khách sạn đều không nói chuyện.

Kiểm Biên Lâm để trợ lý Hiểu Vũ đi cùng Sơ Kiến về phòng, còn anh đi theo xe, lại quay về đoàn phim. Sơ Kiến về đến phòng, vẫn có cơn tức chặn ở ngực.

“Chị ơi, em có thể mượn máy tính của chị dùng một chút không?”
Hiểu Vũ cười, “Tạ tổng bảo em xem máy thứ.”

Sơ Kiến gạt đầu, bật máy tính mình lên, xoay màn hình một vòng, mặt hướng về phía cậu trợ lý.

Chưa tới một lúc, liền nghe được tiếng video, là tiếng hát, rất náo nhiệt.

Hiểu Vũ nhìn màn hình máy tính cười khúc khích: “Chị, chị xem này, mấy fan này buồn cười thật.”

Hiểu Vũ xoay máy tính lại.

Trong video, cùng với tiếng nhạc, dưới ánh đèn, Kiểm Biên Lâm ở trần nhảy trong tiết tấu mạnh mẽ, góc quay rất xa, giống như fan quay, ước chừng có thể thấy động tác cắn môi dưới của anh, còn có phần ngực, mông hời hợt như ẩn như hiện nơi thắt lưng...

“Tiệc sinh nhật năm ngoái đây. Đẹp trai không chị.”

Hình ảnh chuyển. Trên một sân khấu khác, anh biểu diễn như vừa rồi, nhảy xong một đoạn, xoay người, hai ngón tay đưa lên phần dây thắt lưng sau lưng...

Tiếp đó là sân bay. Mùa hè, cũng không biết tại sao bị hai fan bên cạnh móc vào áo, lộ xương quai xanh...

Trợ lý của anh đang cười khúc khích, bởi vì cắt nối biên tập quá tuyệt.

Đủ cảnh lộ thân thể.

“Đầu năm nay fan đều rất góp sức đấy,” Hiểu Vũ cười, “Video này đã có mấy trăm ngàn lượt xem rồi, ha ha. Hồi nhỏ em hâm mộ ngôi sao, đâu có biết làm mấy thứ này, lúc đó internet còn chưa phát triển nữa.”

Cậu trợ lý tiếp tục nói đầu đầu, đùa giỡn với người của công ty trong nhóm trên WeChat. Mọi người bàn luận sôi nổi nói tuy video này là của fan làm, nhưng cũng có thể nổi tiếng đấy.

Cái họ bàn luận là phạm vi quan hệ xã hội, thời đại này dán nhãn cho thần tượng, xác định tạo hình nhân vật thực sự đã trở thành trạng thái

bình thường. Nhưng đoán chừng cậu trợ lý này sẽ không tin, đây là lần đầu tiên Sơ Kiến xem tỉ mỉ trạng thái ngôi sao của anh...

Có lẽ vì... lớn lên từ nhỏ cùng anh, thấy những thứ này đều sẽ cảm thấy có chút kì lạ. Đặc biệt là... cảnh tượng rất lộ liễu này, thông qua ống kính nhìn anh cởi trần nhảy múa, quả thực hơi xấu hổ. Xấu hổ hơn là, cậu trợ lý của Kiểm Biên Lâm còn đặc biệt thích gửi tin nhắn thoại, tin này nói tin kia: “Em cảm thấy, thân hình của anh Kiểm chúng ta thật đẹp, thất lưng còn mảnh khảnh. Nếu không thì Tạ tổng này, chúng ta làm một cái yêu khổng (1) đi.”

(1) Yêu khổng: người mê thất lưng, cuồng thất lưng, tương tự như thủ khổng (người mê bàn tay).

Đoán chừng nghĩ Sơ Kiến không phải người ngoài, ngay cả việc nghe tin nhắn thoại trong nhóm cũng không e dè.

Câu này đúng là đã kích thích không ít người, nhao nhao trêu chọc.

“Ha ha ha ha ha cậu đừng có nao loạn, cái từ này rõ khó nghe. Có điều vóc dáng của anh Kiểm thực sự tuyệt, đặc biệt đáng xem.” Có người trả lời.

“Theo lời fan chính là, đặc biệt ham muốn.”

...

“Không không, anh cảm thấy phần đẹp nhất không ở trong đây, video này sót rồi.” Tạ Bân cười sảng sặc, “Phải có lộ hay không mới đẹp. Năm ngoái, cậu ấy có một cảnh quay trong phim điện ảnh, sau đó bị cắt rồi.

Đạo diễn đặc biệt muốn cậu ta mặc âu phục bên trong không mặc gì, đoạn đó có rảnh anh sẽ về cho các cậu xem. Lưu manh chơi lưu manh không đáng xem, cái loại bình thường lịch sự nghiêm túc chơi lưu manh một chút mới chết người nhất.”

Có người lại trực tiếp gửi một tràng tiếng cười khó mà đè nén tới.

...

Cô nghe đến xấu hổ, tự trốn sang một bên xem tivi.

Chuyển kênh này sang kênh khác, không tìm được kênh nào có thể tập trung xem được. Cô lại nhìn đi động một cái, phát hiện mấy phút trước Kiểm Biên Lâm đã gửi một tin WeChat: Tầng sáu khách sạn, gần hành lang màu trắng ở đây, hướng Đông nhất, xuống đây.

... Vậy là coi như không có việc gì à?

Sơ Kiến cảm di động tự đấu tranh một hồi. Bỏ đi, không so đo với người bệnh.

Sắc trời bên ngoài đã tối hoàn toàn.

Tất cả đèn đường của tòa nhà mái bằng này ẩn trong bụi cây hai bên đường, thỉnh thoảng có mấy nam nữ mặc áo tắm, trên người trùm áo choàng tắm đi qua, vô cùng thu hút.

Từng hình ảnh lộ thân thể ban nãy, vòng eo, xương quai xanh của anh, lần rất nhiều hình ảnh đều còn rất rõ ràng, lời trêu đùa của người trong

công ty bọn họ còn bên tai.

Thứ đột nhiên tới này, mặc dù bề bơi ngoài trời và bãi cát nhân tạo rất thường thấy, nhưng thời điểm này, vẫn khiến tim người ta hơi đập thành thịch.

Cũng không biết đang thình thịch cái gì...

Sơ Kiến dựa theo vị trí của anh tìm mấy phút, thành công tìm được người rồi.

Kiểm Biên Lâm còn đúng là biết tìm chỗ, góc xó xinh, chỗ quẹo, góc chết tuyệt đối, sẽ không có ai đi qua. Anh rút một tay trong túi quần, nhìn một con vật nhỏ chậm rãi bò trên cây leo. Không thấy rõ là cái gì, đơn thuần là buồn chán dùng để giết thời gian.

“Chúng ta đi lên nhé?” Sơ Kiến đến gần, vẫn thấy không an toàn.

Cô luôn có ý thức. Mấy năm trước lúc Weibo mới vừa đưa vào sử dụng, lúc đó Kiểm Biên Lâm vẫn chưa nổi tiếng, hơn nửa đêm cô bị anh tóm ra ngoài ăn cơm với Tạ Bân, vậy mà còn bị mấy fan trung thành ít đến đáng thương của anh tám chuyện ra một gò má mơ hồ lơ mơ cách tám bình phong. Từ đó về sau, cô thực sự sợ hãi, đoán chừng là tâm bệnh thời học sinh rơi xuống, đặc biệt sợ bị người ta bàn tán...

Không biết có phải là đêm khuya bóng cây che hay không, Kiểm Biên Lâm có vẻ vui giận khó phân biệt: “Một lát sẽ lên.”

“Ồ.” Vậy bây giờ làm gì?

Bầu không khí là lạ.

Cô nhìn nhìn anh, vẫn nhìn không ra biểu cảm gì. Đương nhiên trong tình huống không tức giận thì cô lại cảm thấy không sao cả, dù sao thì cũng đã sớm thích ứng hơn hai mươi năm rồi... Chẳng qua là cô khó hiểu, rõ ràng từ nhỏ đến lớn chính là một người thiếu thốn biểu cảm bộ mặt thỉnh thoảng lạnh băng cứng rắn, lúc đóng phim lại rất nhập vai, sao làm được vậy?

Kiểm Biên Lâm nhìn xung quanh, vị trí này rất tốt. Anh đã đi dạo hai mươi mấy phút dưới lầu.

Nơi đây là sân thượng dùng chung của mấy khách sạn cao cấp, ngoài biệt thự ra là hồ bơi và bãi cát nhân tạo riêng của mấy khách sạn. Người khá ít, quẹt thẻ mới vào được, ít nhất an toàn hơn sông bạc và khu mua sắm dưới lầu nhiều.

Tay anh nắm thành quyền rồng, che lại, ho khan một tiếng.

Anh lấy một cái bật lửa từ trong túi ra, tiếp đó vớt một món đồ nhỏ trong cái hộp giấy ở một bên của băng ghế đá dài bên cạnh trong hành lang. Đoàn phim thực sự là một chỗ tốt, muốn tìm gì cũng tiện, mặc dù có hơi ngốc.

Sơ Kiến còn chưa thấy rõ anh đã lấy cái gì, liền thấy ngọn lửa chớp chòe, yếu ớt của chiếc bật lửa nhún nhảy trong lòng bàn tay anh, đốt món đồ kia.

Đóm lửa bắn tứ tung.

Kiểm Biên Lâm mượn ánh lửa nhìn kĩ cô một cái, dự tính nói chút gì đó cho hợp tình hình, nhưng suy xét cẩn thận, vẫn không nói nửa chữ, đặt món đồ bắn đóm lửa tí tách đó vào lòng bàn tay cô: “Không phải em thích cái này sao? Hôm nay đoàn phim dừng, anh thấy họ rất thích nên lấy mấy cây cho em, đốt hết cây này vẫn còn.”

Là... pháo sáng.

Sơ Kiên nhận lấy cũng phồng tay, hoàn toàn mắc chứng xấu hổ: “Là lúc nhỏ thích, đã hai mươi mấy tuổi rồi, ai còn chơi cái này chứ.”

Âm thanh xẹt xẹt, còn có một ít mùi khét không ngừng lan ra.

Tay Sơ Kiên đã ngứa ran: “Cái này đập tắt thế nào...”

Cô biết mình nói thế thật không hiểu phong tình.

Nhưng cái này quá kích thích rồi. Ngoài trời, bên cạnh bể bơi, nếu như chơi pháo sáng cùng bố Kiểm Biên Lâm thì không thành vấn đề, cho dù là Tạ Bân này, hoặc bố mẹ mình này, nhưng không thể cùng anh.

Cả đầu cô toàn là tình trạng bi thảm mình bị người ta làm thịt thương tích đầy mình, đề thi nhập học tiểu học trả lời sai bài gì đó đều có thể bị đưa lên mạng...

Kiểm Biên Lâm trầm mặc: “Chờ nó cháy hết đã, chắc nhanh thôi.”

Sơ Kiên có phần không đành lòng: “Em rất vui.”

“Nhìn ra được.” Anh trả lời mang tính tượng trưng.

Nhìn ra được, không hề vui.

Nói thật, biểu hiện của Sơ Kiến còn không hưng phấn bằng mấy trợ lý chơi cái này vào buổi chiều. Điều này làm cho Kiếm Biên Lâm đặc biệt đi tìm tổ đạo cụ xin cái này có chút, nói sao nhỉ, thất bại, hoặc là cảm giác buồn bực không biết bước tiếp theo phải làm thế nào tràn ngập thần kinh anh.

Hai người cứ trơ mắt như vậy nhìn nó cháy xì xèo từ đầu đến khi tắt, tối om.

Cuối cùng Sơ Kiến vô thức thở phào, chậm chạp nghĩ đến việc anh đặc biệt tới đoàn phim mang đến, siết cái que gỗ nhỏ đen thùi đã cháy hết, ngậm ngẫn cả buổi.

Thực ra, cô thực sự rất cảm động.

Anh dường như đã thực sự thay đổi không ít.

Sơ Kiến khẽ giậm gót chân, hơi hồi hộp.

Vẫn còn giận? Kiếm Biên Lâm đưa tay một cách không xác định lắm, định đón lấy món đồ vô dụng đã cháy hết trong tay cô, tìm một thùng rác vứt đi.

Tay anh vừa đưa đến giữa chừng, ngực liền bị va nhẹ, Sơ Kiến lại im lặng dang hai tay ôm lấy anh. Động tác này không ăn khớp, cũng không tự nhiên.

Cầm anh bị mấy sợi tóc của cô làm hơi nhột, vừa cúi đầu định mở miệng, lại bị Sơ Kiến giành trước: “Lần sau đừng dùng cái này, bị chụp được thì phiền phức lắm.”

Khóe miệng mím chặt của Kiểm Biên Lâm thả lỏng.

Anh giờ tay, chậm rãi, khoác lên vai cô, trượt xuống muốn ôm lại cô, nhưng bị người trong lòng giống như nghĩ đến ý nghĩ không thể chấp nhận được nào đó, lại bị đẩy ra: “Đi lên thôi.”

Sơ Kiến bước đi vội vàng, xoay người liền chạy, thực sự là đã cháy từ mặt tới mang tai.

Vừa rồi tay cô không cẩn thận đụng phải phần dây thắt lưng sau lưng anh, hình ảnh bật ra liên tiếp trong đầu lại toàn là cảnh trong video. Ở cùng với diễn viên thực sự không tốt, từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng thấy trước ngực sau lưng không mặc áo của anh, nhưng bây giờ, còn chưa thể nào nữa mà đã thấy hết anh như nhân dân cả nước rồi...

Về đến phòng, Hiểu Vũ vẫn thu thập từng tư liệu video theo lời Tạ Bản.

Chuẩn bị ngày mai chia sẻ cho phòng quan hệ công chúng.

Thấy hai người một trước một sau đi vào. Sơ Kiến vừa định đến phòng khách thì bị anh kéo lấy một cánh tay từ phía sau, nửa kéo nửa ôm,

kéo vào phòng thay đồ cách phòng khách một bức tường.

Hiếu Vũ nghe tiếng động, gọi một tiếng anh Kiêm: “Vừa rồi anh Từ bên tổ đạo cụ gọi điện thoại cho em, anh ấy nói chỗ này cắm pháo hoa, bảo anh chơi cẩn thận một chút.” Hiếu Vũ khó hiểu ngắc đầu, “Anh Kiêm, người ta nói anh lấy nửa hộp pháo sáng, muốn trêu thỏ, bên ngoài khách sạn cao cấp thế này còn có thỏ à? Hoạt động đặc biệt gì thế?”

Ánh mắt Kiêm Biên Lâm rất lạnh nhạt, không muốn giải thích lắm.

Sơ Kiến chợt dạ nói tiếp: “Ở dưới lầu đây, khách sạn đặc biệt chuẩn bị cho mấy bạn nhỏ xem, thỏ tai dài Scotland.”

Cô chỉ muốn chạy vào, Kiêm Biên Lâm liền chặn chỗ đó, không để cho cô vào.

Sơ Kiến vòng bên trái một bước, vòng bên phải một bước, chỉ sợ Hiếu Vũ ở bên cạnh bàn sau mặt tường bên kia thấy, cũng không dám dùng sức.

“Ồ, ờ,” Hiếu Vũ cười ha ha hỏi tiếp, “Thỏ tai dài Scotland? Rất mới mẻ nhỉ, còn có loại thỏ này sao?”

“Có chứ, chỉ là... chỉ là ít thôi, khách sạn mới mang tới cho mấy bạn nhỏ xem.”

Kì thực cô hoàn toàn không biết có loại thỏ này không...

Kiểm Biên Lâm nhân cơ hội bắt được cô.

Anh quay mặt cô sang, tay giữ gáy cô, hôn lên đôi môi nhỏ còn muốn tiếp tục giải thích của cô. Hơi thở nóng rực ập vào bên mặt, chóp mũi cô.

Sơ Kiến hoàn toàn không chuẩn bị, không khổng chế được nhẹ nhàng nuốt một cái, động tác rất nhỏ, nhưng lại giống như khẽ mút đầu lưỡi anh.

Kiểm Biên Lâm thoáng dừng lại.

Ngón tay giữ gáy cô đột nhiên thu chặt, ngậm mạnh môi cô. Tay anh lọt qua mái tóc ngắn của cô, rất dùng sức đè cô, đưa cô kề sát mình. Sơ Kiến mở to hai mắt, bị anh hôn đến mức hai đầu gối nhũn ra, cảm giác tê dại như từng đợt sóng biển, không ngừng, không ngừng gội sạch qua sống lưng...

Ngẩn ngủi, đi sâu vào, một nụ hôn hoàn toàn.

Đôi môi tiếp xúc, lướt qua rồi dừng lại trên một con đường không biết tên nào đó ở Macao vào một tiếng trước, không khác trước kia, nhưng bây giờ ——

Thực sự, hôn rồi...

Hai người, cô và Kiểm Biên Lâm vậy mà hôn thật rồi...

“Không phải thở nhát gan sao?” Giọng Hiểu Vũ lại trôi tới, “Không bị dọa à?”

“Thỏ tai dài Scotland gan lớn, không sợ pháo hoa, xem,” trước mặt Sơ Kiến chỉ có đôi mắt anh, nói đầy ngây ngô, “Xem rất vui...”

Chương 17: Giẫm lâu năm (3)

Đêm đó Sơ Kiến lại mất ngủ, lần thứ ba trong đời.

Cô phát hiện Macao là một nơi rất thần kì, ví dụ như lần trước, sau khi gặp được Kiểm Biên Lâm ở sòng bạc, anh liền bắt đầu gặp mình thường xuyên, quan hệ của hai người tiến vùn vụt khiến cô trở tay không kịp, mà ban đêm cũng bắt đầu mất ngủ lần này đến lần khác.

Đến hơn ba giờ sáng, Sơ Kiến nhìn chằm chằm trần nhà suy nghĩ xong hết phong cách trang trí cho chi nhánh mới vào năm tới, vẫn không ngủ được, thế là quơ lấy chiếc áo khoác len màu đỏ rực khoác vào đi ra khỏi phòng.

Kết quả xuống dưới lầu, vừa đổi chip đánh bạc, muốn thử niềm vui trên chiếu bạc một chút, Kiểm Biên Lâm liền gọi một cú điện thoại tới.

Ba giờ khuya, rất nhiều bàn đều chỉ có một, hai người khách.

Sơ Kiến đã chọn một cái bàn không có ai. Kiểm Biên Lâm rất nhanh tìm đến, ngồi xuống sát bên cô. Để che giấu một số đặc trưng gương mặt, lúc ra đây, anh đã đeo một chiếc kính thường nửa gọng màu xám.

“Anh cũng mất ngủ à?” Sơ Kiến mơ hồ có cảm giác mình phung phí gia sản bị bắt ngay tại chỗ, “Không phải ngày mai còn phải quay phim sao?”

Nét mặt anh vô cùng nghiêm túc, cầm lấy một chồng chip nhỏ trước mặt cô, đếm từng cái một.

Cạch một tiếng, lại cạch một tiếng, đặc biệt có nhịp điệu...

Sơ Kiến suy nghĩ nửa phút, cũng không biết anh muốn làm gì, không dẫn được muốn mò lại hai con chip trong tay anh để đặt cược. Kết quả cô vừa đưa tay sang liền bị anh dễ dàng chụp lấy mu bàn tay.

Cô khẽ giãy một cái, hơi nóng mặt.

May mà Kiểm Biên Lâm chỉ khẽ siết một cái rồi buông ra: “Lần trước thua trên máy còn chưa đủ, lần này còn dám lên bàn sao?”

Sơ Kiến buồn bực: “Dù sao thì em đổi mấy cái này cũng là để thua, giết thời gian thôi.”

“Tại sao sẽ không thắng?”

“Em đâu biết chơi.”

Kiểm Biên Lâm lấy kính xuống, lộ ra một nụ cười khó có được: “Đỏ tình, cho nên đen bạc (1) sao?”

(1) Nguyên gốc là 情场得意, 赌场失意 (Tình trường đắc ý, đồ trường thất ý): thành ngữ tương tự như câu Đỏ tình đen bạc của Việt Nam.

Sơ Kiến thoáng ngẩn ra, giả vờ chống cằm, mắt chuyển sang hướng khác.

Giả vờ không nghe thấy.

Kiểm Biên Lâm móc từng con chip mệnh giá cao trên người ra, cho đến tận cuối cùng bày bảy chồng trước mặt cô, mới mở miệng nói:

“Thua hết chỗ này.”

Sơ Kiến còn tưởng anh nói đùa, nhưng chờ một tiếng sau thì không cười nổi nữa.

Chỉ dùng sáu mươi mấy phút, cô đã thua chỉ còn lại một con chip màu đỏ, bị cô lật đi lật lại trong tay, sắp khóc rồi: “Anh cũng không giúp em thắng lại.”

“Hơi nhức đầu, không muốn chơi.” Tâm trạng Kiểm Biên Lâm lại trông có vẻ rất tốt, “Coi như là đóng góp thuế cho Macao.”

Thực ra anh có câu chưa nói.

Số tiền chip đổi ra đó, chính là số anh thắng ở sòng bạc này trong chuyến tới Macao lần trước. Đêm đó, trước khi gặp được Sơ Kiến ở đây, Kiểm Biên Lâm đã thắng không ít trong phòng VIP. Khi ấy thân thể anh cũng không thoải mái, nhưng bất luận đặt gì cũng thắng được.

Lúc đó, mấy ông chủ sở hữu tư nhân bên cạnh anh, hai mắt hưng phấn tỏa sáng, cũng khen kỹ năng đánh bạc của anh. Nhưng nào có kỹ năng

đánh bạc gì, đen tình là đủ tóm lược rồi.

Cho nên tôi nay anh đưa mấy thứ này cho cô, chính là muốn cô thua lại.

Tốt nhất là thua sạch, kết quả Sơ Kiến thật đúng là không phụ sự kì vọng của mọi người: Thua sạch rồi.

Sơ Kiến chưa từng thấy có ai có thể thua tiền thua vui vẻ như vậy, nhưng cô vui không nổi, liên tục kiểm điểm bản thân, đẩy ghế ra, kéo anh đi về.

Cuối cùng cô than ngán thở dài đi thang máy về đến tầng của mình, vẫn còn mãi đắm chìm trong suy nghĩ “Quả nhiên mất ngủ vừa tổn hại tinh thần vừa tổn thất tiền của, đặc biệt là ở chỗ như Macao nhất định phải bảo đảm chất lượng giấc ngủ tốt mới là cách duy nhất bảo vệ túi tiền” ——

Kiểm Biên Lâm đi theo sau lưng cô, tuy vẫn còn nhúc nhích, nhưng không về vội, đi chậm rì theo bước chân cô, nghe cô lầm bầm.

“Em phải dán nó lên,” Sơ Kiến dừng phắt lại, xoay người, hai ngón tay bóp con chip màu đỏ còn lại, đưa đến dưới mắt anh, “Răn đe bản thân không bao giờ được...”

Kiểm Biên Lâm vừa cúi đầu, môi chạm vào ngón tay cầm con chip của cô.

Tay Sơ Kiến khẽ run một cái, suýt nữa làm rớt con chip.

Anh cứ kê sát như vậy, không có động tác thừa, cảm giác mềm mại ấm áp, còn có đường vân nhỏ xíu trên môi anh được phóng đại vô tận, nướng ngón tay cô.

...

Sau đó anh nói gì đấy, về phòng như thế nào, cô đã quên hết, chỉ nhớ một động tác như vậy như in dấu trong lòng...

Sau đó, Kiểm Biên Lâm bay thẳng từ Macao đến Trường Sa (2) làm hoạt động.

(2) Trường Sa: thành phố thủ phủ tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc.

Sơ Kiến cũng về Thượng Hải.

Lúc hai người tách ra ở sân bay, Kiểm Biên Lâm còn đòi chìa khóa nhà Sơ Kiến như chuyện đương nhiên. Tuy lần trước bố mẹ cô cũng từng đưa chìa khóa cho anh, nhưng khi đó lại khác bây giờ, tóm lại, lúc Sơ Kiến móc chìa khóa trong túi xách ra đưa cho anh, vẫn có loại cảm giác vô cùng kì lạ.

Không nói rõ được, thực sự không nói rõ được.

Khi Sơ Kiến căn muống ngồi trong một nhà hàng Tây hai tầng gần công viên Phục Hưng ở Thượng Hải hẹn riêng với Đồng Phi, vẫn suy nghĩ không ra về sự tiến triển thần tốc của hai người ở Macao.

Đến mức cô hoàn toàn không mở miệng được, nói cho Đồng Phi biết mình và Kiểm Biên Lâm đột nhiên có gì đó.

“Cậu có thể đưa chìa khóa nhà cậu cho bạn trai của cậu không?” Sơ Kiển hỏi một câu không đầu không đuôi.

“Có thể chứ, anh ấy phải giúp mình cho mèo ăn đổi cát cho mèo.” Đồng Phi cũng không suy nghĩ nhiều, “Đi thôi, mình phải đi gặp một nhà sản xuất, để chị ấy giới thiệu đạo diễn cho mình làm quen, chuẩn bị trước cho bộ phim tiếp theo của Lâm Thâm.”

“Đi đâu gặp?” Cô mù tịt.

“Ở gần đây thôi, cảnh dựng tạm thời.”

Đồng Phi vẫy tay tính tiền, dẫn cô rời khỏi đây đi bộ đến trường quay.

Sâu trong con hẻm nhỏ cách nhà hàng Tây không xa, đi đến cuối quẹo một cái chính là căn hộ xây thuê tạm thời. Để đề phòng bị quấy rầy, công căn hộ khóa, một chàng trai ngồi xổm canh cổng: “Tìm ai thế?”

“Tạ tổng,” Đồng Phi nói tên nhà sản xuất, “Tạ Lâm Lâm.”

Chàng trai quay đầu hỏi một câu, rồi để hai cô vào.

Hai người vào trong, vừa vặn lúc mọi người nghỉ ngơi. Đồng Phi vừa dựa theo vị trí người ta nói đi tìm Tạ Lâm Lâm, vừa thấp giọng nói: “Nam chính bộ phim này nổi tiếng không thua gì Kiểm Biên Lâm trước

đây, Ứng Thần cũng vậy. Có điều Kiểm Biên Lâm là bên điện ảnh, những người còn lại đều chủ yếu bên phim truyền hình.” Trước kia Đồng Phi từng dẫn dắt Ứng Thần, vừa nổi tiếng là bị người khác cướp mất, cho nên nhắc đến cái tên này là cực kì phẫn nộ, “Năm nay Kiểm Biên Lâm nổi tiếng mạnh, người này liền yếu đi. Nhưng người ta phô trương hơn Kiểm Biên Lâm rất nhiều, từ trợ lý đến thợ trang điểm đã dẫn theo sáu người vào nhóm.”

Sơ Kiến ờ một tiếng, không hiểu lắm tại sao cần nhiều trợ lý đến thế.

Hai người vòng qua phòng khách quay phim, tìm được Tạ Lâm Lâm trong phòng ăn.

Tạ Lâm Lâm đang không vui lật món đồ trong tay, thấy Đồng Phi liền sầm mặt: “Cô nói xem, hợp đồng đã kí phải quay đến ngày 17, cậu ta nhất định muốn ngày 14 đi quay chương trình, còn rất nhiều cảnh chưa quay đấy. Tôi không biết đã bỏ bao nhiêu phim chưa quay vì cậu ta rồi. Có phim một cảnh quay tốn hơn trăm ngàn để dựng, một cảnh cũng chưa từng quay, toàn bộ bộ phim bị cậu ta vứt rồi.”

“Lục Tông Văn luôn thế mà.” Đồng Phi khoác vai Tạ Lâm Lâm, “Lần trước đã nói với chị đừng dùng cậu ta, chị nhất định không nghe.”

“Cậu ta đây không phải đang nổi tiếng sao? Đâu phải cô không biết hiện nay thiếu hụt diễn viên, đài truyền hình mua phim lại biết cậu ta. Năm kia lúc chưa nổi tiếng cậu ta cũng không phải như thế, hơn nửa đêm bảo đi đến ngoại ô diễn thử cũng vui vẻ.”

Tạ Lâm Lâm càng nghĩ càng tức, lại oán trách đôi câu, đột nhiên nói: “Aiya, thực ra ban đầu là đưa kịch bản cho Kiểm Biên Lâm, tuy người đó không dễ liên lạc lắm, nhưng dù sao cũng chuyên nghiệp.”

Đồng Phi ho khan một tiếng, nhìn Sơ Kiến.

Sơ Kiến nhận lấy lon nước mà một trợ lý đưa tới, giả vờ không nghe được gì cả.

“Nhưng Kiêm Biên Lâm không đóng phim truyền hình,” Tạ Lâm Lâm buồn bực, “Kịch bản đưa tới luôn là hai chữ ‘từ chối’, cơ hội nói chuyện cũng không có.”

Đồng Phi lại ho khan một tiếng.

Tạ Lâm Lâm nghi hoặc: “Làm gì vậy, nhắc tới Kiêm Biên Lâm là cô liền có vẻ mặt như uống thuốc kích dục thế? Nghe nói cô còn rất thân với cậu ta? Chẳng lẽ ——”

Đồng Phi bị sắc thật: “Đừng nói vớ vẩn, anh ấy căn bản là không thích người trong giới.”

“Không chắc đâu,” giọng Tạ Lâm Lâm thấp xuống, “Nghe nói lần này cậu ta quay phim ở Macao đã dẫn theo một cô gái, còn có người mà trước kia debut tham gia thi hát cùng nổi tiếng với cậu ta, cũng không có quan hệ đặc biệt với cậu ta sao? Tôi toàn là nghe người trong đài nói đấy.”

Tay Sơ Kiến khựng lại. Có chút... là lạ trong lòng.

Vừa rồi đoạn đối thoại của hai người cô vẫn nghe rất hứng thú, đặc biệt là khen Kiêm Biên Lâm chuyên nghiệp. Nhưng bây giờ... Sơ Kiến bỗng không có hứng nghe.

Hai người kia tiếp tục trao đổi tin tức trong ngành, khắp bốn phía đều là nhân viên làm việc, cô cũng không quen, nên tự đi dạo một vòng, đi vào phòng ngủ không có ai.

Đồng Phi nói nơi này đều do tổ đạo cụ phụ trách trang trí, còn thực sự rất có khiêu thẩm mỹ.

Cô sờ sờ tròn mặt tường trang trí, xoay người, Lục Tòng Văn vừa vặn kết thúc một cảnh quay đi vào.

Sơ Kiến thấy anh ta, lập tức nhớ tới một tràng Tạ Lâm Lâm nói ban nãy.

Anh ta thấy Sơ Kiến cũng sửng sốt, ánh mắt rất rõ ràng: Fan đi theo nhân viên tới thăm?

Đoán chừng từ lâu đã quen với việc mỗi ngày bị tình huống thế này làm phiền và vây xem, vị ngôi sao lớn kéo chiếc ghế xếp qua ngòai xuống, một điệu “Nếu cô đã theo nhân viên vào đây, vậy thì tôi sẽ cố mà bày vẻ mặt ôn hòa với cô nhé”, nhìn cô.

Ặc, khó xử quá.

Nếu anh ta biết mình căn bản là không có ý muốn kí tên, bắt chuyện, chụp ảnh chung với anh ta... Sơ Kiến lặng lẽ xấu hổ cho anh ta trong lòng, bày ra một vẻ mặt không thấy bất kì ai, sờ một mạch từ tường, đồ dùng trong nhà, bàn, đèn trên tường, đi ra ngoài như thể người vô tội đang thưởng thức đồ dùng trong nhà...

Chờ bước ra khỏi phòng ngủ, cô rút cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Để tránh cho loại tình huống này xuất hiện lần nữa, cô không dám chạy lung tung khắp nơi, ngoan ngoãn ngồi trong phòng ăn chờ Đồng Phi, chờ rỗng rã hai tiếng.

Chờ đến khi Đồng Phi nói chuyện gần xong với đạo diễn, ở đây cũng kết thúc công việc. Tạ Lâm Lâm kêu Đồng Phi cùng mọi người tìm một quán ăn trò chuyện tiếp. Đồng Phi cũng không từ chối.

Lúc mọi người đi ra, bên ngoài trời đã tối đen, còn bắt đầu mưa lất phất.

“Chỗ này không dễ đón xe nhỉ?” Sơ Kiến quan sát xung quanh, đường một chiều, một hàng xe đậu dọc ven đường, hoàn toàn không có đầu mỗi xe taxi lái qua gì cả.

“Không cần đón xe đâu, chúng ta đi chút là được.” Tạ Lâm Lâm cười.

Tầm mắt cô kéo trở về, chú ý tới một chiếc xe đặc biệt quen thuộc gần bên đường. Không chờ nhìn bảng số xe, cửa xe chỗ ghế lái đã được người ta mở ra từ bên trong, người xuống xe mặc hoodie thể thao màu đen và quần thể thao, một chút dáng vẻ ngôi sao cũng không có.

Kiểm Biên Lâm?

Tất cả mọi người, bao gồm Lục Tòng Văn dẫn hai trợ lý đi ra sau cùng theo đoàn người cũng rất kinh ngạc. Chỗ này không phải là căn cứ ảnh

thị gì, chỉ là căn nhà đoàn phim thuê tạm thời, cũng chỉ quay hai, ba ngày là rút, vậy mà có thể vô tình gặp ở đây cũng trùng hợp quá rồi.

Kiểm Biên Lâm từng hợp tác với Lục Tòng Văn, lễ trao giải lớn nhỏ cũng hay chạm mặt, nhìn thấy anh ta, khẽ gật đầu một cái. Sau đó anh lại gật đầu tỏ ý với mấy người thấy quen.

Chờ đến gần Sơ Kiến, anh liền trực tiếp quên đi mấy người không quen và không biết này.

Bốn ngày không gặp.

“Sao anh về rồi?” Sơ Kiến bị anh nhìn chằm chằm, hơi hoảng sợ, có cảm giác khốn cùng đột nhiên bị phơi bày giữa ban ngày ban mặt.

Anh buồn cười nhìn cô: “Không về, chẳng lẽ còn muốn định cư ở Macao?”

“...”

Sơ Kiến không lên tiếng.

Có thể không nói chuyện phiếm trước mặt nhiều người thế này không...

Kiểm Biên Lâm nhìn vẻ mặt phức tạp của cô, đoán được cô không thích bị người khác vây xem cùng mình trong hoàn cảnh này, xoay sang hỏi Đồng Phi: “Mọi người đây là kết thúc công việc, đi ăn cơm à?”

“À đúng,” Đồng Phi hoàn hồn, “Là đi ăn cơm. Mình còn tưởng cậu hỏi địa chỉ làm gì chứ, thật không ngờ cậu sang đây được. Đi cùng không?”

Anh lắc đầu: “Mình tới đón cô ấy.”

“À, vậy hai cậu đi đi.” Đồng Phi giải thích với Tạ Lâm Lâm, “Em với Kiểm Biên Lâm quen như thế vẫn là vì Sơ Kiến đấy. Hai người họ là hàng xóm từ nhỏ, bạn tốt thanh mai trúc mã.”

Tạ Lâm Lâm bừng tỉnh, cười: “Tốt thật, tôi ước ao có tình cảm kiểu này nhất đấy.”

Kiểm Biên Lâm nghe lời giải thích của Đồng Phi, cũng lười nói gì đó, giơ tay lên chạm gương mặt bị nước mưa làm ướt của Sơ Kiến. Vẫn nóng hổi, chắc không dầm mãi bên ngoài, khá tốt.

“Về nhà à?” Anh hỏi.

Cô thở phào. Được, được, vẫn là về nhà an toàn nhất.

Nhưng nghĩ nghĩ lại không đúng: “Mấy ngày nay em không mua thức ăn? Chi bằng cứ đi ăn cùng Đồng Phi đi?” Dù sao thì anh cũng quen mấy người này.

Kiểm Biên Lâm im lặng một lúc, nói: “Trong nhà đã hầm canh xương cả chiều rồi, canh xương hầm măng mùa đông.”

Hả? Anh đã về lâu vậy rồi?

Sơ Kiến còn tưởng anh vừa rời khỏi sân bay không lâu: “...Vậy về nhà ăn đi.”

Cho đến khi hai người lần lượt lên xe, lái đi, băng qua đèn đỏ ngã tư, dừng nói là bảng số xe, ngay cả bóng dáng đuôi xe cũng không thấy được, mọi người mới chợt bừng tỉnh, cũng hiểu ra.

Tạ Lâm Lâm nháy mắt ra dấu với Đồng Phi: Cô gạt tôi nhỉ? Bạn tốt cái đầu cô ấy!

Đồng Phi cũng ngẩn người: Chết tiệt, em cũng đâu biết đâu...

Chương 18: Giám lâu năm (4)

Bầu không khí ư, vốn nên rất tốt.

Đương nhiên, đây là nói bầu không khí trước khi Sơ Kiến nhận được cú điện thoại kia.

Số lạ gọi vào, Sơ Kiến cũng không chuẩn bị tâm lý, nhận máy a lô một tiếng, bên kia liền có tiếng thở nhẹ, vô cùng giống dáng vẻ thảnh thơi Kiểm Biên Lâm gọi điện thoại cho cô. Nếu không phải Kiểm Biên Lâm đang lái xe, thì cô thậm chí sẽ cho rằng là anh mất di động đổi số mới gọi tới...

Cho đến khi: “Sơ Kiến, là mình đây.” Giọng nói xa lạ lại quen thuộc.

Sơ Kiến nhú mào suy nghĩ một hồi, Từ Kinh? Cô lập tức có chút không được tự nhiên, muốn che giấu: “À, mình đây... Cậu có chuyện gì

sao?”

Cô liếc nhìn Kiểm Biên Lâm.

Mất sóng rồi.

Tiểu khu này cái gì cũng tốt, có điều bãi đậu xe không có sóng.

Kết quả, ngược lại có cảm giác cô chột dạ cúp điện thoại.

“Ai vậy?” Kiểm Biên Lâm phát hiện rồi.

... “Tù Kinh.”

Kiểm Biên Lâm cũng không nói, đóng cửa khóa xe, cùng cô đi dọc theo cầu thang bằng gỗ trong sân lên vườn hoa giữa tiểu khu. Sơ Kiến không biết có phải là mình quá chột dạ không, mà luôn cảm thấy tiếng bước chân của anh rất nặng.

Quét thẻ, vào cửa chính, chờ thang máy.

Điện thoại lại tới...

Lần này Sơ Kiến biết số rồi, không nhận. Dù sao thì trăm năm không gặp cũng không sợ đắc tội với người ta. Chờ hai người ra khỏi thang máy, Sơ Kiến lục tìm chìa khóa trong túi xách, vừa mò được, cô liền bị bàn tay Kiểm Biên Lâm đè sau gáy im lặng kéo vào người anh, ghì vào lòng.

Động tác nhanh gọn dứt khoát liền mạch, quá bất ngờ. Trán Sở Kiến đụng đau âm ỉ, chìa khóa mà đầu ngón tay vừa mò được lại trượt đi. Lúc hôn cô vẫn đang suy nghĩ, có phải yêu đương đều phải rảnh rỗi thế này là hôn một cái không, không chán sao...

Môi hai người đều lạnh buốt. Bởi vì nhiệt độ bên ngoài, kẻ sát như vậy nên cảm thấy môi anh hơi khô.

Đầu lưỡi bị móc dẫn vào miệng Kiểm Biên Lâm, bị hung hăng mút lấy.

Cô ngã đụng vào cửa thang máy, bị cái người không nói hai lời này ập xuống hôn mạnh một trận, gốc lưỡi sột soạt đau như bị xé rách, không thể không gắng sức lấy khuỷu tay đẩy anh ra: “Đau.”

...

Kiểm Biên Lâm lùi ra sau, lưng áp lên tường hành lang.

Về nửa ngày, chưa làm gì cả, anh đã vừa đọc kịch bản vừa hầm canh cho cô, gọt măng mùa đông lát mỏng hơi già một chút sợ cô không thích ăn khẩu vị không tốt đều bỏ đi từng chút một. Món cô thích ăn anh đều biết làm, nhưng mỗi lần làm xong đều bị mình hoặc bố xử lý. Nói cho cùng thì cùng là dầu muối tương giấm làm ra từ tay người khác đã khác nhau một trời một vực, đối với việc món ăn mình làm có hợp khẩu vị cô hay không, anh không tự tin đến thế.

Anh muốn cho cô ăn no để bầu không khí tốt một chút, rồi nói cho cô biết, mấy ngày nay trong đầu toàn là cô, chỉ muốn tranh thủ giữa đường dừng lại Thượng Hải một chút, gặp cô một lát.

Nhưng hoàn toàn thay đổi thành thế này. Vì cú điện thoại đó.

Sơ Kiến sầm mặt, cúi đầu lấy chìa khóa trong túi xách cả buổi. Sau khi mở cửa nhà mình, cô đưa tay ra sau lưng đóng lại. Trên bếp trong bếp thực sự có một nồi canh xương hầm măng mùa đông, trên bàn ăn đầy đủ chén đũa, còn có một đĩa tương ớt kèm dầu mè nhỏ.

Anh biết rõ thói quen thích vớt hết măng ra chấm loại tương này ăn của cô.

Đứng ở hiên cửa một lúc, Sơ Kiến cũng tỉnh táo.

Cô xoay người, mở cửa, quả nhiên anh vẫn dựa vào bức tường hành lang.

May mà chỗ này là một tầng hai hộ, ngay cả chuyển phát nhanh cũng ném chỗ phòng thư tín ở cổng không cho vào tiểu khu, nếu không một ngôi sao lớn như vậy đứng dựa vào bức tường trắng với dáng vẻ suy sụp này, bị chụp được nhất định sẽ khiến người ta suy nghĩ miên man.

“Sau khi tốt nghiệp em chưa từng gặp Từ Kinh.” Cô đi đến trước mặt anh.

Anh biết. Kiểm Biên Lâm giương mắt, nhìn cô.

Sơ Kiến cắn môi, kèm chế cảm xúc: “Ồ Macao đã nói với anh, là bố anh cho số điện thoại, chú gọi điện thoại tới anh cũng nghe được còn gì. Em cũng không biết cậu ấy muốn tìm em làm gì.” Hơn nữa, chỉ ba ngày

trước, tiếp xúc thân thể duy nhất chính là bị kéo tay lúc đồng ý... Anh đã hôn rất nhiều lần rồi có được không...

Anh thấp giọng trả lời: “Anh biết.”

Cô kinh ngạc: “VẬY anh tức giận cái gì?”

Kiểm Biên Lâm ngẩng đầu nhìn bảng hiển thị tầng thang máy: “Nghe cái tên đó là khó chịu.”

“... Anh đây là không phân rõ phải trái.”

Anh vậy mà còn “Ừm” một tiếng thật thấp, thừa nhận: “Chuyện này không có cách nào phân rõ phải trái.”

Cho dù biết rõ họ không có khả năng có quan hệ nữa thì cũng khó chịu, anh căn bản không định phân rõ phải trái trong chuyện này, một chút đầu mối cũng không thể có, đầu mối tưởng tượng cũng không được.

Sơ Kiến ghen hòng, thốt ra: “Lúc anh thi hát, không phải có quan hệ tốt với một cô gái sao? Nếu em không phân rõ phải trái thì anh chịu đựng được không?”

Kiểm Biên Lâm sững sốt, nhú mày: “Ai nói?”

Cô không định nói tiếp.

“Em tin à?” Anh truy hỏi.

Cô chưa kịp trả lời, Kiểm Biên Lâm đã đưa tay định kéo cô tới ôm, Sơ Kiến né tránh theo trực giác.

Tay Kiểm Biên Lâm dừng giữa không trung, sững sốt hồi lâu, nín thở, khàn giọng nói một câu:

“Kết hôn đi, có được không?”

...

Xung quanh vắng lặng, yên ắng.

Gió đêm thổi vù vù vào từ cửa sổ hành lang, thổi đến mức huyết thái dương của cô đau âm ỉ.

...

Một câu như thế của anh, hoàn toàn nện cô ngây ngẩn.

Cô bị dọa thật rồi, giống như người không dám chơi xích đu, không dễ gì lấy dũng khí ngồi lên, người còn chưa ngồi vững nữa, đã bị người ta bất thành linh đẩy một cái như thế từ phía sau, quăng đến điểm cao nhất, xoạt một tiếng dây thừng đứt rồi lao ra ngoài...

Sơ Kiến đứng đủ nửa phút, hoàn toàn không thấy rõ vẻ mặt anh liền bỏ lại một câu: “Anh tự tỉnh táo một chút đi.”

Về nhà.

Đóng cửa lại, còn khóa trái.

Cô dựa lưng vào cửa.

Mặc dù có nền tảng quen biết nhiều năm như vậy, không cần bắt đầu từ việc tìm hiểu bối cảnh gia đình thậm chí là thói quen sinh hoạt của nhau, nhưng mới vừa bên nhau, cô mới vừa tìm được chút cảm giác thích.

Kết hôn, chuyện nghiêm túc đến thế, ít nhất phải có tình yêu đúng không? Nửa đời sau, ở bên một người đến khi già đến khi chết, bất kể sinh lão bệnh tử đều trông chừng một người như thế, còn phải có một đứa con với Kiểm Biên Lâm... cô chưa từng nghĩ tới.

Trong hành lang.

Kiểm Biên Lâm đơn giản là, không biết mình bị làm sao, một câu không đầu không đuôi gần như là buột miệng nói ra, nói xong mới vô cùng hối hận.

Hai bàn tay anh đồng thời đề lên trán, nhắm mắt. Qua một lúc lâu, anh móc chìa khóa mở cửa nhà mình.

“Aiya về rồi à? Anh sắp chết đói rồi đây.” Tạ Bân để lon nước xuống, nhìn quanh, “Cô vợ trẻ của cậu đâu?”

Kiểm Biên Lâm lắc đầu.

“Không phải là đi đón sao? Không tìm được à? Không tìm được thì cậu gọi điện thoại cho Đồng Phi chứ. Một người lớn sống sờ sờ mà còn không tìm được à?” Tạ Bân đói đến vầng đầu hoa mắt, có trời mới biết, anh

ta chờ đến nỗi bụng dính vào lưng rồi. Kiểm Biên Lâm cũng không lên tiếng, chỉ chỉ nhà bếp: “Anh tự làm đi, em ngủ một lát.”

Kết quả ngủ thẳng một giấc đến nửa đêm.

Gần mười hai giờ, anh thức dậy, cởi hoodie định đi tắm. Đoán chừng Tạ Bân nghe được động tĩnh, đẩy cửa vào kéo anh ra ngoài: “Tắm gì mà tắm, ăn cơm trước cho anh.”

Tạ Bân nói xong rồi đi vào bếp bật bếp, cầm một cái muỗng múc canh quét một vòng: “Nói đi, lúc đi đón còn rất tốt mà, tại sao không dẫn được người về nhà?”

Tạ Bân nói xong, cũng không trông mong Kiểm Biên Lâm có thể nói cho mình biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Anh ta lắm bả, nói các kế hoạch tiếp theo.

Sau đó anh ta nhìn phòng khách một cái, không thấy người đâu, lại nhìn quanh một cái, đi ra ban công hóng gió rồi.

Tạ Bân múc canh, ném trên bàn ăn.

“Anh ấy à, chưa từng thích một cô gái như thế đâu. Cậu nói cho anh biết xem, rốt cuộc là cảm giác gì?” Tạ Bân lắc lắc hộp thuốc lá, rút một điếu, châm thuốc hút mạnh một hơi, “Đoán chừng là đẹp trai quá nên toàn là con gái đòi sống đòi chết với anh, đã quen rồi.”

Kiểm Biên Lâm im lặng.

“Đương nhiên là vẫn kém hơn cậu một chút.” Tạ Bân cười, “Nói thật xem, là cảm giác gì vậy?”

Tạ Bân lấy một lon nước vừa uống hết làm gạt tàn thuốc.

Cảm giác?

Anh dựa vào ghế mây, bàn tay đờ trán, đưa tay, lấy hộp thuốc lá trong tay Tạ Bân, rầu rĩ rút một điếu.

Anh không hề nghiện thuốc lá, có đôi khi đóng phim yêu cầu thì sẽ hút.

Sau này, khi tâm trạng khó chịu dùng để giết thời gian, châm thuốc rồi cũng chỉ cần, tìm chút chuyện làm: “Có phải em rất kém cỏi không?”

Tạ Bân bị một câu không đầu không đuôi như vậy của anh hỏi đến ngẩn người, cười: “Trong mắt fan cậu, cậu mười phân vẹn mười.”

Kiểm Biên Lâm đờ thấp cằm, tầm mắt thấp xuống theo, nhìn hoa văn uốn lượn của gạch men trên ban công: “Em đặc biệt yêu cô ấy.”

“Anh biết.” Nếu không thì còn giúp cậu lừa em ấy tới gặp cậu à? Tạ Bân oán thăm.

Anh lại trầm mặc một hồi, cuối cùng, đơn điệu lặp lại: “Đặc biệt yêu.”

Không nói rõ được, chỉ biết mình có thể chờ cô cả đời.

Lúc mười mấy tuổi sẽ cam chịu tưởng tượng sau này cô yêu người khác, kết hôn, anh sẽ chờ, chờ đến khi cô ly hôn. Cô sống tốt, vậy thì theo hoa trên gấm cho cô để cô sống tốt hơn. Nếu cô sống không tốt, anh sẽ không nói hai lời đánh tên kia một trận, dẫn cô về nhà. Hai mươi tuổi debut, khoảng thời gian vẫn chưa thấy được tương lai sự nghiệp của mình, lại không thể thường xuyên có cơ gặp Sơ Kiến kia, anh cũng còn có thể mơ thấy Sơ Kiến đầm đìa nước mắt nhào vào lòng mình khóc lớn, kể đủ mọi hành vi xấu xa người khác không tốt với cô, bắt nạt cô, anh đều sẽ giật mình tỉnh giấc, lục phủ ngũ tạng sôi trào đến khó chịu, dựa vào đầu giường, ngồi cả đêm, từ nửa đêm đến khi trời sáng.

Cái cảm giác khiếp sợ, sợ cô chịu thiệt thòi bị giày vò ấy, một lời khó nói hết.

Đóm lửa rung lên một cái, chọc vào rìa lon nước. Tạ Bân cũng vừa vặn rảy tàn thuốc, suýt nữa bị đầu thuốc làm phỏng, hít một hơi khí lạnh: “Làm gì đấy.”

Người dập tắt thuốc bước vội ra khỏi ban công: “Cô ấy vẫn chưa ăn cơm, em đi một chuyến.”

Chương 19: Giám lâu năm (5)

Từ lúc về đến nhà Sơ Kiến đã bận việc. Quảng Châu có một buổi triển lãm trong nghề rất lớn, cô phải phụ trách tiếp đãi đại diện thương hiệu đến từ Nhật Bản và Hàn Quốc. Vô cùng quan trọng, phải phục vụ tốt thì mới có thể tiếp tục lấy được quyền đại diện độc quyền.

Khi Sơ Kiến lập nghiệp, nghề làm móng trong cả nước vẫn chủ yếu đi trên tuyến đường thấp nhất.

Sau khi tốt nghiệp, bạn cùng phòng kí túc xá đại học của Sơ Kén gả đi Nhật Bản. Cô ấy đã làm trung gian giới thiệu đại lý độc quyền của một thương hiệu cao cấp cho Sơ Kiến, một lần hành động mở ra thị trường cao cấp... Tóm lại, Sơ Kiến luôn cảm thấy mình rất may mắn, lập nghiệp rất thành công.

Bận đến gần mười hai giờ, cô rút cuộc thở lấy hơi, đi ra từ phòng ngủ.

Bụng đói kêu ùng ục, cô liền tự nhiên nhớ đến nồi canh trong bếp, lại gần nhìn nhìn, càng đói hơn.

Ban nãy, lúc sắp xếp đủ mọi việc, đói bụng, nghĩ về công việc, cũng nghĩ về tình trạng hiện tại của hai người. Hình như, cô đã liếc nhìn đồng hồ ngoài phòng khách, đã trễ vậy rồi, không phải anh vẫn chưa ăn chứ?

Còn bị ốm nữa.

Cô bật bếp gas, hâm nóng, múc một chén lạng lẽ ăn, nhân tiện đi dạo qua lại trong bếp làm công tác tư tưởng cho mình.

Cuối cùng cô lại vừa ăn, vừa ma xui quỷ khiến đi đến cửa chính, thuận tay mở khóa trái. Cô vẫn đang do dự có phải nên gọi anh tới ăn cơm không. Nhưng lỡ như anh lại nói muốn kết hôn thì phải làm sao?

Tay cô còn chưa kịp để xuống, cửa liền bị mở hé ra.

Kiểm Biên Lâm cũng muốn thử xem cô có khóa trái không, không ngờ vặn một vòng là mở. Anh vẫn đang phân vân có cần đóng cửa làm lại lần nữa, gõ cửa gọi cô, được cô mở ra từ trong hay không.

Dưới ánh đèn mờ trong hành lang, là Kiểm Biên Lâm, mùa đông mặc một chiếc áo thun ngắn tay màu đen phong phanh, đi ra ngoài quá vội nên quên mặc áo khoác.

Dưới ánh đèn vàng ấm áp trong hiên cửa, là Sơ Kiến, trong miệng còn cắn nửa miếng măng mùa đông, hút nuốt vào miệng, ngân ra: “Anh... ăn tối chưa?”

Gần như cùng lúc, ánh mắt Kiểm Biên Lâm trầm xuống: “Sao giờ này mới ăn tối?”

Lại cùng lúc ——

Sơ Kiến: “Em vừa mới làm việc.”

Kiểm Biên Lâm: “Chưa ăn.”

...

Sơ Kiến cầm đầu ăn miếng măng mùa đông, rốt cuộc lần này Kiểm Biên Lâm không lên tiếng, cô ậm ờ lắm bầm một câu: “Chưa ăn thì mau vào đi, vừa hâm xong.”

Sơ Kiến lê dép rồi chạy vào. Kiểm Biên Lâm đi vào theo, nhìn lướt qua đĩa tương trên bàn, đã dùng, rồi lại nhìn về mặt tế nhị lúc cô ăn, trông có vẻ chắc món đã làm cũng coi như hợp khẩu vị của cô. Anh cũng đói meo, cũng đi lấy một chén cho mình, dựa vào bồn rửa chén trong bếp, đứng ăn hai miếng.

Vốn lo lắng nên dạ dày trống rỗng của anh đương nhiên khó chịu.

Bây giờ biết cô không đói, anh đã yên tâm, lại bỏ sung hai miếng đồ ăn nên cảm giác dạ dày xoắn vặn cũng dần dần thả lỏng. Anh đang định dùng đũa gấp thêm hai miếng, Sơ Kiến lặng lẽ đi tới, bung cái chén không nhìn anh.

Mỗi người đã cho mình ăn lưng bụng, ảnh hưởng của một loạt tranh chấp nảy sinh ban nãy vì cú điện thoại không hề quan trọng kia lại tỏa ra.

“Kiểm Biên Lâm.” Sơ Kiến nhin cả buổi, bật ra ba chữ, vẫn là tên anh.

Kiểm Biên Lâm đưa tay đón lấy cái chén không cô nắm chặt, bỏ vào bồn rửa chén inox, phát ra một tiếng vang không lớn không nhỏ. Sau đó anh cúi đầu, tiếp tục ăn.

Sơ Kiến bĩu môi. Buồn bực chết anh luôn đi.

“Mấy ngày nay, khói bụi ở Bắc Kinh rất nghiêm trọng, số liệu đo trong nhà của mấy người bạn của em đều quá mức giới hạn, anh có thể dời lại mấy ngày rồi hẵng về không? Em sợ thân thể anh không chịu nổi.” Này? Sao lại nói đến khói bụi, rõ là nghĩ một đằng nói một nẻo mà.

Hiển nhiên Kiểm Biên Lâm cũng nhận ra được cô đang tìm chuyện để nói. Thực ra, cô không làm vậy, thì anh cũng sẽ làm vậy. Nhưng rõ ràng, tính cách của Sơ Kiến thích hợp đảm nhiệm kiểu nhân vật này hơn bản thân anh. Hơn nữa, với sự hiểu biết của anh về Sơ Kiến, bất kể lượn một vòng lớn thế nào, thì cô nhất định cũng sẽ quay về đề tài chính.

Cô ấy muốn nói gì đây? Muốn nói “Chúng ta không thích hợp” sao?

Kiểm Biên Lâm cụp mắt, tiếp tục ăn, để mình giữ bình tĩnh và tỉnh táo tuyệt đối. Bất kể cô nói gì thì cũng không thể làm ra chuyện khác người gì đó, hoặc nói ra lời khác người gì nữa.

Thế là Sơ Kiến bắt đầu nói liên miên, nói từ khói bụi đến cú điện thoại với chú Kiểm ban nãy, nói cho ông biết tuyệt đối đừng tùy tiện làm mối nữa, rồi sau đó lại nói đến con chó lớn trong nhà Kiểm Biên Lâm được mẹ cô đưa đến cửa hàng thú cưng hình như hơi bị bệnh trầm cảm, tiếp đó lại nói đến...

Mắc kẹt rồi. Nói gì tiếp đây?

Sơ Kiến rút cuộc dừng lại.

Bàn tay cầm đũa của Kiểm Biên Lâm khựng lại.

“Kiểm Biên Lâm.” Cô lại gọi anh, “Anh bình tĩnh xong chưa?”

Anh cũng bỏ chén đũa của mình vào bồn rửa chén, mở nước, để nước lạnh, chờ bình nước nóng làm nóng. Rất nhanh, nước bắt đầu nóng,

lúc này anh mới nhớ ra còn cần nước rửa chén.

“VẬY CHÚNG TA... COI NHƯ CẢI NHAU XONG CHƯA?”

Một câu quen thuộc đến thế, thậm chí anh cũng sắp quên mất cô thích hỏi như vậy nhất.

Khi còn rất nhỏ, cô ghét làm bài tập, còn thường xuyên làm hỏng đồ của anh, đủ mọi chuyện người cùng thân đều phần hận không sao kể xiết. Anh căn bản là lười so đo với cô, nhưng cảm thấy thú vị giả vờ dỗi với cô một hai câu, rồi thích nhìn vẻ mặt giả vờ đáng thương lại tủi thân của cô, nhưng trong lòng lại hàm hồ tức giận trách mình nhỏ mọn.

Kết quả, cuối cùng, sau mỗi lần cô đều sẽ tự kiểm điểm bản thân rất lâu, lê chậm chậm chạy tới hỏi một câu “Chúng ta coi như cãi nhau xong chưa?”

Sơ Kiến nhìn nồi đồ ăn kia để mình có một mục tiêu cố gắng nhìn chăm chăm được.

Ặc, tiếp theo nói thế nào đây.

Sơ Kiến thở một hơi: “Anh xem, bất kể là ai ở bên ai thì cũng cần từ từ chung sống, đúng không? Em và Từ Kinh... trong hai mươi lăm năm lẻ bốn tháng em sống, khoảng thời gian đó gần như có thể không đáng kể. Thực sự nói là ở bên nhau, anh mới nên coi như là...”

Sơ Kiến im lặng mấy giây, hoàn toàn định nghĩa: “Mối tình đầu đường đường chính chính của em.”

Cho nên rốt cuộc tại sao anh phản ứng mạnh thế? Đương nhiên cô không nói câu này.

Sơ Kiến cảm thấy mình thực sự quá oan uổng. Nhiều năm như vậy bị anh dồn ép đến mức chưa từng yêu đương dàng dàng, khó khăn lắm mới bắt đầu chuyện tình cảm coi như là rất nghiêm túc, tuy vẫn chưa vòng qua anh, thậm chí lúc đầu có chút ý đâm lao phải theo lao bị ép thử, nhưng dù thế nào thì cũng thực sự bên nhau rồi.

Vừa rồi cô đã thích ứng với việc quan hệ của hai người chuyển biến, sự lúng túng ít dần đi, anh liền đại nhảy vọt...

Sơ Kiến quả thực không nhịn được, bổ sung một câu: “Nhưng anh cũng không thể hi vọng chưa tới mấy ngày em đã yêu anh giống fan của anh, đòi sống đòi chết vì anh. Không tiến từ từ được sao?”

Nhà bếp lại khôi phục sự yên tĩnh.

Chết đi sống lại, đây chính là cảm nhận của anh.

Kiểm Biên Lâm rửa hết chén đĩa xong, lau khô, bỏ vào máy sát trùng, rồi kéo khăn lau tay sang thấm khô nước trên ngón tay mình. Sau đó, anh xoay người, khẽ cúi đầu nhìn cô gần như cách mình rất gần.

Anh đang nghĩ: Phải nói câu kết hôn ban nãy kia là kết quả của việc bị kích động như thế nào đây. Tuy anh rất muốn kết hôn, nhưng anh cũng có đủ kiên nhẫn để đợi cô, chẳng qua là cảm xúc con người đều sẽ có lúc lên xuống...

Ưu điểm lớn nhất, vượt trội nhất của Sơ Kiến này chính là rất kiên nhẫn, giỏi chờ đợi, cho nên sau khi nói xong những lời kia thì đợi anh làm xong mọi chuyện...

Cô nghĩ: Cần phải làm chút gì đó để cho anh sự tự tin.

Nhưng Sơ Kiến nghĩ hơn nửa ngày cũng không dám cử động, cũng coi như rút cuộc đã lĩnh hội được cái gì là “Người không lờ trong suy nghĩ, người tí hon trong hành động”.

Tầm mắt cô từ đôi mắt anh, đến sống mũi, rồi đi xuống, sau đó lại mất tự nhiên dời đi...

Kiểm Biên Lâm vậy mà có ảo giác cô muốn hôn mình.

Nhưng thực ra cô không nhúc nhích.

Anh bị làm cho có hơi... qua loa vuốt phần tóc ngắn trên trán mình, đồng thời với việc vuốt xuôi tóc cũng xem như là đang tìm một cách để mình dời sự chú ý.

Ổng tay áo đột nhiên bị kéo xuống, mắt thấy Sơ Kiến vội vàng nhón chân lên, lại gần ——

Kiểm Biên Lâm hoàn toàn chậm 120 nhịp, cánh tay vẫn giơ giữa không trung, ngón tay vẫn đang cố gắng quơ bừa mái tóc ngắn của mình, cứ như thế được đôi môi mềm mại của cô chạm môi dưới của mình một cái.

Không xác định lắm.

Thậm chí anh vẫn đang ngỡ ngàng, có loại ảo giác, đôi môi cô hơi ướm...

Đêm nay, Kiểm Biên Lâm mới xem như thực sự lĩnh hội được cái gì gọi là “Được thỏa ước nguyện”.

Một tiếng sau, Tạ Bân đã sớm ngủ trong phòng dành cho khách cũng coi như thực sự lĩnh hội được cái gì gọi là “Sống không bằng chết”, bởi vì sau khi về, Kiểm Biên Lâm liền xem phim với âm lượng rất lớn trong phòng sách, còn toàn là phim bắn nhau...

Tạ Bân ôm chầm bông cảm thấy mình sắp sụp đổ rồi, anh ta đúng là người quản lý có lương tâm đã hơn ba mươi tiếng chưa ngủ mà. Nếu không phải vì trong nhà đang sửa muốn tới đây ngủ thẳng một giấc thì căn bản là không cần chịu đói chịu tội, còn phải phụ trách khai thông tâm lý của nghệ sĩ dưới quyền có quyền thế mạnh nhất này, tránh ảnh hưởng đến công việc và cuộc sống...

Vốn tưởng cậu ta đi nửa tiếng cũng chưa bị đuổi về, chắc cái gì cũng giải quyết rồi...

Tạ Bân đau khổ khẽ mắng một câu, gửi một tin nhắn cho Đồng Phi: Anh gửi cho em một bao lì xì lớn, em mau tiến hai tên này đập thành một đồng kết hôn sinh con cho anh đi. Ông đây không cho cậu ta đi con đường thần tượng nữa, cứ một tay xây dựng hình ảnh ông chú hướng về tương lai...

Gửi xong, rất nhanh Đồng Phi trả lời: Ha ha cái gì cũng OK. Tạ Bân, em chỉ hỏi anh một câu, vụ scandal về việc thi hát trước đây của Kiểm

Biên Lâm, em nghe nói sau này từng bị người ta moi ra, anh đã tốn rất nhiều tiền ép xuống, lặng lẽ nói cho em biết, rốt cuộc có phải là thật không?

...

...

Chương 20: Tình yêu (1)

Lúc không ở bên nhau, cô cũng biết anh bận, nhưng cũng không ngờ cường độ công việc của anh lớn như vậy.

Vừa về Thượng Hải chưa được hai ngày là lại bay đi rồi.

Mà hôm anh về, đúng lúc Sơ Kiến phải đi Quảng Châu chuẩn bị cho buổi triển lãm. Vì vậy trong điện thoại, Kiểm Biên Lâm đã đổi chiều thông tin chuyến bay của hai người với cô, muốn cố gặp một lần ở sân bay.

Anh sáu giờ hạ cánh, cô bảy giờ cất cánh.

Vốn là thời gian đã eo hẹp, Kiểm Biên Lâm còn trễ giờ, anh vội đến phòng chờ VIP nào đó đã hẹn. Sơ Kiến đang ngồi ở một góc kín đáo, lật tài liệu tiếng Nhật trong tay, cái miệng nhỏ gặm một trái táo nửa xanh không đỏ.

“Ngon không?” Anh rút lấy non nửa trái táo đã lộ hột còn dư lại.

“Cũng được.” Táo có gì ngon hay không ngon, không phải đều là vị táo à? Sơ Kiến chưa tỉnh táo lại, lập tức thấy anh mở miệng, cắn chồm

mình vừa ăn.

“Sao vậy?” Kiểm Biên Lâm khó hiểu nhìn cô.

Quan hệ thay đổi rồi, thành lũy có phần không đánh tan được liên tục tự nhiên biến mất. Ví dụ như, bây giờ, anh đang ăn trái táo mà cô gần như ăn hết còn dư lại hột. Trước đây trên đời này cũng chỉ có bố mẹ là sẽ ăn đồ cô ăn còn dư, không hề có bất kì chê ghét nào.

Phía sau, mấy nhân viên và Tạ Bân lần lượt ngồi xuống, ba lô này kia để dưới đất, che cho Kiểm Biên Lâm, thoạt nhìn góc này giống một tổ nhân viên vây quanh anh hơn.

Sơ Kiến mất tự nhiên dời tầm mắt, thấy giờ Bắc Kinh trên tường đã đến sáu giờ bốn mươi phút. Nền lên máy bay rồi, cô tính toán thời gian.

Kiểm Biên Lâm cũng nhìn đồng hồ treo tường: “Ngồi thêm một lát, ba phút thôi.”

Sơ Kiến gật gật đầu.

Hai người tám ngày không gặp, loại bỏ muôn vàn khó khăn gặp nhau, ngược lại không trao đổi gì cả. Tạ Bân ngồi dựa lưng vào họ không nhìn được lại đi dọn hộp thuốc lá. Quả là có hàng ngàn hàng vạn người, là có muôn hình vạn trạng kiểu yêu đương. Hai vị này, bốn mắt nhìn nhau, à không đúng, là một người nhìn một người là đủ... đủ phiền mà.

Tạ Bân mượn cơ hội nghe điện thoại, liếc nhìn đáng vẻ Kiểm Biên Lâm, chính vì vẻ mặt này mà lần đầu tiên anh ta gặp Sơ Kiến, là đã biết Kiểm Biên Lâm nhất định có tình cảm rất đặc biệt với cô gái này.

Mỗi lần thấy Sơ Kiến, gương mặt thường ngày đều căng ra của cậu ta trở nên rất nhạy cảm, cảm xúc kềm chế mà cực kì phức tạp tan ra nơi chân mày, đáy mắt, tình yêu, hoặc nói, là tình cảm còn phải có cảm nhận nặng trĩu hơn tình yêu bình thường.

Kiểm Biên Lâm móc một cái hộp nhỏ màu đỏ trong túi ra: “Quà Giáng sinh.”

“Quà Giáng sinh?” Cô nghi hoặc, “Còn bảy ngày cơ mà.” Vội vạy làm gì?

Mấy ngày nay không gặp, anh chỉ muốn gần cô hơn một chút, nhưng xa gần còn có không ít người lạ.

Anh đành phải nhân lúc cô nhận quà, hai ngón tay đè mu bàn tay cô, nhưng cũng không dám lưu lại lâu, đầu ngón tay lướt qua mạch máu xanh nhạt trên mu bàn tay cô, sờ đến khớp xương nhô lên, rồi đến ngón tay, trượt xuống.

Ngón tay hai người đan vào nhau, nhẹ nhàng cọ xát. Ánh mắt Sơ Kiến khẽ chuyển, lòng bàn tay tê tê.

“Muốn thấy em cười.” Anh nói đều đều.

...

Lời rất vô nghĩa, cô nghe có chút không lần được manh mối, cũng rất ngượng, mặt ửng đỏ, bỏ cái hộp nhỏ vào túi, quơ lấy túi xách rồi chạy.

Nhưng chưa chuồn được mấy bước, Sơ Kiến lại vòng về: “Quà Giáng sinh của anh chờ em mang từ Quảng Châu về nhé.”

Thân thể Kiểm Biên Lâm nghiêng về trước, cánh tay chống trên hai đầu gối co lại, gật gật đầu, tiếp tục cúi đầu gặm táo. Chẳng mấy chốc cô đã đi, cũng không thấy một nụ cười tâm niệm nữa.

Hột đến miệng bị cắn nát lan chút vị đắng, anh cũng không hề nhận ra, chỉ là hơi ẩm dư lại của cô vẫn còn tồn tại giữa ngón tay.

Mới nãy trên máy bay đau bụng quá dữ dội, xuống cũng không đỡ, chỉ có thể chống đỡ nói mấy chữ như thế với cô. Anh cũng biết mình hơi im lặng, nhưng thực sự là không nặn ra được nữa chữ, sợ cô phát hiện.

Tạ Bân thò đầu sang hỏi anh định không nói cho Sơ Kiến biết sao?

Đau quá rồi, không muốn cử động, cũng không muốn nói chuyện.

Anh ậm ờ trả lời, kéo chiếc áo khoác cashmere màu đen của Tạ Bân sang trùm lên gương mặt ngày càng kém, không có sức cử động thêm dù chỉ một cái.

Món quà Kiểm Biên Lâm tặng cô là vòng tay tình nhân.

Kiểu này cô từng thấy, đeo vào cổ vô cùng vừa vặn, chắc là từng điều chỉnh trong cửa hàng, đã gỡ vài móc xích. Trước đây cô còn từng hỏi Đồng Phi tại sao ngôi sao đều thích đeo đồ đôi cùng kiểu, không sợ trùng với người khác sao? Câu trả lời của Đồng Phi ngược lại gãi đúng chỗ ngứa, là vì trùng nhiều nên mới không bị nghi là tín vật tình nhân, bởi vì mọi người đều đeo.

Hai ngày sau, lúc cô gặp đại diện thương hiệu Hàn Quốc, đôi phương lập tức nhận ra kiểu này, một ngôi sao Hàn Quốc rất nổi tiếng cũng đeo lúc chụp poster. Sơ Kiến đưa người ta về phòng, mượn ánh đèn hành lang, lật qua lật lại nhìn chiếc vòng hiện ánh sáng vụn màu đỏ nhạt trên cổ tay mình, vẫn không quên được lần gặp mặt vội vã cùng Kiểm Biên Lâm ở phòng chờ máy bay ấy.

Cô gọi điện thoại về, đầu bên kia có tiếng vọng lại trống trải: “Vẫn chưa ngủ à?” Nói máy được, câu đầu tiên là một câu hỏi vặn, có chút nghiêm túc.

“Anh cũng chưa ngủ sao?” Sơ Kiến phản bác.

Tiếng đóng cửa. Tiếp đó anh nói: “Ngủ rồi, bị cú điện thoại của em đánh thức.”

Cô không lên tiếng, còn chưa chờ nói anh ngủ tiếp đi không có việc gì lớn đâu, anh liền bỏ sung một câu: “Đùa thôi, anh đang xem kịch bản, chưa ngủ.”

Cô suy nghĩ một chút, nói: “Em gọi điện thoại là muốn hỏi thử, anh muốn quà Giáng sinh gì?”

Kiểm Biên Lâm không trả lời, ngược lại thấp giọng: “Có phải nhớ anh không?”

“...”

“Có một chút? Hay là không có?”

“Có ——” Sơ Kiến vốn định nói “Có một chút” theo anh, nhưng lời đến khóe miệng nuốt trở vào, đổi thành nói lắp, “Ừm, nhớ.”

Qua rất lâu, cảnh nền trống trải mới truyền đến tiếng thở dài ầm nhẩn rất khẽ của anh: “Ngủ đi.” Cảm xúc đầy đến mức sắp tràn ra dừng lại ở đây, một lúc sau, anh lại lặp lại, “Ngủ ngon.”

...

Một câu như vậy.

Hại cô cả đêm lặn qua lặn lại mơ rất nhiều. Hơn bốn giờ đã thức, mắt mở trừng trừng nhìn trời sáng dần. Mãi mới chờ đến hơn bảy giờ, cô tính toán đây chắc là giờ anh ngủ dậy, gọi điện thoại sang, nhưng lại tắt máy.

Cô vốn định ân cần hỏi han anh một chút, không có chuyện gì quan trọng, nhưng việc tắt máy thế này cô lại hoảng sợ, bởi vì kể từ lúc anh bắt đầu dùng điện thoại di động, Sơ Kiến biết chưa bao giờ tắt máy. Nói từ một trình độ nhất định, Kiểm Biên Lâm là một người rất nghiêm túc, sẽ không để di động hết pin, xảy ra chuyện người thân không tìm được mình.

Sơ Kiến gọi liên tục nửa tiếng, bất ngờ không kịp chuẩn bị thì nổi được.

“A lô? A lô? Sơ Kiến hả?” Tạ Bân cười ha hả.

“Kiểm Biên Lâm đâu? Sao di động ở chỗ anh?”

“Di động cậu ấy hết pin, bảo anh sạc pin giúp ấy mà.”

“... Anh gạt em?” Cô nói theo trực giác.

“Anh gạt em làm gì chứ?” Tạ Bân cười, “Cô nhóc em rõ buồn cười, di động cậu ấy hết pin thật mà...” Không chờ Sơ Kiến truy hỏi tiếp, Tạ Bân đã thở dài lật đật lời khai, “Bỏ đi, không bịa tiếp được. Cậu ấy phẫu thuật đấy, vừa mới bắt đầu nửa tiếng.”

Phẫu thuật?...

Tạ Bân vẫn đang tiếp tục nói tình hình, đầu óc Sơ Kiến đã hoàn toàn rối loạn, mặc quần áo vào rồi chạy ra ngoài, trong một tràng thổ lộ của Tạ Bân, khó có được tỉnh táo hỏi rõ địa điểm và thời gian bắt đầu, cúp điện thoại rồi đặt vé máy bay nhanh nhất để chạy về.

Kiểm Biên Lâm tên khôn kiếp.

Cái gì cũng không nói, làm lì chết anh, đáng đời làm lì chết anh.

Lúc đặt vé máy bay, Sơ Kiến không tự chủ được tức phát khóc, không ngừng lau nước mắt. Nhân viên tổng đài bị cô làm cho ngẩn người, sau cùng trước khi cúp điện thoại còn bày tỏ rất cá nhân một chút, cô ơi cô đừng nên đau buồn quá mức, chuyện gì cũng có thể qua đi.

Qua đi cái gì, không qua đi được.

Chuyện này đã bắt đầu giày vò cô từ đầu tháng 9, hết việc này đến việc khác, từ tình cảm đến bệnh, rồi đến việc xem kỹ lại mối quan hệ hai mươi năm đã qua của hai người, đến việc quan hệ bề mặt thành kiểu thân mật, quả thực giày vò đến mức cô sắp nghi ngờ đường đời hai mươi lăm năm lẻ bốn tháng của mình. Không phải là vì trước là tai nạn lao động của bố anh, sau là căn bệnh có thể cướp đi nửa cái mạng của anh sao.

Kết quả đến lúc này rồi, anh lại làm một chuyện giấu giếm không báo như vậy.

Kiểm Biên Lâm tên đại khôn kiếp.

Sơ Kiến cho rằng đoạn đường này sẽ rất khó chịu đựng.

Nhưng nhaoáng cái là tới, lúc Sơ Kiến đứng bên ngoài phòng phẫu thuật, ngẩng đầu nhìn đèn phòng phẫu thuật vẫn còn sáng, trái tim sắp tan nát.

Mặc dù coi như thuận lợi, nhưng vẫn mất gần bảy tiếng.

Phẫu thuật vẫn chưa kết thúc.

Ngắn ngủi không đến hai tháng, cô đối mặt với tình cảnh thế này hai lần, giờ phút này, cuối cùng đã cảm nhận được cảm giác mệt mỏi. Một tiếng sau, Đồng Phi cũng chạy vội đến, vẫn là “Đang phẫu thuật”.

Sơ Kiến đỏ mắt, nắm cổ tay Đồng Phi nói, mình nói cho cậu biết, nếu anh ấy đi ra mình nhất định sẽ đánh anh ấy một trận, Đồng Phi mình nhất định sẽ mắng chết anh ấy cậu hãy tin mình...

Đến hơn năm giờ chiều, mắt thấy trời tối đi một chút, đèn phòng phẫu thuật cuối cùng cũng tắt. May mắn là Kiểm Biên Lâm không lớn tuổi như bố Kiểm, tố chất thân thể cũng tốt, không đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, được đưa thẳng vào phòng bệnh.

Mổ bụng kiểm tra gần mười tiếng, sau cùng bác sĩ rút cuộc tìm được một khối u một cm bên cạnh ống mật, chèn lên ống mật. Bác sĩ mổ chính sợ là u ác tính nên lấy khối u này làm tâm cắt một vòng... Tóm lại, lúc người ta đưa thứ cắt đi cho họ xem, Tạ Bân vậy mà còn rất vui vẻ, cảm thấy không phải chuyện gì lớn, lấy di động ra chụp một tấm.

Sơ Kiến nhìn thứ tựa như thâm máu rỉ tách tách, nghĩ đó là thứ cắt trong người ra, liền thâm đau từng chút một từ kẽ xương ra ngoài. Lòng bàn tay cô hơi đỏ mồ hôi lạnh, đến khi đi đến phòng bệnh, cô thấy anh nhắm hai mắt nằm trên giường, vẫn là dáng vẻ đang hôn mê.

Lời nói trên đoạn đường chạy gấp từ Quảng Châu về, đến bên ngoài phòng phẫu thuật, đến khi kéo Đồng Phi không ngừng nói đều không giữ lời nữa... Em không mắng anh, cũng không trách anh tự tiện quyết định đâu.

Kiểm Biên Lâm, anh mau tỉnh lại đi, mau...

Bác sĩ rướn người tới, thử đánh thức Kiểm Biên Lâm.

Trong tiếng máy giám sát títtít, Sơ Kiến hồi hộp đứng bên giường bệnh, nhìn anh, chờ đợi, chờ anh mở mắt. Long mi che trên mặt anh từ từ rung lên, khó mở ra được.

Hơn cả suy yếu, ánh mắt mê mang xuất hiện trong đôi mắt nheo lại kia như động vật con không tìm được nhà, không lần ra được mình là ai bị ném đi đâu, chẳng qua là tìm kiếm một chút thứ quen thuộc trong sự bất lực.

Trước đây, sau khi phẫu thuật, chú Kiêm ở trong phòng chăm sóc đặc biệt, Sơ Kiến chưa từng thấy dáng vẻ của người từ từ tỉnh lại sau khi gây mê toàn thân trong thời gian dài. Cô hơi... không dám cử động, chỉ sợ anh không tìm được mình. Cô nghĩ, nếu như Kiêm Biên Lâm cố gắng tìm thứ quen thuộc nhất, chắc chắn là ở đây, vị trí mình đứng.

Quả nhiên lúc nhìn thấy cô, Kiêm Biên Lâm dừng lại.

Sau vài giây do dự, anh mơ hồ nói: “Cậu đừng... tự đạp xe đi học, tuyệt rồi...”

...

Bác sĩ vui mừng, giải thích với mọi người: Đoán chừng còn đang lơ mơ thôi.

Anh mơ hồ nhú mày, ngủ thiếp đi. Bác sĩ nói cho họ biết, muốn anh hoàn toàn tỉnh táo còn phải chờ thêm một khoảng thời gian, bây giờ thuốc mê vừa hết, khi ngủ khi tỉnh rất bình thường.

Nói chung là không có việc gì lớn.

Từ đầu đến cuối Sơ Kiến ngây ra, sau khi anh nói câu kia. Đồng Phi cũng lo cho Kiêm Biên Lâm, rất chăm chú nghe bác sĩ nói xong, cúi

người gật đầu nói cảm ơn. Từ Tạ Bàn đến trợ lý rồi đến Đồng Phi, mấy người đều mang ơn sâu sắc, vây quanh bác sĩ đi ra ngoài.

Lúc Đồng Phi trở lại, Sơ Kiến vẫn giữ nguyên dáng vẻ cũ, không hề nhúc nhích.

“Này, này, nghĩ gì thế?” Năm ngón tay Đồng Phi quơ loạn xạ trước mắt cô, “Không sao rồi mà, không sao rồi, bồi dưỡng là được.”

Sơ Kiến chậm chạp, nhìn Đồng Phi một cái.

Ai cũng không biết Kiểm Biên Lâm đang nói gì, một câu nói mê quá bình thường.

Nhưng cô biết.

Mùa đông năm ấy, Kiểm Biên Lâm sốt cao. Hơn năm giờ sáng, cô gục đầu mệt mỏi bò dậy, thấy anh yếu ớt đứng nói chuyện với bố mẹ cô trong phòng khách, con người đã đen tối tằm, không sáng như ngày thường. Anh nhìn thấy cô đi ra liền đưa giấy xin nghỉ bố Kiểm viết, lúc đó chính là nói câu này: “Cậu đừng tự đập xe đi học, tuyết rơi, đường trơn đấy.”

Chương 21: Tình yêu (2)

Từ đầu đến cuối, Kiểm Biên Lâm ở trong trạng thái không đặc biệt tỉnh táo.

Tạ Bàn còn công việc nên đi trước, hai trợ lý và Sơ Kiến trông chừng trong phòng. Đến sau nửa đêm, Sơ Kiến không ngủ được, nằm sấp, Kiểm Biên Lâm tỉnh lại khoảng hai, ba lần, cô cũng không dám nói nhiều

với anh, chỉ khi anh có vẻ như muốn bộc lộ thì mới hỏi có phải anh khó chịu không.

Anh nhiều nhất cũng chỉ khẽ nhú mào, không nói cả một chữ “đau”.

Hơn ba giờ sáng, anh tỉnh lại vì đau, cử động một cái. Sơ Kiến nằm sát bên giường liền giật mình thức dậy, mở đôi mắt chịu đựng đến mức đầy tơ máu, nhìn anh chăm chăm.

Phản ứng đầu tiên của Kiêm Biên Lâm là: “...Về ngủ đi.” Không thể dùng gối, vết mổ đau, đủ mọi khó chịu khiến cổ họng anh khô như bị giấy nhám chà qua, khàn khàn trầm thấp.

Sơ Kiến dịch ghế lại gần hơn.

Trong phòng bệnh đêm khuya thanh vắng, cô đưa lưng về phía hai trợ lý ngủ say như chết kia, nở một nụ cười với Kiêm Biên Lâm trên giường, giọng nói khẽ đến mức chỉ hai người có thể nghe được: “Không phải anh muốn thấy em cười sao?” Kiêm Biên Lâm dường như nở nụ cười, giờ giờ ngón tay, muốn sờ mặt cô.

Cô lặng lẽ đưa mặt lại gần, sát bên ngón giữa và ngón áp út hơi khép lại của anh: “Anh khỏe nhanh lên một chút, có nghe không? Khỏe rồi em sẽ tính sổ với anh.”

Dây dưa như vậy một hồi, Sơ Kiến thế nào cũng cảm giác mình đang đóng phim Hàn với anh, lòng thêm chút nhạc nền cùng ánh sáng dịu quả thực... Cô còn định nói ra, dỗ anh vui. Nhưng cái người sờ mặt cô kia đã sớm nặng nề ngủ mất, chẳng qua là trong lúc nửa tỉnh nửa mê vẫn dụ

dàng dủng đầu ngón tay vuốt ve cô. Sơ Kiến cũng không dám nhúc nhích, nằm sấp như vậy, cũng ngủ luôn.

Hôm sau đi giám sát, cách thêm một ngày, ông thông dạ dày cũng rút ra, bác sĩ nói có thể lau người bằng nước ấm.

Sơ Kiến cũng không nghĩ nhiều, lấy nước ấm tới, còn vô cùng thần bí đuổi hai trợ lý ra ngoài trước, kéo rèm bên giường lại, nhìn Kiểm Biên Lâm chăm chăm: “Em cởi đồ cho anh trước nhé.”

Kiểm Biên Lâm ước chừng quét mắt nhìn chậu nước ấm kia, còn có khăn lông nửa chìm nửa nổi trong nước, đại khái biết cô muốn làm gì: “Em làm không được đâu.”

“Em làm được, không phải là... lau người sao?” Máy hộ lý kia cũng luôn làm mà, rất nhiều người là cô bé nữa.

Kiểm Biên Lâm rất rõ mình đeo nịt bụng, muốn lau người phải cởi chúng trước, mới ba ngày sau khi phẫu thuật, từng bước này cô chắc ứng phó không được, cũng không dám ra tay.

Nhưng mà... Anh như có như không “Ừ” một tiếng: “Làm đi.”

Hoàn toàn không có sự yếu ớt vô lực lúc nửa tỉnh nửa mê sau khi phẫu thuật.

Người đàn ông này, chết đi sống lại mới ngày thứ ba là đã thu lại tất cả sự mềm yếu, ánh mắt sâu như một đầm nước không nổi lên bất kì gợn sóng nào. Biển thì sóng lớn cuộn trào dữ dội, sông thì ào ào chảy xuôi, hồ cũng dậy sóng vì gió, duy chỉ có đầm nước phần lớn nằm trong thung lũng,

đầu nguồn không có gió không có sóng nước, đa số là lẳng địu không thấy đáy, bạn sẽ luôn nghĩ dưới nước ấy chắc có chút đồ gì đó.

Sơ Kiến hơi ngơ ngẩn, nghĩ đến việc anh từ cậu nam sinh trầm mặc ít nói không cao hơn mình là mấy trong ấn tượng, đến cấp 2, cấp 3 dần dần thay đổi khiến người ta suy nghĩ không ra, đến bây giờ —— hoàn toàn không biến sắc.

Đầu gối cô đụng mép giường, vươn tay, sờ nút áo bệnh nhân của anh: “Hôm đó, lúc anh tỉnh đã nói mê rất nhiều, bản thân có nhớ không?”

“Nói gì cơ?” Trí nhớ đứt đoạn, không hề rõ ràng.

“Anh nói...” Sơ Kiến mím môi suy nghĩ một hồi, còn cười, “Anh nói, Sơ Kiến anh xin lỗi em, anh không nên giấu em phẫu thuật, anh là đồ khốn kiếp.”

... Kiểm Biên Lâm trầm mặc.

Cũng tin thật sao? Sơ Kiến vui mừng khôn xiết.

“Sơ Kiến?” Anh gọi cô.

“Hửm?” Cô còn đang vui vì lừa được anh mà.

“Như thế này không được đâu,” một tay anh nắm vai cô, “Em như thế... Anh vừa làm phẫu thuật lớn xong, như thế này thực sự không được đâu.”

Sơ Kiến vốn không nghĩ nhiều tới phương diện kia, lúc này nút áo trước ngực anh đã cởi hai cái, lộ ra xương quai xanh có độ cong đẹp đẽ... Không kịp nghĩ nhiều, Sơ Kiến đã lúng túng lùi ra sau hai bước, cắn môi lắm bầm một câu “Lưu manh”, không để ý đến anh nữa, đi ra ngoài gọi trợ lý vào.

Hiệu Vũ đi vào, sờ sờ gáy: “Anh Kiêm, sao chị dâu chạy mất rồi?”

“Đi gọi y tá.” Kiêm Biên Lâm giải thích, “Cô ấy làm không được, cậu càng làm không được.”

Hiệu Vũ ờ một tiếng, đi ra ngoài.

Không bao lâu, hộ lý phòng bệnh đi vào, thuần thục cởi nịt bụng cho Kiêm Biên Lâm, dùng nước ấm lau người. Anh còn nghĩ đến dáng vẻ đỏ mặt ngay lập tức khi nghe được câu kia của Sơ Kiến vừa rồi, cảm thấy một lần bệnh này rất đáng, còn chưa nghĩ đủ nữa thì vết thương đã đau thấu tim.

Hộ lý đỏ mặt, khẽ nói, thật ngại quá. Thì ra là lúc mặc áo, tay chân không mấy nhanh nhẹn nên đụng phải vết thương.

Kiêm Biên Lâm lại mỉm cười: “Không sao đâu.”

Sơ Kiến vừa vặn đẩy cửa vào, thấy anh cười như vậy thì bị dọa hết hồn, lại nhìn cô hộ lý nhỏ đỏ mặt rất mất tự nhiên kia, không khỏi... nhìn Kiêm Biên Lâm một cái.

Ừm... Không dễ chịu lắm.

Cô lại nhìn Kiểm Biên Lâm thêm hai lần, không thể không thừa nhận, cho dù anh không phải là một thần tượng đại chúng, thì từ nhỏ đến lớn cũng chưa bao giờ thiếu người vây quanh, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng mũi ra mũi, mắt ra mắt ấy, rất là hấp dẫn con gái thích.

Kiểm Biên Lâm ở bệnh viện nửa tháng.

Tháng này, Sơ Kiến trốn không thoát triển lãm, chỉ có thể chạy hai đầu Quảng Châu Thượng Hải, chờ triển lãm kết thúc, chăm sóc tốt đại diện thương mại của hai nước Nhật – Hàn, tiến về nước, lấy được quyền đại diện độc quyền ba năm tiếp theo của thương hiệu Hàn Quốc, phía Nhật Bản vẫn đang thương lượng.

Một ngày trước khi xuất viện, Sơ Kiến rất vất vả thoát khỏi đối tác ở Quảng Châu, chạy về Thượng Hải.

Cô đến vào buổi trưa, trực tiếp đuổi hai trợ lý về nghỉ, một mình ở cùng Kiểm Biên Lâm. Sơ Kiến là nghĩ họ rất vất vả, họ là nghĩ Sơ Kiến đoán chừng muốn có thời gian “ở một mình”, tóm lại, lúc đi là một ánh mắt “Anh Kiểm rốt cuộc hết khổ trông vợ về được rồi”, rất vui vẻ yên tâm rút lui...

Đến tối, Sơ Kiến thấy anh xuống giường muốn đi toilet, do dự hỏi: “Muốn em giúp anh không?” Một câu nhẹ bẫng ném ra, mình xấu hổ trước.

“Giúp thế nào cơ?” Kiểm Biên Lâm buồn cười nhìn cô.

“...”

“Anh đi rửa mặt súc miệng, em muốn giúp gì nào?” Kiểm Biên Lâm ngược lại không tha.

Cô không lên tiếng. Sau khi anh vào, cô quan sát thêm hai lần, chỉ cảm thấy, hình như... anh rất dễ dàng khôi phục dáng vẻ trước khi nhập viện, quả nhiên trời sinh là người ăn phần cơm mình tinh mà.

Thực ra là vì hôm nay cô nói muốn cùng giường, nên Kiểm Biên Lâm đặc biệt tắm nước nóng.

Sau khi phẫu thuật, ngoại trừ lau người ra thì đây vẫn là lần đầu tiên tắm sạch sẽ từ đầu đến chân. Trơ lý không yên tâm còn từng xác nhận với bác sĩ nhiều lần liệu có vấn đề hay không.

Người mà lúc bình thường đi sân bay cũng lười sửa soạn thêm, ngược lại ở bệnh viện chú trọng như vậy, vì thế, trước khi Sơ Kiến đến, Tạ Bân đã không hề nể nang cười nhạo anh “trang điểm vì người thương”.

Song Sơ Kiến không hề biết có một mối liên quan này.

Anh rửa mặt sạch sẽ đi ra, vẫn theo thói quen cũ, không thích dùng khăn lau khô, rìa gò má còn nước nhỏ giọt, ngọn tóc cũng ướt sũng, tôn đôi mắt ấy càng đen càng sáng. Sơ Kiến vốn dựa vào chiếc giường mình sẽ ngủ, lật cuốn tạp chí thời trang để mình giữ tuyến đầu trong tin tức thiếu nữ mới nhất... Nghe tiếng động, cô ngẩng đầu, phát hiện anh đứng trước mặt mình.

Cô nhớ ra Tạ Bân nói Kiểm Biên Lâm vẫn chưa khom lưng được, lập tức quăng tạp chí, nhảy từ trên giường xuống. Sau đó suy nghĩ một chút, không đúng, đoán chừng động tác khẽ cúi cũng khó làm nhỉ? Cô chỉ chỉ giường bệnh của anh: “Anh ngồi xuống, em đứng là có thể nhìn thẳng rồi.”

Anh theo lời, ngồi xuống mép giường bệnh.

Thái độ của Sơ Kiến với anh từ sau khi phẫu thuật có chuyển biến rõ rệt, điểm này, Kiểm Biên Lâm nhìn ra được, nhưng vậy mà tháng này cô bận đến mức đất trời đảo lộn.

Cho dù anh muốn làm chút gì đi nữa thì cũng không tóm được người.

Không dễ dàng gì chờ đến khi người ta từ Quảng Châu về, còn chủ động lại gần, muốn nhìn thẳng nói chuyện với mình, anh cũng không làm “chính nhân quân tử” gì đó nữa. Sơ Kiến vừa ở trước mắt, anh liền sáp lại gần ngửi bên cổ cô, chóp mũi có thể đụng vào cái khuyên tai dạng hạt màu xanh đậm nho nhỏ nơi vành tai cô. Thật là đẹp, từ nhỏ đã vậy, độ nhạy cảm với quần áo và trang sức của cô đã vượt qua con gái cùng lứa, đặc biệt là mỗi cuối tuần không mặc đồng phục, cô luôn là người vượt trội lại không chói mắt nhất.

Sợi tóc còn ướt trên trán Kiểm Biên Lâm sượt qua bên mặt cô, cô rút cổ tránh.

Chỗ này chính là phòng bệnh đó.

Anh giống như nghiêm túc, kì thực thông thả ung dung không giống người tốt: “Bệnh nặng mới khỏi, có ăn mừng gì không?”

“Ăn mừng á?” Sơ Kiến nhìn anh, vẫn còn trong giai đoạn hồi phục, “Anh không ăn được đồ nhiều dầu mỡ, hải sản cũng không được, ăn mừng thế nào?”

Cho đến khi hơi thở ấm áp sát lại gần.

Sơ Kiến bưng tỉnh.

Cô chợt nhớ tới điều gì đó, đẩy đẩy anh, thì thào một câu: “Gần đây em đã nghiên cứu thật kĩ một chút về Ma Kết, anh đúng thật là điển hình của chòm sao đó.” Con gái thích mấy cái thứ chòm sao này, anh ngay cả việc thực sự có mấy cái cũng không biết rõ, không đoán ra cô muốn nói gì.

“Chẳng qua là nói gen của Ma Kết tốt, người đẹp rất nhiều.” Cô lại nói.

Kiểm Biên Lâm thấy trong khoảng thời gian ngắn cô cũng không định để mình hôn, vươn tay, vén từng sợi tóc bên mặt cô ra sau, dứt khoát nghe cô nói tiếp.

“Anh có nghe không đấy?”

“Nghe rồi,” anh trả lời thật thấp, “Em nói anh đẹp trai.”

...

Thực ra điều Sơ Kiến muốn nói là: “Em có chuyện nói với anh.”
Lời nhảm trước đó toàn là làm nền thôi.

Anh không lên tiếng, ý bảo cô tiếp tục.

“Hôm anh phẫu thuật em đã ra một quyết định, bây giờ nói cho anh biết đây.” Cô và Kiểm Biên Lâm quả thực là hai loại người, anh là người có chuyện sống chết không nói, cô thì chính là người nghĩ đến cái gì nhất định phải nói ra, “Trước đây là đồng ý với anh sẽ thử một chút, bây giờ... ừm, chỉ cần anh không làm chuyện có lỗi với em, sau này em sẽ không nói chia tay anh trước.”

Cô vô cùng nghiêm túc nói xong một tràng giống như giao mình ra, Kiểm Biên Lâm lại không tiếp lời.

Sơ Kiến có chút... cảm giác búa tạ đập bọt biển, bấu môi. Bỏ đi, không so đo với anh. Rồi sau đó, cô còn thêm một câu rất có logic: “Nếu có ngày anh muốn chia tay...”

Kiểm Biên Lâm chậm rãi nâng mí mắt, tầm mắt ngang bằng mắt cô: “Không có khả năng.”

Trả lời đơn giản trực tiếp.

Ngược lại, Sơ Kiến bị bốn chữ này đâm vào.

Kiểm Biên Lâm siết tay cô, ngón cái khẽ vuốt mu bàn tay cô, nhịp điệu chậm rãi, mang theo chút mập mờ. Anh lại muốn hôn, nhưng không biết Sơ Kiến còn tràng lời nào muốn nói nữa hay không, hơi sốt ruột chờ một lúc.

Sơ Kiến thấy anh cũng nín thinh, nghĩ đến câu anh vừa ngắc đầu nói, chủ đề bệnh nặng mới khỏi muốn ăn mừng. Mặt cô nóng vô cùng, suy nghĩ anh là bệnh nhân, vậy loại chuyện ăn mừng kia nên do mình làm chứ nhỉ? Nghĩ đến đây, cô thở nhanh hơn rất nhiều, dịch về trước một tấc.

Kiểm Biên Lâm phát hiện, đầu gối tách ra để cô có thể đứng giữa hai chân anh, cánh tay vòng ngang eo cô, chờ cô.

Đến khi hôn lên môi anh.

Đầu óc Sơ Kiến ngẩn ra một lúc, màng nhĩ như phủ một tầng hơi nước, tiếng tim đập nặng nề mà mông lung. Nhưng cô vẫn... chủ động vươn đầu lưỡi dò xét vào, tưởng sẽ đụng phải răng anh, bỗng chạm được đầu lưỡi anh. Chẳng qua là trơn trượt vắn vít hai cái, chỉ hai cái...

Kiểm Biên Lâm thực sự là...

Như thế này không được đâu, như thế này thực sự không được đâu.

Chương 22: Tình yêu (3)

Tuy trong đầu nghĩ như vậy, nhưng tay anh lại không chịu khống chế, sờ tới sau tai cô, khẽ dùng đầu ngón tay vuốt ve, không ngại phiền hà, nắn bóp vắn xoắn.

Không bao lâu, vành tai nhỏ ấy đã bị anh vê nóng hổi đỏ bừng.

Cả người Sơ Kiến không bình thường, giọng nói nhỏ đến mức sắp bị tiếng máy điều hòa rì rì lấn át, không nhận được kháng nghị: “Ông già anh bóp tai em làm gì...” Hơi đau rồi.

Cổ họng Kiểm Biên Lâm hơi khô: Tai đẹp.

Sự trêu ghẹo này của anh tuyệt đối là tự mình dao cùn cắt thịt, lê lê kéo kéo, cũng nhin rất vất vả.

Suy nghĩ một chút, vẫn nên tiến hành theo thứ tự...

Chờ Kiểm Biên Lâm xuất viện, Tạ Bân mới chính thức đưa tin tức ra ngoài, nói muốn nghỉ ngơi một khoảng thời gian.

Trong nhất thời, fan đều bùng nổ, có đủ mọi suy đoán.

Theo Đồng Phi miêu tả thì fan Kiểm Biên Lâm đều là “fan bạn gái”, “fan bà xã”, nếu như tin tức phẫu thuật ra ngoài thật, đoán chừng không biết sẽ có bao nhiêu người nửa đêm tỉnh mộng đau lòng hận không thể chịu một nhát như vậy thay anh... Huống chi chuyện này còn phải giấu người trong nhà nên cũng đành thôi. Chỉ tiếc là tin tức nóng hổi như thế ít một chút.

Liên quan đến việc âm ỉ của fan anh, Sơ Kiến cũng không mấy để tâm.

Việc cô cần bận tâm nhất bây giờ là tối nay bố mẹ và chú Kiểm sẽ đến Thượng Hải ở lại...

Trước và sau Nguyên Đán, Kiểm Biên Lâm mới xuất viện, không về nhà được, cũng không thể nói thật. Chú Kiểm rất mất mát, cảm thấy đứa con trai hiếu thảo này đã quên ông bố bị tai nạn lao động, cũng không nhân lúc nghỉ lễ mà về thăm nom.

Sau đó, dưới sự khuyên bảo của bố mẹ Sơ Kiến, ông quyết định nhân dịp trong một tháng gần nhất Kiểm Biên Lâm “làm việc” ở Thượng

Hải, đi theo bố mẹ Sơ Kiến tới ở lại một khoảng thời gian.

Thế là, sau khi bố Sơ Kiến khí thế ngất trời bận rộn trong bếp, mẹ trò chuyện cùng chú Kiềm từ đưa con gái của họ đầu tiên của tòa nhà đầu tiên trong tiểu khu lấy chồng cho đến khi hoàn toàn mở đài phát thanh, Sơ Kiến nháy mắt ra hiệu với Kiềm Biên Lâm: “Mẹ ơi, con nhớ ra là rượu ở nhà Kiềm Biên Lâm, bọn con đi lấy nha.”

“Đi đi.” Giọng mẹ vọng ra từ phòng khách.

Sơ Kiến đùn đẩy anh ra ngoài, để tay sau lưng, đóng cửa lại.

“Em nói với anh, lát nữa bố anh bảo anh uống rượu thì nhớ ngậm đừng có nuốt, vào bếp nhỏ ra, em đánh yểm trợ cho anh.”

Phong tục Tết Nguyên Đán, con trai phải kính rượu là phong tục muôn đời không phá vỡ của nhà họ Kiềm.

Bắt đầu từ khi Kiềm Biên Lâm năm tuổi... Cho nên điều cô lo nhất chính là việc này, vừa xuất viện chưa được mười ngày, rượu tuyệt đối không thể uống.

Đối với việc này, Kiềm Biên Lâm cũng không tỏ ý phản đối.

Trong hành động thực tế, anh quả thực cũng làm theo lời Sơ Kiến nói. Trên bàn cơm, mẹ Sơ Kiến luôn thêm đồ ăn cho Kiềm Biên Lâm, nhân tiện vạch thử trọng điểm trong nội dung trò chuyện với bố Kiềm vừa rồi: “Tiểu Kiềm... có từng cân nhắc, lúc nào tìm một người bạn gái chưa?”

...

Sơ Kiến siết chặt đũa. Kiểm Biên Lâm không nói một lời, lắc đầu như người không có việc gì.

“Không phải con có rất nhiều fan sao? Có ai hợp tuổi, sống chung thử không?”

Kiểm Biên Lâm hiển nhiên bị sặc, mu bàn tay siết đôi đũa che trước mặt, ho dữ dội hai tiếng, động tới vết thương, khó tránh khỏi nhú máu.

Đối với trường bối vội vàng mong anh kết hôn sinh con mà nói, sự khác biệt giữa từ “fan” và “cô gái hợp tuổi” thực ra không lớn...

“Làm cái trò gì đây?” Bố Kiểm gõ gõ bàn, “Dì nói chuyện với mà mà còn nhú máu, càng sống càng vô lễ mà.”

“Fan của con đều là mấy cô bé ạ.” Kiểm Biên Lâm bình ổn giọng, nghiêm túc trả lời.

Mẹ Sơ Kiến tiếc nuối à một tiếng: “Hôm đó dì đi siêu thị thấy poster của Tiểu Kiểm, còn có mấy cô gái tầm tuổi con cũng xem rất vui đấy. Không có người hợp tuổi sao?”

...

Kết quả đến trước khi kính rượu, hai người cũng không giải thích rõ tại sao một người là diễn viên không thể ở cùng fan, nói cho cùng thì đã

có không ít vụ kiện sờ sờ trước mắt rồi.

Sơ Kiến cũng bởi vậy mà hiểu được, thì ra bố mẹ cô cũng xem tin tức giải trí...

Chờ đến khi bố Kiểm ra hiệu Kiểm Biên Lâm thêm rượu cho trưởng bối, Sơ Kiến mượn cớ vào bếp: “Con đi xem canh thử ạ.” Vào bếp, cô liền lại gần bên cửa ngắm nhìn bên ngoài.

Trong tầm mắt, anh cách ghế ngồi, cầm lấy bình rượu bằng sứ màu trắng lần lượt thêm non nửa ly rượu vào ly trước mặt ba trưởng bối, cuối cùng miệng bình rượu đặt ngay ly của mình, cũng rót một chút.

Lời kính rượu vạn năm không đổi, mười mấy năm đều giống nhau.

Sơ Kiến nhìn anh chăm chăm, đến khi thấy bàn tay trắng ngần kia giờ lên đến vị trí bên mặt, cô đẩy cái nồi trong bồn rửa chén một cái, aiya một tiếng: “Kiểm Biên Lâm! Mau tới đây, mau tới giúp một tay đi!”

“Sao vậy?” Mẹ Sơ Kiến đáp một câu.

“Không sao ạ, mọi người ăn đi. Kiểm Biên Lâm cậu mau vào đây.”

Bóng dáng Kiểm Biên Lâm loáng cái đi vào.

Sơ Kiến chỉ chỉ bồn rửa chén. Anh cúi đầu, nhỏ rượu màu đỏ sậm trong miệng vào bồn. Sơ Kiến vẫn nhìn bên ngoài, không ai phát hiện trò mờ ám này. May quá, may quá.

“Anh không uống vào chứ?” Sơ Kiến nhón chân, nhỏ giọng hỏi bên tai anh.

Hơi thở ẩm áp nhè nhè nằng nặng dồn vào theo tiếng nói của cô, anh hơi nghiêng đầu: “Không có.”

“Thế thì tốt.” Cô thở phào.

Hôm nay Kiểm Biên Lâm mặc một chiếc áo gió có nón màu đỏ.

Là bố Kiểm đặc biệt yêu cầu, nói là năm mới không khí mới.

Thực ra anh rất ít mặc đồ màu sáng như vậy, nhưng rõ là đẹp. Chóp mũi Sơ Kiến kẻ sát dây kéo kim loại màu đen trên áo anh, nhớ tới mấy fan ruột của anh trong công ty nói, người đàn ông này mặc màu lòe loẹt hay bắt mắt là đẹp nhất.

Hốc mắt anh hơi vùi lấp hai mí mắt, con ngươi đen bóng, còn có làn da được màu đỏ tôn lên càng trắng hơn...

Anh đột nhiên hỏi: “Nhìn gì thế?”

“Anh mặc đồ màu đỏ đẹp lắm.” Cô nhẹ giọng trả lời.

Trước đây cô chưa từng chú ý tới những chi tiết này của anh.

Sơ Kiến nhớ trước đây hỏi bạn cùng phòng đại học, cô ấy quyết định ở bên chồng mình như thế nào, còn cho rằng là chuyện kinh thiên địa khiếp quỷ thần gì đó, không ngờ câu trả lời là: Lúc đầu được chồng cô ấy

theo đuổi thực sự không có cảm giác gì, cho đến một ngày, thấy đối phương im lìm không lên tiếng sửa cái mắt kính bị rớt dính vít để trên bàn học của mình. Chàng trai sửa, bạn cùng phòng xem, cứ như vậy bị đắm vào.

So sánh với câu vào hôm sau phẫu thuật của Kiểm Biên Lâm, cũng là loại cảm giác này.

Câu anh nói ra khi suy yếu vô lực nhất, không tỉnh táo nhất, vẫn liên quan đến cô. Cái này như một điểm phá băng, sau đó tất cả đều khác.

Sau bữa tối, ai về nhà này.

Từ lúc Kiểm Biên Lâm xuất viện, tối nào hai người cũng quen ở bên nhau, đột nhiên bị tách ra hai hộ trong cùng một tầng lầu như vậy, trong lòng Sơ Kiến có chút cô đơn.

Ăn tối sớm, cô xem ti vi với bố mẹ rất lâu, rồi nhìn đồng hồ, mới tám giờ rưỡi.

Cô buồn chán đi dạo đến trước hồ cá, cũng quên hôm nay đã cho ăn sớm rồi, tiện tay bóc một nắm thức ăn cho cá rồi ném vào. Sau lưng, bố cô lập tức lắc đầu thở dài, nói, hèn chi gần đây cô nuôi chết mấy con, chính là chết no như vậy.

Cô ngụy biện đôi câu, nhận ra có WeChat tới. Mở ra, là anh.

Kiểm Biên Lâm: Anh ở hành lang.

“Mẹ ơi, con đi bỏ rác nhé.” Sơ Kiến lập tức nhét di động vào túi, chạy vào bếp xách túi rác rồi chạy.

Chờ đóng cửa, đèn tự động trong hành lang lại không sáng.

Cô vớt túi rác ở cửa nhà mình, mượn ánh trăng xóa bóng đêm, vòng qua đầu cầu thang, ló đầu nhìn thử, liền bị người ta túm cánh tay kéo vào.

Trong bóng tối, đôi môi nóng rực dán vào chóp mũi cô.

“Ban này anh đang làm gì thế?” Sơ Kiến như ăn trộm, nhỏ giọng hỏi, “Em mới vừa cho cá ăn nữa, bị bố em mắng.”

“Không phải vừa cho ăn trước bữa tối à?”

“Đúng vậy...” Sơ Kiến lầm bầm, “Không biết định làm gì, quên mất.”

Trong ánh trăng mờ, tâm trạng anh có vẻ rất tốt.

“Bố anh ngủ chưa?” Cô lại hỏi.

“Chưa ngủ.”

“Vậy sao anh ra đây?”

“Xuống lầu chạy bộ.”

“Ồ,” cô cười, “Vậy anh đi chạy đi.”

Kiểu thúc giục nghĩ một đằng nói một nẻo này đặc biệt khích người ta, Kiểm Biên Lâm cũng không lên tiếng. Ban nãy anh ở trong phòng hơi không ở được, kịch bản cũng đọc không mấy chuyên tâm, muốn ra ngoài đi dạo một chút, nhưng đi ra cửa liền phát hiện việc muốn làm nhất là gặp cô.

Bốn phía ngoại trừ ánh trăng thì không có gì khác, có thể nghe được người không biết ở tầng nào cũng mở cửa hành lang, còn có tiếng bước chân. Là lên lầu? Hay xuống lầu?

Từ giữa cầu thang đến ngoài cầu thang, Sơ Kiến đều đang lắng nghe, hơi chột dạ.

Tiếng bước chân ngày càng gần, cô ngây ngô nghĩ, tiêu rồi tiêu rồi. Nhưng nghĩ lại, Kiểm Biên Lâm hình như đã tắt hết đèn tầng này.

Hai bóng người, một cao một thấp xuống lầu sau lưng Kiểm Biên Lâm, còn quay đầu lại nhìn quanh một cái.

Kiểm Biên Lâm dùng cả người mình che cho cô. Sau khi xung quanh lấy lại sự yên tĩnh, ngón tay anh bắt đầu lặng lẽ vê vành tai cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng vạch sau tai, lung tung không mục đích.

Anh nói: Người đi rồi.

Cô ừ một tiếng.

Anh sắp tới: Hôn một lúc.

...

Kết quả Sơ Kiến về nhà, mẹ Sơ Kiến nhìn Sơ Kiến luôn thấy không đúng, vươn tay sờ sờ trán cô: “Phát sốt sao?”

“Không có đâu.” Sơ Kiến dùng mu bàn tay áp lên mặt mình, “Không có.”

“Mặt đỏ thế này không tự nhiên lắm. Bố nó ời, ông tới bắt mạch thử xem.” Trước đây bố Sơ Kiến từng học Đông y trong một khoảng thời gian rất dài, luôn khoe khoang thuật chữa bệnh của mình cao siêu biết bao, cũng không quan tâm gì đề cở tay cô rồi sờ một hồi, lát sau yên tâm buông tay, “Không có vấn đề gì lớn, chỉ là tim đập nhanh quá thôi.”

“Sao đi bỏ rác cả tiếng vậy?” Mẹ Sơ Kiến thuận miệng hỏi.

“Dù sao cũng không có việc gì làm, nên chạy quanh ngoài tiểu khu mấy vòng ạ...”

Chương 23: Tình yêu (4)

Nhoáng một cái là đã qua Tết Nguyên Đán.

Kiểm Biên Lâm muốn gặp Sơ Kiến nhiều hơn cũng không được, sợ bố anh nhận ra manh mối gì đó. Quan hệ bao năm rồi cuộc phá vỡ lớp băng, anh chỉ sợ đi sai bước. Chịu đựng như vậy thẳng đến qua Tết, trực tiếp vào đoàn phim. Hôm anh rời Thượng Hải, Sơ Kiến đã hẹn xong, lái xe của Kiểm Biên Lâm đưa anh đến công ty.

Hai người hẹn gặp dưới tầng hầm để xe, Kiểm Biên Lâm đến trước, mở cửa, làm ấm xe trước cho cô.

Một lát sau, anh lại cảm thấy trong xe quá nóng, chỉnh nhiệt độ thấp một chút.

Sơ Kiến từ trong thang máy chạy tới, một tay kẹp túi, một tay kẹp nón, mở cửa lên xe vẫn hơi thở hổn hển: “Trước khi ra ngoài, em còn làm Wifi cho bố anh. Port nhà anh không ổn định lắm nên em nối với cái bên nhà em.”

Anh gật gật đầu, hai tay đảo tay lái, lái xe ra ngoài.

Đoán chừng là nhiệt độ quá dễ chịu, không bao lâu, Sơ Kiến đã díp mắt lại, mười mấy phút sau hoàn toàn ngủ mất. Trong khốc mắt, Kiểm Biên Lâm thấy cô ngoẹo đầu, dựa vào bên kia, có chút... cảm giác thời gian không gian đảo lộn.

Lần đi chơi xuân năm lớp 10 quay trở lại. Sau khi mấy chiếc xe buýt từ hàng đầu đến cuối đã ngồi đầy, lớp chín coi như là lớp cuối cùng bị chia rải rác ra, chen vào trong xe các lớp khác.

Sơ Kiến và mấy nữ sinh được chia vào xe buýt của lớp một.

Đó là vào buổi tối trở về, màn đêm sâu thẳm, Kiểm Biên Lâm là lớp trưởng phối hợp với giáo viên kiểm lại số người. Anh đi tới hàng sau, thấy cô không biết là mệt hay khó chịu, đầu dựa vào cửa kính xe, nhắm mắt. Anh do dự có nên sang vỗ vỗ cô, hỏi cô rốt cuộc mệt hay là khó chịu hay không, chỉ một ý nghĩ nhỏ như vậy, đứng bên cạnh đủ một phút.

Khi ấy anh đã làm gì nhỉ? Hình như là đổi chỗ với một nam sinh trong lớp cách lối đi, cách Sơ Kiến một nữ sinh lớp chín. Đường đi hơn hai tiếng, trong xe không có ánh đèn, trong ánh trăng mờ, anh nhìn cô dựa vào cửa sổ xe, sợi tóc mềm mại ở sau tai, tóc ngắn. Từ nhỏ cô đã để tóc ngắn, dài chút là vén ra sau tai, ngắn chút thì thường trong hôm ngủ đến rồi bù phồng lên thì hôm sau đè chỗ đó xuống.

Đêm ấy, cô ngủ say, cái trán lắc lư từng chút một đập vào kính...

Không dễ chịu, anh thấy trán cô chống lên tấm kính cứng như thế thì không dễ chịu.

Lỡ như xe thắng gấp thì sẽ đập vào.

Nhân lúc đèn đỏ, Kiểm Biên Lâm với lấy một cái gối ở ghế sau, đánh thức Sơ Kiến, đưa cho cô. Sơ Kiến hơi mờ mịt, cho đến khi anh nói lót để ngủ mới hiểu. Cô nheo mắt cười, chỉnh ghế xuống, ôm gối tiếp tục ngủ gà ngủ gật.

Đến khi lái tới nơi, vẫn còn sớm.

Anh yên lặng ngồi mười mấy phút, người ngủ gà ngủ gật cuối cùng thức dậy, dụi dụi mắt: “Sao anh không gọi em?”

“Vẫn còn sớm.”

“Ngồi trong xe đâu thoải mái,” Sơ Kiến tháo dây an toàn, “Đi lên trước nhé?”

Hai ngón tay Kiểm Biên Lâm ước chừng gõ tay lái, có chút, cứ đi lên như vậy à? Có phải nên bày tỏ chút không... Sơ Kiến lăm bằm một câu lưu manh, chỉ chỉ miệng mình, ý là: Em lười nhúc nhích, tự anh tới đi.

Từ lúc xác định quan hệ đến giờ gần hai tháng, có vài thứ đã quen rồi.

Ví dụ như anh luôn thích nắm chặt tất cả thời gian chán ngấy với mình. Sơ Kiến còn từng khó hiểu thảo luận việc này với Đồng Phi, câu trả lời của Đồng Phi là, Kiểm Biên Lâm chắc chắn là một người đàn ông chưa trải việc đời... Nhưng nói không bao lâu, Đồng Phi lại không mấy xác nhận, ám chỉ với Sơ Kiến vụ scandal trước đây của Kiểm Biên Lâm có vẻ thực sự có phần mờ ám, ngay cả Tạ Bân cũng không thẳng thắn phủ nhận.

Sơ Kiến hơi phân tâm.

Anh xoa xoa tóc mái cô, lần này rõ là cắt quá ngắn, thợ cắt tóc không có óc thẩm mỹ lắm.

Nhưng mà... vẫn rất xinh.

Kiểm Biên Lâm áp sát tới, chần tằm nhìn trước người cô, đôi môi khê đề lên môi cô: “Nghĩ gì thế?” Sơ Kiến ơ một tiếng, không có cơ hội nói chuyện, đầu lưỡi anh đã luồn vào. Nhiều ngày không như vậy, vừa đụng phải đầu lưỡi nhỏ trơn trượt của cô là không hề khống chế được.

Anh không thỏa mãn việc nắm bóp vành tai cô. Lúc đề cuống lưỡi cô, tay anh cũng trượt xuống từ một bên cổ cô, quý thần xui khiến tim viên áo ngực...

Quá chân thật, cách chiếc áo len. Anh thu chặt ngón tay, không nhìn được siết vò hai cái.

Hơi thở nóng rực.

Sơ Kiến “um” hai tiếng huých đẩy anh ra, rụt về phía sau, đôi mắt đã hơi sốt ruột đỏ lên: “Bên ngoài đó...” Mỗi một chữ đều mang theo giọng mũi nhàn nhạt, thực sự là xấu hổ đến mức vừa muốn nhảy khỏi xe, vừa muốn đẩy anh xuống.

...

Không gian trong xe đóng kín, tầm mắt cô dốc sức dời khỏi tầm mắt anh, tiếng tim đập đình tại nhức óc.

Rất lâu sau, Kiểm Biên Lâm mới dám đặt cằm lên vai cô, giọng khá khàn: “Có chút phiền phức.”

Trong lòng cô vẫn ngứa ran, né tránh: “... Sao vậy?”

“Muôn kết hôn.”

Kiểm Biên Lâm vòng qua hơn nửa nhà để xe, lên xe công ty. Tạ Bân hỏi một câu “Vợ cậu đâu? Về rồi à?”, anh cũng không trả lời. Tạ Bân đoán chắc chắn không quen việc “Vợ chồng mới cưới” xa cách nên không hỏi nữa. Áo che mặt một cái, ngủ trước.

Đến Hoàn Kiếm gần nửa đêm, may mà Tạ Bân bình thường quen với mấy ông chủ quán cơm ở đây, đi vào, người hơn nửa đoàn phim đều chờ, cũng không có ai nửa đêm làm bữa cơm bắt đầu công việc.

Kiểm Biên Lâm chủ yếu bên điện ảnh, rất ít đến Hoàn Kiếm.

Anh tới là bắt đầu quay cảnh đêm. Một trường quay bốn, năm đoàn phim, bên này đang đánh nhau, bên kia đang lên triều, xa xa còn đang cung đấu, quả là kinh khủng.

Bên cạnh, có người để một cái ly giấy, rót cà phê: “Lần đầu tiên thấy anh ở Hoàn Kiếm đây.”

Kiểm Biên Lâm nghe giọng hơi quen, giương mắt, là cô ấy?

“Nhiều năm rồi nhỉ,” trong mắt Nguyễn Khê phản chiếu ánh đèn, “Anh có phần không thân thiện đây, Kiểm Biên Lâm à. Dù sao trước đây cũng coi như là bạn. Sau này, người quản lý của anh mỗi lần đưa yêu cầu cho nhà sản xuất đều là không thể xuất hiện cùng một đoàn phim với tôi, khiến tôi rất mất mặt.”

Kiểm Biên Lâm vốn mặc áo phao lông đặc biệt làm theo yêu cầu của Hoàn Kiếm, trùm từ đầu đến bắp chân, nghe một tràng như vậy cũng không trả lời, kéo nón áo lên, đội vào.

Lạnh nhạt lơ người ta như vậy, là tính cách bình thường của anh.

Cuối cùng, ngay cả trợ lý của Kiểm Biên Lâm cũng lúng túng thay người ta, tiến lại gần, giảng hòa một chút. Chờ người đi rồi, trợ lý Hiểu Vũ còn khẽ làm bầm một câu: “Thì ra như vậy, ngay cả việc anh Kiểm của chúng ta không thích uống cà phê cũng không biết? Còn ráng sắp lại.”

Trợ lý cầm lấy cà phê rồi đi, vớt như rác.

Nguyễn Khê nói không sai. Kể từ sau khi thi hát, nói chính xác là từ năm ngoái Kiểm Biên Lâm vô cùng nổi tiếng, ảnh chụp lúc thi trước đây bị tung ra. Bên Kiểm Biên Lâm, một đêm đã ném mấy trăm ngàn tiền lì xì đề scandal này xuống, nhân tiện có nhà sản xuất lại đến tìm, một điều kiện đưa ra là cùng đoàn phim không thể có Nguyễn Khê.

Có điều nói là scandal, chẳng qua chỉ là tấm ảnh tự mình một nhóm.

Lúc thi, một đám người chơi đùa náo nhiệt. Anh còn nhớ hôm đó là sinh nhật Sơ Kiến, anh đoạt giải nhất nên muốn chia sẻ với cô, nhưng cả ngày lại không tìm được người. Anh nhất thời suy nghĩ nhiều, uống ít rượu, trò chuyện đôi câu với Nguyễn Khê trong góc đưa lưng về phía đám người, còn toàn là nội dung liên quan đến Sơ Kiến.

Đêm đó bị người ta canh góc độ, chụp rất nhiều ảnh.

Cũng không chỉ là anh và Nguyễn Khê, đêm đó còn là tiệc chia tay, mọi người đều uống nhiều, trong mấy người đều có ảnh rĩ tai thì thầm... Chỉ có điều bây giờ anh nổi tiếng, đương nhiên tung nhiều ảnh của anh.

Kiểm Biên Lâm vô thức xoay chiếc nhẫn kia.

Tạ Bân ngáp đi sang đây.

Cách đó không xa, một đoàn đang quay lùi kịch, phát “Đại ương ca”, hơn nửa đêm rất chân động. Tạ Bân nghe đến nhẫn mặt: “Nghĩ cái gì thế? Hồn vía lên mây rồi?”

Kiểm Biên Lâm thả lỏng, dựa vào ghế dựa nhìn đèn lồng đang đưa trong gió xa xa: “Nhớ vợ em.”

Muốn nghe giọng cô,

Nghe cô gọi mình “Kiểm Biên Lâm, Kiểm Biên Lâm”.

Chương 24: Đôi mắt động lòng người ấy (1)

Xa xa, “Đại ương ca” đã sớm đổi sang “Trái táo nhỏ”, đạo diễn thực hiện ngồi gần Kiểm Biên Lâm vừa gặm táo, vừa hôn hờ hát cho tổng đạo diễn: “Anh là trái í a táo già của em.”

Không thể không nói người của đoàn này đúng là rất may mắn.

Lúc Kiểm Biên Lâm nổi tiếng nhất, cuối cùng đã tìm một bộ phim truyền hình để đón anh rơi xuống, rơi vào tầm nhìn đại chúng. Tạ Bân lại dùng hết mạng giao thiệp để xây dựng ê kíp, từ nhóm tạo hình, đến đạo diễn, đến kịch bản, thậm chí hậu kỳ cũng là từ nhóm tốt nhất, toàn bộ sản xuất cao cấp.

Nam chính xuất sắc nhất sang năm, không chạy thoát.

Còn chưa quay mà khung giờ vàng của hai đài truyền hình đã mua lại, phim chiếu bắt đầu năm mới...

Đạo diễn thực hiện vẫn đang cảm khái mình may mắn, gặp được ê kíp cao cấp, thấy Kiểm Biên Lâm đã kết thúc cảnh hôm nay rời khỏi ghế dựa, vào xe van, không bao lâu đã tẩy trang, rời xe van.

Anh kéo cái nón len màu xám thấp gần như che kín lông mày và mắt, cổ áo khoác dựng thẳng che nửa mặt dưới, vừa cúi đầu là chui vào xe con.

Đạo diễn thực hiện ngoắc tay, hỏi trợ lý Hiểu Vũ chạy tới: “Kiểm Biên Lâm đi đâu vậy?”

Trông không giống sẽ về khách sạn.

Hiểu Vũ cười hì hì: “Đạo diễn, sao anh tám chuyện vậy.”

Đạo diễn đập ót Hiểu Vũ một cái: “Nói chuyện thế à, không biết lớn nhỏ.”

...

Sơ Kiến vẫn lo có phải anh quay cảnh đêm trễ quá không, kết quả, lo lắng thành sự thật, hơn ba giờ, Kiểm Biên Lâm gọi tới. Sơ Kiến sợ bố mẹ nghe thấy, trùm chăn lông vũ gọi video WeChat với anh.

Không quá nửa phút, trên màn hình liền có hơi nước, cô lau khô. Hình ảnh trong webcam của di động có vẻ hơi sai lệch, trong xe lại tối, trắng đen trong đôi mắt ấy không hề rõ ràng, càng lộ sự sâu xa, ngược lại nhìn đến mức cô nói ngại quá trước: “Sáng mai em còn đến tiệm nữa, ngủ nha.”

Chờ cúp máy, Sơ Kiến xóc chấn lông vũ lên, vẫn còn nghĩ lung tung, sao trước đây không phát hiện anh đẹp trai như vậy...

Hôm sau là ngày làm việc đầu tiên của tiệm làm móng sau Tết.

Tiệm làm móng của Sơ Kiến đều bắt đầu mở cửa từ trưa đến tận nửa đêm, toàn là hai thợ làm móng tự coi tiệm. Buổi sáng không mở cửa, trừ khi đúng lúc có giáo viên Nhật – Hàn tới giảng một tuần thì ở đây mới sẽ nhận hẹn trước, thường là Sơ Kiến tự coi tiệm.

Sáng sớm hôm nay, giáo viên Hàn Quốc mới vừa tới, người bạn Tạ Lâm Lâm của Đồng Phi đã quyết định giờ, không chỉ mình cô ấy tới mà còn dẫn theo hai người lạ.

Tạ Lâm Lâm giới thiệu là người quản lý nghệ sĩ và một nữ diễn viên. Sơ Kiến thấy lạ mặt. Cô giúp giáo viên giao tiếp với họ đôi câu, rồi trốn vào sofa trong góc, một mỗi lật tạp chí, ghi chép.

Trong ba người khách, chỉ có Tạ Lâm Lâm là lần đầu tiên kẻ viên mắt.

“Rốt cuộc đau đến mức nào vậy?” Tạ Lâm Lâm thấp thỏm hỏi cô.

“Không phải rất đau thì phải,” bản thân Sơ Kiến chưa từng làm, “Rất nhiều khách đã làm, em thấy chắc không đau lắm đâu.”

“Không đau, tê tê thôi, một lát là qua.” Nữ diễn viên cười.

Giáo viên Hàn Quốc đứng lúc thử máy, tiếng máy khoan điện nhỏ phát ra khiến người ta nổi cả da gà.

Tạ Lâm Lâm giật bắn: “Không đau thật à?”

Người quản lý nghệ sĩ kia cũng cười: “Thật mà, thật mà, cô cứ tin chúng tôi đi. Buổi trưa tôi còn hẹn bên Cửu Viện làm mắt hai mí nữa kia, chút đau thế này mà cô cũng không chịu được sao?”

Thế là, lúc giáo viên Hàn Quốc chuẩn bị, người quản lý nghệ sĩ định làm mắt hai mí kia lục tìm ảnh trong di động, lưu không ít, lướt qua lần lượt từng cái trò chuyện với Sơ Kiến. Đến cuối cùng, lại nói một câu: “Lần trước tôi đăng ký, cho bác sĩ xem mắt hai mí kiểu Kiểm Biên Lâm, bác sĩ cứ luôn nói không làm được, làm ra cũng không tự nhiên.” Đoán chừng là vì Kiểm Biên Lâm quá nổi tiếng nên người quản lý nghệ sĩ hiển nhiên cho rằng, chỉ cần nhắc tới cái tên này là ai cũng biết...

Tạ Lâm Lâm lúng túng nháy mắt ra hiệu với Sơ Kiến, cô xin thề, cô chưa từng tiết lộ quá nửa câu.

Tay phải Sơ Kiến mất tự nhiên vò vò tóc mình, ừm một tiếng.

Bản thân cô làm cái nghề làm đẹp này, nói chuẩn mực một chút, mắt hai mí của Kiểm Biên Lâm, cũng chính là “trùng kiểm” (1), là phần

thường rất tốt của ông trời, từ khóc mắt bên trong hướng ra ngoài rồi khỏi mép mí mắt, thay đổi chiều rộng vì hẹp.

(1) Trùng kiếm: mắt hai mí.

Hình đuôi chữ quang (2).

(2) Chữ Quang: 𠂇

Bình thường, loại mắt hai mí này sẽ rất quyến rũ, may mà khoảng cách mí mắt của anh lớn nên độ quyến rũ sẽ giảm không ít...

Sơ Kiến ho một tiếng, tiếp tục lật sách.

Tại sao cô phải tỉ mỉ nhớ lại đôi mắt anh...

Bên kia, Tạ Lâm Lâm đã chọn hình dáng viền mắt xong, máy khởi động.

Cảm giác đau của người với người đúng là khác xa tí tắp. Nửa phút sau, trong tiếng máy móc, Tạ Lâm Lâm bắt đầu chảy nước mắt: “Trời ơi, trời ơi! Không được, không được, tôi phải nghỉ ngơi, mắt tôi siêu nhạy cảm đó.”

Giáo viên Hàn Quốc bị chọc cười, tắt máy, để cô ấy nghỉ.

Nước mắt Tạ Lâm Lâm không chịu không chế chảy xuống, còn không dám lau, dùng khăn giấy dè dặt thấm nước mắt dưới mắt: “Trời ạ, cô

ấy vừa dùng ngón tay đung là tôi đã muốn trốn rồi chứ đừng nói chi là máy. Đáng sợ quá...”

Tạ Lâm Lâm ra sức khóc lóc kể lể, chột im bật.

Bởi vì có người đi vào.

Sơ Kiến nghe tiếng cái chuông nhỏ ở cửa vang lên, lấy làm lạ sao lại có khách tới, ngẩng đầu nhìn ——

Người đàn ông vốn nên quay phim ở Hoành Điếm kia đi xuống bậc thềm hai bậc, đoán là không ngờ có người quen ở đây, vẻ mặt hơi bất ngờ. Anh vốn còn nhai kẹo cao su nữa, nụ cười hiếm hoi cũng biến mất, ánh mắt trầm tĩnh lại, gật đầu mang tính tượng trưng với Tạ Lâm Lâm một cái.

Sơ Kiến ôm tạp chí: “Không phải anh... ở Hoành Điếm sao?”

“Ừm.” Đây là câu trả lời của anh.

Trời ạ, mấy phút trước cô còn vờ như không biết anh. Sơ Kiến cũng không dám nhìn về mặt người bên cạnh, ném tạp chí, vội vàng dùng tiếng Hàn Quốc dặn giáo viên đôi câu, sau khi dốc sức nháy mắt ra hiệu, tự mình chạy vào nhà kho bên trong trước. Về mặt Kiểm Biên Lâm hờ hững, anh tiện tay rút tờ khăn giấy nhả kẹo cao su, sau khi vứt vào sọt rác, một mạch mắt nhìn thẳng đi vào theo...

Đến tận khi hai người lần lượt vào trong, đóng cửa, khóa lại.

Hai người kia liên tục nháy mắt với Tạ Lâm Lâm: Chết tiệt? Kiểm Biên Lâm?

Tạ Lâm Lâm chấp tay: Ngàn vạn lần giữ bí mật nha...

Cách một cánh cửa.

Sơ Kiến dựa lưng vào kệ hàng, ra sức đê giọng: “Không phải anh phải quay phim sao? Không phải phải quay bốn tháng sao? Không phải nói là giữa chừng cũng chỉ về mấy lần sao?”

Nhà kho không có cửa sổ, khóa quanh năm, không khí không thoáng lăm. Hơi bí.

Kiểm Biên Lâm ngồi xe chạy mấy tiếng về, mặc dù trên xe cũng ngủ, nhưng chung quy thì không bằng ngủ một giấc ổn định có thể nghỉ ngơi trên giường, huyết thái dương âm ỉ đau, nhưng sự vui sướng sau khi vừa thoát khỏi tương tư ngược lại khiến tâm trạng anh rất tốt: “Tối nay là cảnh đêm, buổi trưa chạy về kịp.”

Sơ Kiến khiếp sợ: “... Anh không mệt sao?”

Kiểm Biên Lâm cười.

Anh chú ý việc bên ngoài có người, cũng đoán da mặt Sơ Kiến mỏng nên anh không làm gì cả, hai tay chống lên kệ hàng, cố gắng hết sức điều chỉnh theo chiều cao của cô, dùng trán mình khẽ cọ trán cô: “Tối qua anh nhớ em, đoán chừng cũng không ngủ được nên về.”

Yên tĩnh, cũng dịu dàng.

Cả người Sơ Kiến âm áp, hơi nóng tỏa ra từ trong tim, đến lòng bàn tay nóng hôi hổi. Mười mấy tiếng không gặp, ngược lại khiến cho giống như nửa đời người.

“Anh như vậy không được đâu.” Sơ Kiến khẽ nói, “Như vậy rất mệt đấy. Nếu anh muốn gặp em... thì có thể nói cho em biết, em đi tìm anh. Dù sao em cũng có người trông tiếm, công ty cũng không cần đến thường xuyên.”

Ánh mắt anh hơi xao động, yên lặng nhìn cô.

“Vậy... em chuẩn bị hai ngày, đi Hoành Điếm tìm anh nhé?”

Kiểm Biên Lâm vẫn không lên tiếng.

“Nếu không thì, hôm nay cũng được... Thân thể anh mới khôi phục không bao lâu, em cũng muốn rảnh rỗi đi chăm sóc anh một chút.” Sơ Kiến lại tính thời gian, “Chờ mấy người bên ngoài làm xong, em dặn dò giáo viên, không có việc gì lớn là đi được rồi.”

Anh nhẹ giọng ngắt lời: “Em có thể cảm thấy anh luôn muốn gặp em rất phiền không?”

Phiền sao? Hoàn toàn không.

Ban nãy, lúc hôn cô còn cảm thấy anh ở trong xe cả đêm, bí đến mức cả người không biết là mùi lạ gì quả thực... thơm vô cùng...

“Vậy thì anh cũng để em về nhà, thu dọn quần áo một chút.” Cô nhìn trái phải mà nói anh, hậu tri hậu giác thấy Kiểm Biên Lâm vậy mà mặc quần đỏ, nhìn anh một cái.

Kiểm Biên Lâm hoàn toàn là vẻ thản nhiên “Em thích nên anh mặc”, đưa tay ra sau lưng, vặn mở cửa, lùi lại đi ra ngoài, để tầm mắt luôn có thể không rời khỏi cô.

Sơ Kiến bị anh nhìn đến mức trái tim sắp tan chảy...

Từ lúc Kiểm Biên Lâm đi ra, Tạ Lâm Lâm giống như được tiêm thuốc trợ tim, toàn bộ quá trình làm cố định viên mắt và lông mày cũng không rên, cũng không chảy nước mắt, cũng không kiêu cách, từ đầu đến cuối là trạng thái hồn đạo chơi nơi xa xôi. Làm ơn đi, rốt cuộc Kiểm Biên Lâm đang làm gì vậy? Không phải nên quay phim sao? Cậu ta bùng ly nước giám sát mình làm lông mày đến tột cùng là chuyện gì đây...

Hai người còn lại rõ ràng thức thối, ra sức tỏ ý hoàn toàn không có bất kì yêu cầu đặc biệt gì, bảo Sơ Kiến không cần ở đây cùng, đi mau đi, đi mau đi...

Sơ Kiến cũng thấy để Kiểm Biên Lâm ngồi trong tiệm dùng ánh mắt dò xét nghệ sĩ cùng quản lý nghệ sĩ người ta kẻ viên mắt, quả thực là cực hình, quá xấu hổ. Cô dặn dò giáo viên mấy câu, lại gọi điện thoại để thợ làm móng trong tiệm tới coi sớm một chút, rồi lập tức đi cùng Kiểm Biên Lâm.

Lái xe về tiểu khu, cô nhanh chóng lên lầu thu dọn hành lý, nhân tiện nói dối với bố mẹ là phải đi công tác, kéo vali xuống lầu, ra khỏi thang máy, chui vào trong xe.

Làm liền một mạch, cuối cùng, Kiểm Biên Lâm không nhin được, lúc cửa còn chưa đóng lại, anh đã kéo cô tới, ôm cô vào lòng.

Sơ Kiến thấy ngoài cửa sổ xe, chú Kiểm mua thức ăn về chòm người tới, vẻ mặt như gặp ma giữa ban ngày nhìn hai người, cô lập tức giãy ra, đưa tay ra sau ôm lại Kiểm Biên Lâm thật chặt: “Đừng đau lòng mà, đừng đau lòng. Không phải là thất tình sao, em đây sẽ đi Hoành Điểm với anh...”

Chương 25: Đôi mắt động lòng người ấy (2)

Tiếng còi xe trên con đường ngoài tiểu khu vang liên tục không ngừng, gấp gáp như đòi mạng, đoán chừng là chặn lại nữa rồi. Giữa trưa, chặn xe cái gì chứ...

“Ngoan một chút, đừng rộn.” Anh khẽ vỗ cô.

Kiểm Biên Lâm vừa thấy bố mình thì cũng sửng sốt, còn lưỡng lự có nên nói câu gì cho qua trước để bố mình đừng hỏi đến cùng không. Nhưng Sơ Kiến vừa giầy vò như vậy, ngược lại anh bị chọc cho...

Sơ Kiến rất rõ bản thân còn không bằng cái người tự lừa dối mình kia, mặt vui nơi hõm vai anh: “Anh cũng đừng vạch trần em ngay mặt chứ... Làm sao đây?”

“Làm sao đây cái gì?”

“Em cũng không dám nhìn bố anh.” Đây mới là trọng điểm.

“Ngại thì đừng nhìn, dù sao thì bố cũng thích em nhất.”

Sơ Kiến rầu rĩ lắc đầu.

Kiểm Biên Lâm đôi mắt với bố mình qua cửa sổ xe mở một nửa, ý là: Không sai, sau này Sơ Kiến sẽ là con dâu của bố.

Bố Kiểm đang suy nghĩ hai cái đứa này ôm tới ôm lui làm trò gì đây, có phải Sơ Kiến bị bắt ôm xấu hổ không? Có nên tránh đi chút không... Rồi thấy tín hiệu này của con trai, thuốc an thần lập tức xuống bụng: Con trai ngoan, có tiền đồ.

Anh lại nháy mắt ra hiệu với bố mình, ý là: Em ấy xấu hổ, tốt xấu gì thì bố cũng cho một lối thoát đi.

Nếp nhăn nơi khóe mắt bố Kiểm cũng tràn đầy sự vui vẻ sau khi kinh ngạc, ngẫm hiểu, cười ha hả nhìn Sơ Kiến vùi đầu trên vai Kiểm Biên Lâm không dám ngẩng đầu, vờ bày ra vẻ một gia trưởng: “Hai đứa cũng không hiểu chuyện gì cả. Này, đừng đi vội, lên lầu nói chuyện chút đi.”

Nói xong, ông không che giấu được ý cười tràn đầy khuôn mặt, chấp tay sau lưng đi vào cửa lầu.

Vì vậy Sơ Kiến không thể không xuống xe, rập khuôn đi theo Kiểm Biên Lâm vào cửa cùng chú Kiểm, rồi vào thang máy. Cô đứng vị trí dựa phía sau nửa bước. Sau khi cửa thang máy mở ra, cô níu góc áo phao lông của Kiểm Biên Lâm, nhìn anh bằng vẻ mặt lo buồn đau khổ.

Người sau ngược lại thản nhiên.

Sau khi vào nhà, bố mẹ Sơ Kiến nghe bố Kiểm dăm ba câu chia sẻ tin vui, đều vô cùng kinh ngạc nhìn Sơ Kiến. Ba vị trưởng bối đều không ngờ, điều xảy ra bất ngờ chính là một kết quả tốt nhất, tình cảm qua lại bao năm đổi thành thông gia. Ba người ngồi một hàng trên sofa, cười ha hả, nhìn hai người đứng.

Sơ Kiến dựa lưng vào hồ cá, mím mím môi, thả lỏng, nhìn Kiểm Biên Lâm...

Hiều quá rõ, mẹ Sơ Kiến phát hiện việc sau này tra hỏi con rề lần đầu như thế nào mà mình từng mặc sức tưởng tượng, từ bối cảnh gia đình đến trình độ học vấn, thậm chí bà cũng tìm hiểu kỹ cả mấy cái kinh nghiệm chuẩn bị trước để xác minh có phải bằng tốt nghiệp đại học đi theo con đường làm giả hay không... Tất cả vô dụng.

Cuối cùng, bà chỉ vui vẻ “Ừm” một tiếng, đơn giản hóa việc phức tạp nói một câu: “Hai đứa định thế nào? Chuẩn bị khi nào làm đám cưới?”

“Mẹ,” Sơ Kiến cảm thấy nếu không phải thủy tinh đủ cứng thì mình cũng có thể đè vỡ hồ cá, “Mẹ...” Kết quả kêu hai tiếng mẹ, rồi không nặn ra được lời dư thừa nào nữa.

Trong phòng, vô cùng yên lặng.

Im ắng.

“Kiểm Biên Lâm.” Sắc mặt bố Kiểm khó coi.

Tiếp đó là một tràng toàn tiếng Quảng Đông không nhin được tuôn ra, đại ý là:

Làm ngôi sao lâu rồi, tâm địa gian xảo cũng nhiều rồi, bố mẹ Sơ Kiến ở cả đây, vậy mà còn không cho một lời xác định à. Bố nói với mày Kiểm Biên Lâm, nếu mày có nửa phần suy nghĩ tùy tiện thì sau này đừng về cái nhà này nữa, bố mày cũng không cần nhận...

Sơ Kiến nghe cúi gục đầu, móng tay liên tục cào tấm kính hồ cá sau lưng. Kiểm Biên Lâm nghe từ đầu đến cuối, tới cuối cùng, nhân lúc bố mình bung ly trà thông cổ họng, anh trả lời bốn chữ: “Con nghe em ấy.”

Đứa con ngoan.

Ba trưởng bối đồng thời nở nụ cười.

Nếu con cái đã nói vậy rồi, nên buông tay thì buông tay thôi, ngày nay chú trọng tự do yêu đương, thế là, tan hợp.

Đương nhiên, còn có việc theo thường lệ:

Bố Kiểm kéo tay Sơ Kiến hùng hồn biểu đạt mình vô cùng vui vẻ, bảo Sơ Kiến yên tâm sau này gả vào sẽ không khác trước đây, tuyệt đối yêu thương Sơ Kiến nhất; mẹ Sơ Kiến đồng thời kêu Kiểm Biên Lâm vào bếp, không ngừng nói Sơ Kiến từ nhỏ đã tinh ranh, thích làm nũng, đương nhiên mấy cái này cũng không cần mình dặn dò, từ nhỏ Kiểm Biên Lâm cũng đã tha thứ không ít rồi.

Trong bầu không khí vui vẻ, sắp thấy được tương lai tốt đẹp “bồng cháu trai” cùng với việc người hai nhà rút cuộc “thân càng thêm thân” về

sau hoàn toàn có thể ở cùng một gian nhà bé cháu nông đậm này ——

Sơ Kiến xấu hổ đến mức tê cả da đầu, không nói được nửa chữ...

Quay lại xe. Kiểm Biên Lâm nhớ lại quá trình công khai thuận lợi mới vừa rồi, cánh tay trái chống bên cửa sổ, dùng mu bàn tay che nửa mặt dưới, đang cười.

“Có phải anh đang cười không...”

Kiểm Biên Lâm gật gật đầu, lại không nhin cười được, lần này còn cười thành tiếng ——

Anh móc sổ tiết kiệm trong túi quần ra: “Tiền tiêu vặt bố anh cho em.” Ông lão cũng rõ là hào phóng, cho thẳng một trăm ngàn, đoán chừng cả đời cũng chỉ để dành hai trăm mấy chục ngàn, biết con dâu là Sơ Kiến thì không tiếc lấy ra nửa gia tài.

Cô: “... Không cần đâu.”

Kiểm Biên Lâm: “Ồ, vậy anh trả lại cho bố.”

Sơ Kiến liếc anh một cái, rút tấm thẻ từ kẽ ngón tay Kiểm Biên Lâm, cất kỹ. Coi như giữ thay chú Kiểm trước, tránh cho chú Kiểm đau lòng dốc bầu tâm sự với bố mẹ mình rồi bị dạy dỗ nữa.

Sáu giờ vào Hoàn Kiếm, ở đại sảnh khách sạn làm thủ tục xong gần bảy giờ, vẫn quy tắc cũ, phòng của Tạ Bân nhường cho Sơ Kiến. Tổng kết mà nói, trong vấn đề vợ của Kiểm Biên Lâm, anh ta hoàn toàn không có

bất kì nguyên tắc và tính cách gì, ai bảo người ta là vợ Kiểm Biên Lâm chứ...

Tuy Sơ Kiến đầu tư vào studio ảnh thị của Đồng Phi, thỉnh thoảng cũng gặp mấy người trong giới với cô ấy, nhưng đối với cô mà nói, chuyện đóng phim này vẫn xa lạ. Cô ngồi trong xe van, nhìn thợ trang điểm cẩn thận tỉ mỉ trang điểm cho Kiểm Biên Lâm, khá tò mò, nhìn đắm đắm rất lâu.

Sau cùng, Kiểm Biên Lâm cũng nhận ra cô nhìn mình chăm chăm, đầu không cử động được, liếc về phía chỗ cô.

Cô cắn cắn môi, nở nụ cười.

Kiểm Biên Lâm thấy cô cười đẹp đến thế, không nhịn được nhếch khóe miệng.

Sơ Kiến thấy vẻ mặt đỏ của anh, mặt ửng đỏ, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

...

Đây chính là trạng thái bình thường trong quá trình trang điểm, thế nên thợ trang điểm hoàn thành nhiệm vụ bước xuống xe, ngồi xổm bên cạnh hút thuốc với Tạ Bân, còn lẩm bẩm: “Thấy Kiểm Biên Lâm với vợ anh ấy, em cũng muốn tìm một người bạn gái ở khắp nơi quá.” Tạ Bân dập tắt thuốc, cười hì hì: “Có phải rất chán không, anh một cái em một cái, vô cùng thuần khiết.”

Thợ trang điểm lắc đầu: “Đúng vậy, sức mạnh thanh khiết ấy khiến em luôn cảm thấy trở lại thời kì trưởng thành đeo cặp chéo chép bài tập, đã

ở thế kỉ trước.”

Tạ Bân cười: “Cậu cũng đừng ghen tị thật, người ta đó còn là mối tình đầu đó.”

Bên dưới xe, hai người đàn ông độc thân nhìn nhau một cái, cảm khái việc qua nhiều núi nhiều sông, qua nhiều sông nhiều núi ấy, tiếp tục cắm đầu hút thuốc.

Trên xe, Sơ Kiến sắp lại thì thầm với anh: “Ban nãy Tạ Bân nói cũng chỉ quay ở Hoành Điếm hai ngày, ở đây đã dựng nội cảnh một ngôi chùa sao? Cùng nội cảnh một khách sạn nhỏ, sau đó sẽ đi đến nơi vô cùng nghèo à?”

Anh giải thích: “Câu chuyện này từ cao nguyên đến Nepal, rồi đến Ấn Độ. Đại cảnh sẽ chọn mấy nơi thật, mấy cái khác đều phải tìm chỗ dựng cảnh, nếu không ngân sách không chi nổi.”

“Vậy hai ngày nữa em về Thượng Hải, trừ thêm ít đồ chuyên phát nhanh tới trước, đỡ cho anh không có thức ăn, không đủ dinh dưỡng. Còn có đồ dùng nữa.” Cô đang tính toán.

Kiểm Biên Lâm lắc đầu: “Em không cần đi đâu, vất vả lắm.”

“Anh là bệnh nhân cũng không vất vả, em vất vả gì chứ.” Sơ Kiến lại nghĩ tới gì đó, sờ sờ tóc anh, “Tạ Bân còn nói anh đóng một hòa thượng xuất gia hoàn tục, giữa chừng còn phải cạo trọc à?” Cô đang tưởng tượng dáng vẻ cạo đầu trọc của anh, không tưởng tượng ra...

Nhưng chỉ nhìn phần trang điểm bây giờ, còn có quần áo ném một bên là có thể nhìn ra, lần này anh đúng thực sự là một nhân vật có tính lẫn lộn.

Anh ừ một tiếng, suy nghĩ một chút, khẽ nhíu mày: “Quên nói cho em biết, lát nữa có cảnh hôn.”

Trong lòng Sơ Kiến lập bộp một tiếng: “Rất bình thường mà, bây giờ phim truyền hình nào mà không có cảnh hôn.”

Kiểm Biên Lâm sờ sờ gáy cô, không dám nói, thực ra không chỉ là cảnh hôn.

Chờ vào trường quay dựng lên, là một phòng giặt đồ khá kì lạ.

Dưới ánh đèn nửa bên kia, trong ống kính là một góc phòng giặt đồ, trên máy giặt còn trải tấm thảm sặc sỡ. Nhân viên, còn có những người không có nhiệm vụ đều ở phía sau giá đèn, hoặc đứng hoặc ngồi xôm, khẽ tán gẫu.

Sơ Kiến ngồi trên băng ghế trong góc, nhìn đạo diễn thực hiện giải thích cảnh quay cho Kiểm Biên Lâm và nữ chính, hiện trường để Kiểm Biên Lâm ôm nữ diễn viên người ta ngồi trên máy giặt, đại khái là lát nữa phải đặc biệt bùng lên một cách đàn ông, nhiệt tình ôm vuốt ve, hôn thăm thiết ——

Theo yêu cầu của đạo diễn, anh mở cổ áo sơ mi ra một chút, kéo vạt áo sơ mi trong lưng quần ra một nửa, rồi xắn tay áo lên đến khuỷu tay.

Tuy Sơ Kiến không nghe được lời của đạo diễn thực hiện, nhưng ước chừng cũng nhìn ra từ động tác của Kiểm Biên Lâm, đây là một cảnh nóng. Từ lúc phát hiện điểm này, cô liền ngẫm nghĩ có phải mình nên tránh đi chút không.

Cuối cùng, Kiểm Biên Lâm rất nghiêm túc đưa ra ba điểm:

Thứ nhất, phim này nhất định sẽ bán được vào khung giờ vàng. Khung giờ vàng xét phim rất chặt, cho nên sờ từ đùi vào trong có thể lược bỏ, quay rồi cũng không chiếu được;

Thứ hai, nếu phải có cảnh chạm ngực, mượn vị trí là được, nhân tiện để tôn trọng nữ diễn viên, nhất định phải thêm mấy lớp xốp trước ngực.

Thứ ba, cảnh hôn... vẫn mượn vị trí đi, cái đẹp hàm súc.

Nữ diễn viên vô cùng cảm kích, bảo trợ lý đi tìm xốp lót ngực, còn nhẹ giọng khen: “Vẫn là thầy Kiểm chuyên nghiệp. Mấy ngày trước cảnh hôn đó đã khiến tôi quay cả ngày, còn kiên quyết nói muốn quay lại do không có cảm giác.”

Nhân khoảng thời gian rảnh chuẩn bị trước khi quay, Kiểm Biên Lâm quay lại bên cạnh cô.

Anh mang giày bột quân đội màu đen đế cứng, quần kaki chất vải thô, áo sơ mi trắng gạo, từ chỗ cổ áo mở hai nút lộ ra cái cổ cùng xương quai xanh trắng ngần.

Áo phao lông choàng trên vai.

Tuy biết trong bộ phim này anh đóng vai một người đàn ông nửa đời trước xấu xa, nửa đời sau mới cải tà nhưng chưa quy chánh, tổ trưởng tổ cảnh sát ngậm máu tươi đầy tay lấy ác chế ngự ác. Nhưng ở trường quay, xem cảnh diễn thử ban nãy, rồi bị anh cúi đầu nhìn, thế nào cũng có loại cảm giác người lạc vào cảnh lạ.

Cái loại cảm giác chèn ép lang thang giữa hai bờ sinh tử ấy, hoàn toàn không phải là Kiểm Biên Lâm lúc bình thường.

Có lẽ đây chính là tố chất của một diễn viên, vào trường quay là nhập vai.

Hiếu Vũ rót trà nóng cho Kiểm Biên Lâm. Anh cầm ly giấy nhìn cô: “Lát nữa, em ra ngoài một chút.”

Sơ Kiến ngẩn ra, đã hiểu: “À, được. Trong này lạnh quá, em đi ra ngoài một chút.”

Kiểm Biên Lâm thấp giọng, bất ngờ tiếp một câu: “Nội dung phim yêu cầu.”

“Ừ ừ, biết rồi,” Sơ Kiến vô cùng lúng túng, nhỏ giọng nói, “Em có thể hiểu được.”

Không phải là cảnh nóng sao...

Chương 26: Đôi mắt động lòng người ấy (3)

Kiểm Biên Lâm nghĩ không được, còn muốn nói mấy câu, giải thích rõ thêm chút nữa.

Sơ Kiến đã chạy mất...

Cô quay lại xe, quả thực không có việc gì làm, lấy đồ bấm móng tay và dũa móng, bắt đầu cắt móng tay. Tách một tiếng, lại tách một tiếng, sao cũng cảm thấy tim đập thành thịch.

Cô để đồ xuống, nhìn cửa chính một cái, cúi đầu cắt tiếp.

Không bao lâu, Đồng Phi dẫn Lâm Thâm tới, lên chiếc xe chỉ có mình Sơ Kiến này. Tuy nhân vật của Lâm Thâm phải vào vùng núi xa xôi mới có thể bắt đầu, nhưng bộ phim quan trọng thế này, anh ta lại là người mới, nên anh ta nhất định phải gia nhập đoàn sớm để chuẩn bị. Đồng Phi lấy lon coca trong tủ lạnh, ném cho Lâm Thâm: “Xem thử đi, coi như khích lệ. Sau này cậu nổi tiếng, chúng ta cũng có thể có chiếc xe thế này, thầy Lâm trong tương lai đấy.”

Lâm Thâm cười cười đầy kín đáo, cúi đầu, mở nắp lon cách một tiếng: “Trong bộ phim này, em và thầy Kiểm là anh em sinh tử, có cơ hội, có thể diễn đôi với anh ấy trước không?” Thịt tươi nhỏ chưa nổi này còn rất chuyên nghiệp.

“Lịch trình của anh ấy rất đầy, giữa chừng còn phải dành thời gian chụp quảng cáo, quay chương trình, diễn đôi chắc chắn không được đâu.” Đồng Phi tính toán, “Cậu học thuộc lời thoại của cậu cho tốt, làm xong chuyện mình nên làm trước đã, đặc biệt là tiểu sử của nhân vật, hỏi biên kịch cho kĩ xin chỉ bảo một chút. Kiểm Biên Lâm mỗi lần nhận tiểu sử của nhân vật chính cũng chỉ chừng một ngàn chữ, bản thân đều có thể bổ sung mấy ngàn chữ, xem người này như là mình, nắm bắt từ đầu mỗi kịch bản tích lũy thêm kinh nghiệm, từ từ người này sẽ là cậu. Làm được như Kiểm

Biên Lâm thì diễn đôi với anh ấy cậu mới không luống cuống, ít nhất phải chuyên nghiệp như anh ấy.”

Một tràng dài như vậy, Lâm Thâm nghe rất nghiêm túc, Sơ Kiến cũng nghe vào. Đây còn là lần đầu tiên Đồng Phi nói đến những chuyện phía sau việc làm diễn viên của anh.

“Cậu có thể hợp tác với thầy Kiêm thì phải quý trọng. Anh ấy đặc biệt ngay thẳng, con đường diễn xuất cũng rộng,” Đồng Phi vẫn chưa khen xong, “Hãy nhớ kĩ, lúc anh ấy không nổi tiếng nhận phông vấn hoàn toàn y hệt như khi nổi tiếng. Hơn nữa sau khi nổi tiếng thì càng tỉnh táo hơn. Thầy Kiêm ấy à, Lâm Thâm cậu phải học hỏi nhiều, người nổi tiếng rồi vênh vào ngay quá nhiều.”

Lâm Thâm cười ngượng: “Gần đây em đều xem phông vấn của thầy Kiêm, vô cùng khâm phục.”

Hai người chị một câu thầy Kiêm, em một câu thầy Kiêm, khiến Sơ Kiến không quen lắm: “Hai người có thể đừng khen nữa không?”

“Còn ngại à? Khen thì sao nào? Việc ép buộc này của cậu ấy kéo Lâm Thâm ra, thực sự là đơn thuần giúp chúng ta. Việc này mình không hề hồ đồ đâu, rất rõ ràng, toàn bộ bởi vì cậu là cổ đông của studio.”

Sơ Kiến thoáng ngẩn ra. Trước đây lại không nghĩ tới một tầng này, còn tưởng Tạ Bân thực sự xem trọng tài nguyên của studio Đồng Phi. Nhưng vừa nói vậy thật đúng là, studio có thể có tài nguyên khiến Tạ Bân nhất định phải có sao?

Sơ Kiến nhớ lại chuyện này, hậu tri hậu giác xúc động.

Đồng Phi ôm cổ cô, tán dóc: “Ban nãy mình chạy sang xem thử, lần này Kiểm Biên Lâm phá vỡ rất lớn đấy. Một diễn viên hệ cấm dục, đột nhiên đóng một người đàn ông man hormone bùng nổ, hiệu quả này tăng gấp đôi nha.”

Không phải là... cảnh nóng sao.

Sơ Kiến mới vừa mềm lòng xúc động, tâm trạng lại bắt đầu sa sút rồi.

Đồng Phi cười trên nỗi đau của người khác, chọc cô: “Mình đã đọc tiểu thuyết gốc, cảnh nóng nhiều lắm.”

Sơ Kiến tiếp tục dũa móng, cái có cái không.

Đồng Phi khuyên cô: “Tạ Bản muốn đưa công ty lên sàn chứng khoán, cần bùng nổ mấy bộ phim lớn. Anh ấy dẫn dắt Kiểm Biên Lâm nhiều năm như vậy, cũng coi như là sự đền ơn xứng đáng mà.”

Sơ Kiến không lên tiếng, không nói được là cảm giác gì.

“Ghen à?”

“Không có.”

Đồng Phi thấy vẻ mặt Sơ Kiến không đúng, thăm vui vẻ hỏi lâu: “Thôi, không dám chọc cậu nữa. Công ty của Tạ Bản là nhà đầu tư, quyền phát biểu lớn, cảnh nóng xóa hết từ lâu rồi. Cảnh hôm nay là tối qua đạo

diễn đọc tiểu thuyết xong thực sự muốn quay nên tạm thời thêm vào, đoán chừng là quay không thành công... Nãy mình đi xem, cậu ấy vẫn đang thảo luận với đạo diễn giải quyết thế nào đây...”

Thật đáng tiếc mà.

Đồng Phi cũng cảm thấy đáng tiếc.

Nếu Kiểm Biên Lâm thực sự lộ ra một cái kiss ngay mặt không mượn vị trí, nghĩ cũng không cần nghĩ, bộ phim này trực tiếp tiếp thị qua mạng là sẽ nổ tung đến điên, ratings vượt hai là dự đoán thận trọng, vượt ba ở trong tầm tay đó. Đương nhiên, Đồng Phi đã không ôm bất kì hi vọng gì với việc Kiểm Biên Lâm có thể quay cảnh hôn thật, anh căn bản là không đi con đường của tiểu sinh đang nổi tiếng.

Đồng Phi cảm khái muôn vàn, muôn vàn cảm khái, vô số lời lượn rất nhiều vòng trong đầu, cuối cùng vòng trở lại, đơn giản hóa thành: “Đúng là... quá lãng phí mà, một gương mặt như thế.”

Đồng Phi kiên quyết muốn kéo Sơ Kiến đi xem.

Sơ Kiến lặng lẽ vào nhà dựng. Kiểm Biên Lâm đang đứng trước máy giặt, một tay chống lên tường.

Thất lưng anh gần dựa vào tường, đưa lưng về phía ống kính, trong bóng tối, động ngón tay một cái: “Vắt vả rồi.” Anh gật đầu với đối phương, bày tỏ sự áy náy.

Tầm mắt anh dời lên, nhìn vị trí điểm sau máy giặt, trong đầu bắt đầu sắp xếp mấy lời thoại và cảnh còn cần phải diễn hôm nay.

Bày tư thế mượn vị trí, đúng là còn mệt hơn đóng thật. Nữ diễn viên dựa vào tư thế nóng bỏng mà chính tay phó đạo diễn bày từng chút một, cũng cảm thấy quá buồn cười, thực sự chưa từng quay như vậy.

Kiểm Biên Lâm này đâu phải là không quay cảnh hôn chứ, đơn giản là tránh phụ nữ như nước lũ: “Có thể lý giải, bản thân thầy Kiểm cũng không phải là người đóng phim thần tượng...” Ngay cả máy giăt là cô ấy cũng tự leo lên dưới sự trợ giúp của trợ lý. Nói từ mức độ nào đó, Kiểm Biên Lâm đúng là kiểu đàn ông ga lăng bảo thủ mười phần.

Nhìn theo góc độ khác, lại cũng không ga lăng lắm.

Rất tốt, bắt đầu quay.

Sơ Kiến nhìn xa, chỉ có thể thấy Kiểm Biên Lâm đưa lưng về phía mình cúi người... Ừm, cô cố gắng muốn thấy rõ, không thấy được, vị trí mờ quá, tất cả bị thân thể cao lớn của anh che lại...

Tiếp đó là một cảnh quay như vậy, kết thúc.

Kiểm Biên Lâm chưa phát hiện Sơ Kiến quay lại lần nữa, bắt đầu để nhân viên bảo mọi người ra ngoài. Nhân viên không cần thiết đều lục tục rời khỏi, xua đến chỗ Sơ Kiến. Sơ Kiến do dự, không biết là phân cảnh gì đây, còn bảo mọi người ra ngoài... Cô đang định phối hợp rời khỏi, bị Tạ Bân vừa ngược mắt thấy được kéo lại: “Này? Chạy gì chứ, vợ Kiểm Biên Lâm.”

“... Không phải các anh bảo mọi người ra ngoài sao?”

“Đúng vậy, đó là bảo người ngoài, có một số cảnh người ngoài không được phép xem,” Tạ Bân hạ thấp giọng, “Em không phải người mình sao? Không xem là lãng phí cơ hội đây.”

... Không muốn xem.

Sơ Kiến muốn đi, vì cô đã thấy Kiểm Biên Lâm bắt đầu cởi áo sơ mi. Thợ trang điểm đang dặm lại lớp trang điểm, đương nhiên anh không thấy được Sơ Kiến tránh sau tấm ván mộc trong góc, còn khẽ dặn thợ trang điểm gì đó.

Tạ Bân vẫn cứ kéo Sơ Kiến, nhân tiện nâng cao giọng:

“Nước ấm, đừng là nước lạnh nha, đây vẫn là bệnh nhân đây.”

“Biết rồi, Tạ tổng, nhớ mà.”

Thợ trang điểm nhận lấy bình phun nước nhỏ trong tay trợ lý, đưa lưng về phía cô, cởi ra. Tim Sơ Kiến thích một cái, nhìn nữ diễn viên, bên kia cũng phải cởi sao...

Nóng bỏng như vậy hả, có chiếu được không...

Chắc chắn không chiếu được, phải bị cắt thôi. Phải bị cắt rồi thì còn quay làm gì, lãng phí tài nguyên à?

Sơ Kiến mắng thầm trong lòng. Bờ lưng với đường nét lưu loát của Kiểm Biên Lâm hướng về phía cô, còn có thắt lưng theo đường vòng cung

vừa vắn túm vào, còn có, lưng quần cố ý hạ thấp... Thợ trang điểm phun ít nước lên lưng anh, dùng ngón tay từ từ làm thành hình dạng giọt mồ hôi tụ thành dòng, còn có sợi tóc...

Sau đó, anh đi qua, cả nữ diễn viên cũng không cần, liền vào vị trí, hai chân tách ra, thân thể hơi cúi nghiêng về trước, quay mấy cảnh. Tiếp sau đó anh sai chân chống tường, lại quay mấy cảnh.

Làm xong... Kết thúc công việc.

Ồ? Vậy là kết thúc rồi?

Hiểu Vũ cầm khăn tới trùm lên cho anh, tiện tay là áo phao lông.

Kiểm Biên Lâm lại nhận lấy cái khăn nhỏ lau tóc, lúc này mới chú ý tới Sơ Kiến bên cạnh Tạ Bân tránh sau đám đông, đi thẳng sang đó. Anh vẫn đang suy nghĩ lời định giải thích lúc nãy, liên quan đến việc tài chính công ty Tạ Bân không lên sàn được...

“Vậy là anh quay xong rồi sao?” Sơ Kiến vẫn không mấy xác định.

“Gần như vậy,” anh cẩn thận nhớ lại, một cảnh tương tự như cúi người cưỡng hôn, còn có bóng lưng mơ hồ, gần hết rồi, “Chắc không cần phải quay bổ sung.”

Kiểm Biên Lâm hoàn toàn hiểu sai ý cô, vẫn đang giải thích mấy cảnh nóng bỏng đơn giản có đủ giữ sự lơ mơ không này.

“Vậy... họ bảo mọi người ra ngoài làm gì?”

Kiểm Biên Lâm kéo khăn lông, để lộ vết sẹo phẫu thuật: “Chuyện này không thể bị truyền ra ngoài.”

Thì ra là để giấu chuyện vết sẹo phẫu thuật.

Dù sao cũng là trường quay không có thiết bị sưởi ấm, dù là nước ấm thì cũng chuyển lạnh ngay tức khắc. Quay lại xe, hâm nóng trà chanh gừng, gấp rút đưa tới để làm ấm người. Rửa mặt và tay sạch sẽ, Hiểu Vũ còn định hỏi có cần thêm mấy lát chanh không, người liền bị Tạ Bản xốc đi.

Cửa xe vừa đóng lại, trong ngoài ngăn cách.

Tay chân Kiểm Biên Lâm đã lạnh buốt. Ban này, đúng là tốn sức để thảo luận với đạo diễn cho ra một phương án khả thi. Anh lại phải để cho đạo diễn cảm giác nhận được sự tôn trọng, mà không phải là anh đang ra vẻ (1), lại phải qua được ải này của mình ——

(1) Nguyên gốc là 耍大牌, chỉ những ngôi sao tự cho là giỏi, xem thường đối phương, kiêu căng tự đại.

Sơ Kiến khảy cái tay nắm bình trà, vang lạch cạch. Một lát sau, cô nhìn anh một cái, nhanh chóng dời đi, chưa tới mấy giây lại nhìn lại: “Hỏi anh một vấn đề kỹ thuật được không?”

“Hửm?”

“Cảnh hôn ban này của anh là mượn vị trí sao...”

Anh nuốt trọn nước trà hơi nóng, nóng đến mức đau cả gốc lưỡi. Anh mơ hồ cười: “Cũng coi là vậy, cũng không coi là vậy.”

Sơ Kiến lườm anh. Phải thì phải, không phải thì không phải, còn có cách nói nước đôi cái nào cũng được à?

Kiểm Biên Lâm để ly trà nhỏ trong suốt xuống, đầu gói tách ra, người dịch ra sau, kéo cô đến trước người mình, để cô từ từ ngồi xuống gần trước người: “Anh làm mẫu cho em.”

Làm mẫu á?

Kiểm Biên Lâm mở ngăn kéo lấy gói khăn giấy ướt, sau khi lau sạch mấy ngón tay, anh vò khăn giấy thành một cục vứt vào sọt rác.

“Như thế này ——” Ngón trỏ của anh kề sát môi cô.

Tiếp đó, môi cũng chạm vào theo. Hai người kề nhau cách ngón trỏ của anh.

Trong nháy mắt chạm vào, tim Sơ Kiến rơi xuống, cái này có gì khác với không cách sao...

“Không thể.” Anh đột nhiên thấp giọng cười.

Anh thu ngón tay, mút môi cô không hề trở ngại.

Sao có thể.

Anh chỉ muốn hôn cô, từ nhỏ đến lớn chỉ có cô.

Tay anh vuốt vành tai cô, phần đuôi kim loại nhô ra sau của cái khuyên tai dạng hạt nhỏ quẹt đầu ngón tay anh, hoặc nặng hoặc nhẹ, cảm giác được cái đầu lưỡi nhỏ kia cố gắng rất vui vẻ khuấy cùng một chỗ với mình... Hương trà chanh gừng nhàn nhạt đi xuống theo cổ họng, lục phủ ngũ tạng đều trống rỗng ra sức kêu gào cần đồ bổ sung.

Bàn tay anh rơi xuống sau lưng cô vuốt ve tới lui, cảm giác được món đồ vô cùng lạ thường đang trói buộc thân thể cô, cứ như vậy, tay luôn vào trong theo áo len mềm mại.

Còn một lớp.

Anh: Cái gì cơ?

Sơ Kiến lâm bầm: ... Dây thắt lưng, áo may ô.

Anh: Ờ.

Vạt áo kéo ra.

Một người khát đến mức không nói nên lời rốt cuộc trèo non lội suối tìm được nguồn nước cứu mạng, giống như bây giờ, Kiểm Biên Lâm rốt cuộc tìm được thứ đã muốn rất lâu, muốn nắm chặt lại vẫn có chút khó khăn...

Thật là nguy hiểm,

Cái này nguy hiểm hơn cả việc phun nước ấm vào lưng hóng gió lạnh nhiều...

Chương 27: Đồi mắt động lòng người ấy (4)

Tạ Bân đang phát hiện lại có người quản lý nghệ sĩ mua thủy quân (1) bơi đến Kiểm Biên Lâm, cãi nhau với công ty tuyên truyền ở bên kia. Cửa xe bị mở ra, Kiểm Biên Lâm xách áo phao lông rồi nhảy xuống.

(1) Thủy quân: tức nhân viên mạng làm thuê cho công ty PR mạng, mở topic tạo thế cho người khác.

“Xong việc rồi à?” Tạ Bân chọn từ không chú ý chút nào.

Trong bóng đêm đen như mực, Kiểm Biên Lâm nhìn anh ta, nhìn đến mức anh ta thấy sợ hãi. Sau khi thoáng dừng lại, anh mặc áo phao lông, móc lấy điều thuốc trong túi áo khoác của Tạ Bân.

Châm thuốc, tự đi tỉnh táo lại.

Tạ Bân nhìn bóng lưng anh, không ngừng thấp thỏm, nhớ lại lần trước anh châm thuốc chính là vì cãi nhau. Lần này lại thế nào đây? Tiên sư, cậu yêu đương mà ông đây cũng ngồi tàu lượn siêu tốc theo.

Sự bất ổn trong lòng Tạ Bân chặn lại một hơi, trực tiếp mắng: “*** (2), ông đây phải dùng tới *** chúng cho ông sao? Anh không biết Kiểm Biên Lâm nhà tôi là sản phẩm dễ cháy nổ sao? Có chút manh mối là có thể bị treo liền mấy ngày đó. Đâu phải là nổi tiếng trên mạng đâu mà có low hay không, dùng quá mức sẽ không tốt cho tác phẩm của cậu ấy biết không? Mau giảm nhiệt cho ông.”

(2) Trong bản gốc không ghi rõ.

Kiểm Biên Lâm đi ra ngoài không hề có mục đích, đi dạo bên lề đường ở gần đó, tản bộ, nón áo phao lông cũng đội vào, che lại, nhìn vai phụ nhỏ đi ra từ bất kì đoàn phim nào đó trong Hoàn Kiếm không khác biệt gì. Cuối cùng, anh rải chân ngồi xuống một tảng đá ven đường, nhìn xe cộ qua lại.

Tình trạng hỗn loạn ban này.

Rất nhiều chuyện, Sơ Kiến đều không biết.

Chuyện ngớ ngẩn thuở thiếu thời kia, anh tự cho là có thể giấu ánh mắt mọi người, chỉ duy nhất không giấu được bản thân anh mười mấy năm sau quay đầu nhìn lại năm tháng ấy.

Lớp 10 không như cấp 2. Cấp 2 tan học cô đều sẽ đợi anh về nhà, lên cấp 3 đương nhiên là hời hợt không thân thiết. Lúc đó, lớp một và lớp chín một đầu một cuối hành lang, mỗi lớp gần cầu thang hai bên dãy phòng học. Anh không thấy được cô, nên mỗi khi học tiết thể dục, sinh học, tin học, anh nắm bắt bất kì cơ hội rời khỏi dãy phòng học nào để vòng về từ cầu thang bên lớp chín, nghĩ, có thể có cơ hội nhìn cô một lần.

Rất may mắn, mười lần là có một lần gặp được.

Đại hội thể thao khối 10, hai lớp cũng ngồi ở khán đài một đầu một cuối. Anh vẫn nhớ rõ, mình đặc biệt ngồi hàng đầu, muốn xem cô chạy tiếp sức bốn trăm mét. Cô đeo bảng số kẹp bằng giấy, cùng hai, ba nữ sinh mặc quần đùi giữa mùa đông, run cầm cập chạy chậm chậm qua trước mặt

mình, rất kinh ngạc ném lại một câu: “Kiểm Biên Lâm, cậu cao thế mà ngồi hàng đầu không sợ che người khác à?” Nói xong cũng không kịp chờ anh trả lời, cô đã bật nhảy xuống bậc thang vào đường chạy.

...

Bàn tay phải của Kiểm Biên Lâm đè trán, không nhìn được, nở nụ cười.

Tiếp đó, cảnh quay ở Hoành Điểm đều quay rất thuận lợi. Trước đây Kiểm Biên Lâm cũng không quay phim tình cảm, tất cả nhân vật không phải tình anh em thì là biến thái tâm lý phức tạp từ nội tâm. Tóm lại, vì ấn tượng trước đây, đạo diễn và phía hợp tác cũng không cảm thấy anh không thích quay loại cảnh thân mật này có gì không đúng.

Đây chính là cái gọi là, hình ảnh tạo dựng rất tốt...

Cảnh quay ở đây khoảng năm ngày là kết thúc, tiếp theo đi thẳng đến thôn làng miền núi xa xôi, hoàn toàn không so được với khách sạn ở Hoành Điểm. Gì mà đại minh tinh này, đạo diễn này, hay là vai phụ nhỏ này, trợ lý này, phòng ở căn bản không khác nhau, nhiều nhất là mấy người ở chung và một người ở, ngay cả nước nóng mỗi ngày cũng chỉ có hai tiếng.

Thảm nhất là không đủ phòng.

Sơ Kiến coi như là “vợ” của Kiểm Biên Lâm, trực tiếp được sắp xếp ở chung một phòng với anh. Thấy nữ chính người ta một mình ngủ với trợ lý, chung quy Sơ Kiến cũng không thể yêu cầu người tới cùng như cô có phòng đơn nhi?

Đương nhiên, dù muốn phòng đơn thì cũng không có.

Từ lúc vào căn phòng này, Sơ Kiến thấy cái giường đơn to rộng kia là bắt đầu khăn trương.

Khăn trương hơn nửa đêm, đến hơn hai giờ, cô rút cuộc ôm tạp chí ngủ mất.

Trong ánh đèn mờ, mơ hồ có bóng người đến gần. Kiểm Biên Lâm cởi áo khoác, ném lên cái tủ nhỏ trong góc tường, cởi giày lên giường nhìn Sơ Kiến ôm tạp chí nửa dựa vào đầu giường, từ từ cúi người, người cao một mét tám mấy co tròn lại, lưng sát tường, khuôn mặt kề sát vị trí đuôi ngoài chăn bông của Sơ Kiến, ôm eo cô, nhắm mắt rồi tạm ngủ như vậy.

Đến nửa đêm, Sơ Kiến không thở nổi, luôn cảm thấy bị thứ gì đó đè, ngán ngợ thức dậy.

Ngón tay cô cử động một chút là có thể đụng vào mái tóc ngắn của anh, tim bỗng run lên một cái: “Sao anh không đắp chăn hả?” Kiểm Biên Lâm bị đánh thức, không muốn mở mắt.

Sao cậu không đắp chăn hả?

Anh tựa như quay lại lúc còn bé. Sáu, bảy tuổi nhỉ?

Bố cậu ở Châu Sơn nửa tháng không có nhà, cậu ở nhờ nhà họ. Lúc cậu ngủ trưa, luôn có một giọng nói đặc biệt phiền lặp đi lặp lại, mẹ mình nói không đắp chăn sẽ lạnh đó, sao cậu không đắp chăn hả. Cậu nghe thấy phiền, xoay người, cuộn tròn lại ngủ tiếp. Không bao lâu, chiếc chăn bông

nhỏ mang theo mùi xà phòng thơm đặc biệt trên người cô được đắp lên, cô nhân tiện thêm một câu rất phiền nữa: Mẹ mình nói sẽ lạnh đó.

...

Anh mang theo cơn buồn ngủ lơ mơ, nằm như vậy một tiếng thất lưng cũng cứng ngắc, từ từ một lúc mới coi như tỉnh hẳn, kéo cái gối cô dựa sau lưng, để cô nằm ngay trước, tiếp đó mình vén một góc chăn bông, chui vào.

Ấm áp dễ chịu, là nhiệt độ cơ thể cô làm ấm người anh.

Một loạt động tác này đều rất tự nhiên liền mạch. Chờ đến khi hai người đắp chung một cái chăn, Sơ Kiến mới chợt tỉnh táo, cảm giác khăn trương căng nặng tim đập càng nhanh, nghĩ đến việc trên xe đêm ấy. Cuối cùng, Kiểm Biên Lâm không nhịn được, đẩy áo cô lên ——

Anh buồn ngủ díp cả mắt, mò tới eo cô, rất tự nhiên kéo lại.

“Anh không mệt sao?” Sơ Kiến cũng không dám thở mạnh, rõ ràng đang hiểu lầm.

“Ừm.”

“Ừm” này là mệt hay là không mệt?

Là sự cứng ngắc của cô, sự hiểu lầm của cô, hay là vì kê sát mà có phản ứng tự nhiên, không thể truy ngược nguyên do. Tóm lại, người vốn buồn ngủ díp cả mắt cũng không nở ngủ nữa ——

Đôi môi anh cọ phần tóc ngắn trên đỉnh đầu cô, trán cô.

Đôi tay trong chăn không mấy an phận gạt bỏ tất cả chương ngại vật, hoặc xé ra, hoặc ném đi, hoặc trực tiếp dùng đầu gối đẩy ra, rơi xuống giường... Đồng hồ đeo tay đập vào đầu giường phát ra tiếng, anh mới phát hiện cái gì mình cũng ném xuống giường rồi, nhưng lại quên tháo đồng hồ.

Sợ đập trúng cô.

Anh cúi người hôn cô đầy mãnh liệt, hai tay đưa ra phía sau tháo đồng hồ, vút lên trên bàn.

Lúc bắt lấy bàn tay đặt sau thắt lưng để trần của mình của cô, anh vẫn hỏi ngược lại có phải chỗ này quá tùy tiện không... Không kịp dừng lại, anh chỉ lần tìm tay cô khắp nơi, sờ từng ngón tay một, tìm được ngón áp út. Một chiếc nhẫn nho nhỏ tháo ra, đeo vào.

Sơ Kiến. Anh yêu em.

Đôi môi anh nóng bỏng ẩm ướt cọ bên tai cô rất lâu, mắc kẹt cả buổi cũng không nói nên lời, ba chữ kia quá nặng.

Cô: Không được không được, anh dừng chút đã. Anh sờ chân em thử, sao nó đang run vậy?

Cổ họng anh khô ran: ...

Cô: Chờ đã... Anh nói với em trước, có từng có với người khác không?

Anh: ...

Thật muốn moi tim ra cho cô xem.

Trong đó trừ cô ra thì còn có thể có ai.

Kiểm Biên Lâm khàn giọng hỏi: Ở đây, được không? Ở đây...

Cô bị hỏi đến mức giả vờ bị câm, xấu hổ đến nỗi muốn đẩy anh xuống giường. Chuyện như vậy sao còn mở miệng hỏi hả...

Khuỷu tay anh ngay bên mặt cô, cái gối bị đè xuống một đường, cổ họng căng chặt... Tất cả xúc cảm nhỏ xíu vô cùng xa lạ đều đang điên cuồng biểu đạt cô là của anh. Quá chân thật, lại như là mơ.

...

Sau đó, Kiểm Biên Lâm không mấy không chế được khiến cô bật khóc, luống cuống ôm lấy, cực kì đau lòng. Sơ Kiến dựa vào nửa người trên để trần của anh, đau đến mức cả người đổ mồ hôi lạnh: Cái giường này cứ kêu mãi...

Kiểm Biên Lâm thấy dáng vẻ này của cô thì chỉ còn lại đau lòng, nào còn lo nghĩ chuyện khác. Anh nhặt lại quần dài dưới chân giường mặc vào, dùng chân bực Sơ Kiến kín mít rồi ôm lên đùi mình.

Không dời mắt nổi, nhìn cô, đôi mắt sáng như được nước thấm qua.

Trong sự yên tĩnh, anh thấp giọng nói: Anh muốn kết hôn. Sơ Kiến, anh thực sự muốn kết hôn.

Sơ Kiến cảm giác màng nhĩ mình khẽ chấn động, tựa như phủ một tầng nước.

Thấy người trong lòng không có phản ứng, cánh tay anh thu chặt một chút, người trong lòng vẫn không lên tiếng. Anh bắt đầu gạt chăn ra, trước ngực Sơ Kiến chợt lạnh, tim hồn về, liều mạng kéo chăn lại lằm bằm lạnh.

Anh cũng không lên tiếng, ôm cô, ôm chặt, ôm lấy cô.

Sơ Kiến bị anh giầy vò hai tiếng, thân thể đau nhức không cách nào nói nên lời, khó chịu, ngồi không bao lâu liền mơ màng, đầu gật gà gật gù ngủ từng chớp.

Gật quá mạnh, lại giật mình thức dậy.

Kiểm Biên Lâm vẫn ngồi ở rìa giường ôm cô, nhìn cô ngủ gà ngủ gật.

Sơ Kiến thò cánh tay từ trong chăn ra, sờ sờ mặt anh, ngược lại bị Kiểm Biên Lâm bắt lấy. Anh cúi đầu hôn lòng bàn tay cô.

Cô nhỏ giọng nói: “Anh giục em làm gì, ở đây đâu thể kết hôn...”

Chương 28: Đôi mắt động lòng người ấy (5)

Sau nửa đêm, anh lại ngủ, nhưng bàn tay luôn vô thức tìm kiếm cô, xoa xoa chỗ này xoa xoa chỗ kia, giống như cuối cùng lấy được món đồ luôn ước mong rồi không bao giờ chịu xòe tay ra nữa... Sơ Kiến bị anh làm cho vừa bực mình vừa buồn cười, khuỷu tay huých anh, đẩy ra.

Cô nóng nực xốc chần bông ra, muốn hít thở, nhưng anh lại cúi người đè xuống ——

Lặp đi lặp lại như thế.

Đêm nay, Sơ Kiến như cá bị người ta vớt lên ném lên cái thớt gỗ, không có sức giãy nữa, mặc anh chi phối. Lúc gần sáng, anh lần mò đèn bàn bật tách một tiếng. Trong khoảng khắc ánh sáng xuất hiện, cô muốn xoay người tránh, bả vai đè xuống, không thể cựa quậy.

Anh: Ôm anh nào.

Giọng nói ấy như được hơi thở mang ra ngoài, khẽ khàng mà lại kèm chế. Sơ Kiến lầm bầm: “Em thực sự mệt chết rồi Kiêm Biên Lâm à.” Nhưng cô vẫn miễn cưỡng giơ tay lên vòng qua eo trần của anh, chống đỡ mấy giây rồi ngủ thiếp đi, cánh tay cũng mềm nhũn trượt xuống.

Anh bắt lấy tay cô rồi đặt lại sau eo mình, gạt phần tóc mái rịn mồ hôi của cô, nhìn đến mức càng mê mẩn. Là Sơ Kiến.

Không phải đang nằm mơ.

Sơ Kiến ngủ mê man thẳng đến chiều. Cô bị đồng hồ báo thức của di động đánh thức.

Năm giờ đúng là báo thức Kiêm Biên Lâm đặt cho cô. Tên báo thức là: Cảnh quay bên ngoài.

Sơ Kiến dựa theo hướng dẫn lết đến chỗ họ quay ngoại cảnh. Phong cảnh rất đẹp, nước sông chảy xiết. Đất trời lạnh lẽo, vậy mà anh còn để trần nửa người trên và đi chân không, đứng trên một tảng đá lớn ven sông, đưa lưng về phía này. Dưới ánh mặt trời, Sơ Kiến có thể thấy mảng dây leo uốn lượn lớn mà thợ trang điểm vẽ tay sau lưng anh, dây leo quấn vòng quanh hoa sen.

Nhân viên thấy Sơ Kiến, rồi rít gật đầu chào.

Không có gì khác thường, nhưng Sơ Kiến vẫn chột dạ.

Đồng Phi thấy cô lết tới, đang giờ di động tìm sóng, câu đầu tiên là: “Người ta là vai chính trong vai chính đây, cậu chơi vừa vừa thôi. Tôi qua Tạ Bân cả đêm không ngủ, không ngừng hỏi mình qua WeChat liệu cậu có thể cào trầy lưng Kiểm Biên Lâm không, mấy ngày này cậu ấy có cảnh quay lộ lưng.”

“...”

“Chờ một lát chờ một lát, cậu nhìn mây bay qua đi, mình gửi email trước đã. Chỗ này biến thái quá đi, một đám mây bay qua là mất sóng,” Đồng Phi cố gắng cả buổi rốt cuộc giải quyết một hợp đồng hai triệu, quay lại kênh bạn thân, “Vừa vừa thôi, vừa vừa thôi. Aiya, cả nhần cũng đeo rồi à?”

Trước khi nổi tiếng, Kiểm Biên Lâm đã đeo chiếc nhẫn đó, người gặp qua anh mấy lần đều sẽ có ấn tượng, hôm nay đeo vào ngón áp út của Sơ Kiến, ý tứ cũng rất rõ ràng.

Người ta làm theo cỡ ngón tay của Sơ Kiến đây. Thảo nào có lúc sẽ cảm thấy cỡ chiếc nhẫn đó hơi lớn, đeo vào ngón út của Kiểm Biên Lâm rất

lông.

Nghĩ đến một tầng này, Đồng Phi nổi hết cả da gà.

Thật là hâm mộ ghen tị mà. Kiếp này hết cơ hội rồi, kiếp sau nhất định phải làm một đôi thanh mai trúc mã...

Lâm Thâm học kịch bản ở cách đó không xa. Kiểm Biên Lâm đoán chừng là đang nghỉ, bảo trợ lý gọi anh ta tới, tham khảo cảnh tay đôi tiếp theo cùng anh ta. Sơ Kiến rút hai tay trong áo lạnh, ở bên cạnh màn hình chờ họ kết thúc công việc. Là thân giao cách cảm hay là gì, dù sao thì Kiểm Biên Lâm cũng phát hiện ra cô. Anh mặc chiếc áo sơ mi Hiệu Vũ đưa, sau khi vỗ vỗ vai Lâm Thâm như khích lệ đôi câu, anh vừa cài nút vừa đi về phía Sơ Kiến.

Cổ áo lạnh của Sơ Kiến là cổ dựng thẳng, kéo hết dây kéo lên, che từ chóp mũi trở xuống gần nửa khuôn mặt, làm nổi bật đôi mắt ấy.

Giữa ban ngày, hai người lại đều không hẹn mà cùng nhớ tới việc tồi qua...

Mặt Sơ Kiến nóng hổi, phát hiện Kiểm Biên Lâm đứng cách mình quá gần. Đôi mắt anh hạ rất thấp, thâm tình đến mức như vẫn chưa thoát ra khỏi cảnh quay vừa rồi. Nhưng rõ ràng anh đối với Sơ Kiến không cần bất kì diễn xuất gì, vô cùng chân thật, chính là yêu cô.

Hai người im lặng nhìn nhau rất lâu. Bên kia, Hiệu Vũ ôm áo phao lông định lại gần, bị Tạ Bân xách kéo lại: “Không biết nhìn gì cả.”

Kiểm Biên Lâm ơi Kiểm Biên Lâm, haiz. Tạ Bân nhìn ánh mắt, đáng vẻ ấy của anh thì hơi có chút buồn ngủ, không khỏi muốn lục tìm cách liên lạc với nhóm bạn trung học, tìm mỗi tình đầu ôn lại chuyện cũ, tuy là nghe nói đối phương đã sớm lấy chồng lần hai ở Singapore, con cũng có rồi.

Năm đó anh ta cũng từng là một nam sinh trong sáng. Đến năm nhất đại học, không dễ gì yêu xa gặp mặt mỗi tình đầu, không nhìn được đi thuê phòng, hôm sau thức dậy đúng là ôm mỗi tình đầu hầu hạ mặc đồ từ trong ra ngoài cho cô ấy như đứa con nít, trong mắt giống như có thể bóp ra nước nhìn người phụ nữ đầu tiên của mình. Lúc đó nói gì ấy nhỉ? À, đúng rồi: Anh đối với em tốt như vậy, kiếp này em sẽ không phụ lòng anh...

Thật quá đau xót. Dù sao thì đại đa số mỗi tình đầu đều là một bộ tiểu thuyết thanh xuân đau đớn, trốn không thoát.

Bên kia Tạ Bân thôn thức, Kiểm Biên Lâm không biết lấy từ đâu ra một chiếc xe đạp leo núi, đeo kính khẩu trang che mặt, kéo nón áo phao lông lên, vỗ vỗ sườn ngang đằng trước: “Lên đây nào.”

Sơ Kiến hơi do dự: “Nhiều người như thế mà.”

Nửa dưới gương mặt anh bị khẩu trang che, tiếng cười cực thấp mơ hồ lại mập mờ: “Đâu phải chưa từng ngồi.”

Đó là hồi cấp 2 mà...

Sơ Kiến im lặng, rầu rĩ, bị anh kéo ôm lên, đặt trên sườn ngang. Anh đạp bàn đạp một cái, chạy đi, cũng không để ý vẻ mặt đặc sắc của từng người trong đoàn phim phía sau.

Kiểm Biên Lâm cũng có khoảng hơn mấy năm không đạp xe đạp. Đây là chiếc xe mượn của chủ nhà tạm thời cho đoàn phim thuê nhà, ghé sau cũng tháo rồi, không biết có phải chủ nhân chiếc xe này cũng đặc biệt làm vậy để theo đuổi con gái không. Tóm lại, nó khiến anh nhớ tới rất nhiều việc.

Đường núi ngược lại rất rộng, chỉ là đường đất không bằng phẳng. Sơ Kiến bị xóc đau cả mông, di chuyển trái phải, muốn tìm một tư thế ngồi tốt.

Mùa đông sắp hết, nhưng vẫn còn rất lạnh, gió núi thổi vù vù thẳng vào cổ áo, ống tay áo.

Kiểm Biên Lâm sợ cô lạnh, một tay giữ xe, cánh tay kia vòng lấy cô ôm thật chặt trước ngực, bỗng dưng nói một câu: “Xóc quá nhỉ?”

“Cũng tạm,” cô ngửa đầu nhìn anh, “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Ăn cơm.”

“Không ăn chung với người trong đoàn phim sao?” Không phải đã mời riêng người nấu cơm à?

“Hôm nay khá đặc biệt.”

Đương nhiên Sơ Kiến biết anh chỉ cái gì, rụt rụt cổ, dựa sát vào lòng anh.

Sao cái này cũng muốn ăn mừng vậy...

Kết quả Kiểm Biên Lâm suy nghĩ quá hay, đến thị trấn lân cận tìm một quán ăn nhỏ sạch sẽ, tốt nhất là có một phòng riêng nhỏ, ăn ít món ngon. Nhưng họ đến trễ quá, cái nơi nhỏ này trời tối là quán hàng trên mấy con phố đã đóng cửa, chỉ có một chủ quán vẫn đang ngồi ăn tối một mình cạnh nồi sất.

Bây giờ về lại thì sợ Sơ Kiến đói, nên anh tạm đi vào, tháo khẩu trang hòa nhã xin ông chủ một bữa cơm.

Ông chủ là một ông chú bốn mươi mấy tuổi, thoạt nhìn còn rất dễ nói chuyện. Nhưng lần này Kiểm Biên Lâm vừa rời khỏi từ trường quay, một bộ trang phục của phân tử bất lương, lại thêm đeo khẩu trang đen, nên khiến ông chủ hơi e ngại. Đôi phương chỉ chỉ một cái bàn trong góc quán bảo họ ngồi.

Không có rau, chỉ còn lại nửa con gà và trứng.

Vì để cho bữa cơm này trông giống “Chuyện như vậy”, Kiểm Biên Lâm liền gọi: Gà xắt khúc chiên, gà chiên giòn, trứng chiên hành và canh trứng...

Cuối cùng ông chủ cũng bị chọc cười: “Chàng trai này, có muốn làm thêm cho cậu chén trứng hấp không?”

Kiểm Biên Lâm suy nghĩ một chút: “Được ạ.”

Ông chủ càng cảm thấy đôi nam nữ trẻ này rất buồn cười, khẽ hát đi làm cơm.

Kiểm Biên Lâm hỏi ông chủ, gần đây có chỗ bán đồ dùng hằng ngày không.

“Có chứ, có đấy, ra ngoài quẹo phải đi đến cuối, ra đầu hẻm là có, đồ dùng hằng ngày cơ bản có hết. Giờ này rất nhiều người xem tivi ở đó, tuyệt đối có người. Đi đi, gì cũng có cả.”

Kiểm Biên Lâm hỏi được chỗ, cũng không nán lại liền đứng dậy: “Em chờ một lát, anh đi mua ít đồ.”

Sơ Kiến thấy lạ: “Anh còn cần đồ dùng hằng ngày gì sao? Em mang hết rồi mà.”

“Anh đi xem thử, cũng không chắc là có.” Kiểm Biên Lâm hiếm khi nói một chuyện úp úp mở mở như vậy, không rõ ràng đã bỏ cô lại đi ra ngoài.

Sơ Kiến ngần ra mười mấy giây, đã hiểu.

Tim cô đập nhanh thành thịch, mơ hồ cũng cảm giác ngực mình đang lên xuống theo hô hấp và nhịp tim, xấu hổ đến mức không biết như thế nào cho phải, nhưng lập tức một suy nghĩ khủng khiếp bật ra.

Không đúng, anh ấy không thể đi mua được.

Nghĩ đến đây, cô cũng không ngoảnh lại nói với ông chủ trong bếp mà đã chạy ra ngoài, chạy một mạch tới đầu hẻm, mắt thấy Kiểm Biên Lâm

đã đi lên bậc thềm, níu anh lại: “Anh không thể đi, lỡ như bị người ta nhận ra thì phiền phức lắm...”

Ông chủ của quán ăn nhỏ kia không nhận ra ngôi sao như anh rất bình thường, nhưng thế cũng không chứng tỏ người khác đều không nhận ra. Kiểm Biên Lâm bị cô kéo xuống bậc thềm, cũng phát hiện là một điều phiền phức.

Hai người sống sờ sờ chính là một đôi nam nữ trẻ lần đầu nếm thử trái cấm xấu hổ áp dụng biện pháp phòng tránh bình thường. Đầu con hẻm nhỏ gió lớn, thổi tóc cô bay rối loạn.

Đứng tiếp như vậy sẽ lạnh cóng, đoán chừng trứng chiên kia cũng sẽ nguội mất. Nhưng cô thực sự cũng xấu hổ đẩy cửa vào công khai hỏi có cái đó không dưới hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào mà, chỉ nghĩ thử thôi mà cả người đã khó chịu.

Cô nhỏ giọng nói: “Em đói rồi, đi ăn cơm thôi. Quầy bán đồ vật thế này chắc... cũng không có đâu.”

Anh ngẫm lại thấy cũng đúng: “Anh đi về hỏi Tạ Bân thử.”

“Không được, không cho phép hỏi, anh tuyệt đối đừng hỏi đấy.”

Kiểm Biên Lâm im lặng một lúc, kéo cô vào chỗ tối trong hẻm. Trong nửa sáng nửa tối, anh sáp lại gần, hơi nóng tỏa ra khiến chóp mũi cô ngưa ngưa. Sơ Kiến né tránh, nhỏ giọng nói: “Nếu anh hỏi anh ấy thật thì em đi về đấy, anh tự ở đây quay phim đi.” Mất mặt quá.

Ánh mắt anh khẽ lóe lên, nhắm chuẩn xác khẽ cắn môi cô một cái: “Vậy thì, thuận theo tự nhiên.”

Thuận theo tự nhiên? Cái gì thuận theo tự nhiên?

Trong gió lạnh lượn vòng đầu con hẻm, Sơ Kiến ngơ ngác đủ nửa phút mới suy nghĩ ra ý của anh.

...

Chưa hết hai mươi bốn tiếng nữa, sao anh đã muốn có con rồi...

Chương 29: Tiếng cười càng mê hoặc hơn (1)

Bóng đèn treo trên chạc cây ngoài cửa quầy bán đồ vật rất sáng, chói đến mức cô dờn tầm mắt, sau mang tai nóng lên, ném lại một câu “Mặc kệ anh”, đi về theo cùng con hẻm nhỏ chạy tới.

Trong bóng đêm, Kiểm Biên Lâm không nhận được cũng bật cười.

Quá nóng vội rồi, quá nóng vội rồi Kiểm Biên Lâm à.

Người xưa nói không sai, con người quả nhiên là vừa như ý là đắc ý ngay.

Anh hơi vận động cánh tay, rất thoải mái đưa hai tay ra sau gáy, đan chéo chống đầu cùng cái cổ cứng ngắc mỗi nhừ vì quay phim cả ngày của mình. Nhìn bóng lưng Sơ Kiến như vậy, anh thật lòng cảm thấy ngay cả động tác bước đi của cô cũng dễ thương vô cùng...

Hai người về tay không, lại vào quán cơm nhỏ. Ông chú đang gặm chân gà, thấy hai người về thì cười nói: “May mà thấy xe đạp của hai người ở đây, bằng không thì còn tưởng người chạy mất rồi đây.” Nói đoạn liền bung thức ăn làm cho họ ra bày lên bàn. Một bàn không phải thịt gà thì là trứng gà, nhưng Kiểm Biên Lâm ăn đây thích thú. Đây là bữa cơm đầu tiên trong ngày hôm nay của anh.

Buổi trưa đi trễ, lại phải vẽ tay hình xăm trên lưng, đây là một công trình tỉ mỉ mà anh không thể động đây nửa phần, cũng không nói cho thợ trang điểm biết ngay cả nước mình cũng chưa kịp uống ——

Kiểm Biên Lâm sợ trễ quá dẫn cô về không an toàn, anh chỉ dám ăn lưng bụng, uống hai hộp nước ấm để dạ dày dễ chịu. Anh đi nhỏ giọng trao đổi đôi câu với ông chú. Ông chú cười khà khà, xách áo khoác đi ra ngoài, không bao lâu vòng về, mua về thứ Kiểm Biên Lâm cần...

Sau khi liếc nhìn một cái thì Sơ Kiến không dám đối diện với ông chủ nữa.

Cô cố giả vờ điềm tĩnh dùng đũa gấp miếng thịt gà cuối cùng bỏ vào miệng, giữa hàm răng từ từ tách thịt ra khỏi xương, cúi đầu, nhổ xương ra. Đương nhiên, ở dưới bàn mà người thứ ba không thể nào thấy được, cô ra sức đạp chân Kiểm Biên Lâm một cái.

Cứng rắn, là giày bột quân đội. Nhất định không hề thấy đau, nhưng có cảm giác.

Anh nâng mí mắt nhìn cô, cô trừng anh, mình lại tự đỏ mặt trước nhìn sang chỗ khác.

...

Sau đó về đến khách sạn nhỏ, người trong đoàn phim cũng vừa ăn xong.

Chỗ họ ở là khách sạn nhỏ được đoàn phim thuê trọn. Nói là khách sạn, nhưng đơn giản đến mức không khác gì sân nhà nông, không có nhà ăn riêng, mọi người ăn cơm cùng một tầng, mấy cái bàn tròn lớn ghép lại là coi như xong chuyện. Sơ Kiến vào cửa không để ý, quẹt phải ốt và bấp khô treo ngoài cửa, người vốn định lén chuồn vào, ngược lại làm ra tiếng động cực lớn.

Người bên mấy bàn ăn đều lần lượt nhìn sang.

Da mặt Sơ Kiến mỏng, bị phát hiện thì cũng ngại lặng lẽ về phòng, đẩy đẩy cánh tay Kiểm Biên Lâm, miễn cưỡng ngồi xuống cùng anh bên bàn Tạ Bân.

“Ăn món ngon gì rồi thế?” Đồng Phi cắn dưa, “Để bọn mình ở đây uống gió Tây Bắc?”

Sơ Kiến quét mắt nhìn cơm thừa canh cạn trên bàn, ăn gần hết rồi, nhưng cũng có thể nhìn ra rau thịt phối hợp rất hợp lý. Vả lại buổi trưa cô đã ăn qua, tay nghề của đầu bếp mời tới đoàn rõ ràng rất tốt.

“Ăn gì quan trọng sao? Có tình thì uống nước cũng no,” Tạ Bân cười ha ha, “Đúng không? Hiểu Vũ.”

Hiểu Vũ lập tức đáp: “Không sai, thưa anh!”

Mọi người cười.

Ban này hai người không ở đây, dưới yêu cầu của mọi người, Tạ Bân đã sơ lược khái quát người bạn gái bên cạnh Kiểm Biên Lâm là mối tình đầu của anh, hai người là thanh mai trúc mã trước sau gì cũng sẽ kết hôn, cho nên cũng không cần thiết giấu các nhân viên. Ba chữ “mối tình đầu” đúng thật đã làm không ít người kinh sợ. Người ngồi trong căn phòng này đều đã lăn lộn bao năm trong giới, tình cảm kì lạ gì mà chưa từng thấy qua?

Duy nhất chưa từng thấy kiểu như Kiểm Biên Lâm.

Thế là mọi người bắt đầu tới tấp nhớ lại chi tiết từ lúc bắt đầu khai máy đến nay, suy nghĩ nhiều rồi cũng hoài cảm cho bản thân. Mối tình đầu đại diện cho cái gì? Không chỉ là tình yêu, mà còn có thanh xuân.

Cho nên trước khi hai người chưa vào cửa là đã tám high rồi, hai người vừa xuất hiện lần nữa là mọi người càng high hơn.

Hôm sau vẫn bắt đầu công việc vào buổi trưa, không cần dậy sớm, đến cuối cùng mỗi bàn đều uống không ít rượu, uống qua uống lại mọi người uống lên tới trên. Đừng nói mấy người lão làng ấy, mà ngay cả người mới như Hiểu Vũ cũng kéo Lâm Thâm đến từ Macao, dốc bầu tâm sự mình vào nghề này thế nào, còn có những trầm bổng và thất bại chết tiệt kia ——

Nào có nhiều vẻ vang xinh đẹp đến thế, giới mà tư bản tụ tập càng nhiều thì càng thực tế.

Ở cửa, còn có hai người trò chuyện đến bật khóc...

Nhìn mấy người say khướt, chơi trò tình cảm ở trong và ngoài cửa ấy, Sơ Kiến cũng nhớ tới rất nhiều chuyện nhỏ xảy ra thời niên thiếu, liên quan đến Kiểm Biên Lâm ——

Hồi mới vừa lên lớp 10, cô và bạn nữ cùng lớp gần nhà tan học đạp xe về nhà, vừa ra khỏi cổng trường liền thấy Kiểm Biên Lâm đẩy xe đi về phía trước, lớp xe còn bị xẹp... Lúc đó cô còn định sang hỏi câu có muốn về nhà cùng không, thì có hai cô gái đẩy xe đuổi theo: “Kiểm Biên Lâm, xe cậu bị hỏng rồi hả?” Sơ Kiến tò mò nhìn thêm hai lần.

Bạn nữ cùng lớp đạp xe song song bên cạnh Sơ Kiến cười không ngớt, kéo cánh tay Sơ Kiến nói: “Đầu năm nay con gái theo đuổi con trai rất đáng xem đó. Cái bạn bên lớp một này ngày nào cũng bị người ta rút nắp bịt đầu van xe, chỉ để có thể tan học cùng đạp một chiếc đấy.” Sơ Kiến nghe đến líu lưỡi, thật có ý mới à nha.

Sau đó đến học kì sau năm lớp 10, thấy chuyện thế này thì không kinh sợ nữa.

Nam sinh thu hút ánh mắt nhất trong trường cấp 2, cấp 3 chính là anh.

Có lần trực canh ở cổng trường kiểm tra huy hiệu, cô đã thấy qua hai nữ sinh dùng bút mực nhỏ trắng trơn viết chữ “Kiểm” trên đồng phục. Người buổi sáng Sơ Kiến phát hiện là cô bé mặc đồng phục màu xanh lá của trường cấp 2, viết ở cổ tay áo. Một người khác là lúc nghỉ trưa, bạn học trực bên cạnh Sơ Kiến phát hiện, dùng cánh tay huých cô như thấy được lục địa mới: “Cậu xem kìa, cậu xem kìa.” Lần này là đồng phục đỏ trắng của trường cấp 3, “Kiểm Biên Lâm” viết bằng bút lông nho nhỏ ngay sau cổ áo.

Mỗi trường đều có mấy nam sinh đảm nhiệm loại vai như vậy.

Điều khác biệt là cuối cùng Kiếm Biên Lâm thực sự gia nhập giới giải trí, từ thần tượng vườn trường trở thành thần tượng đại chúng. Lúc anh vừa nổi tiếng, rất nhiều bạn cùng trường mở topic trên Tieba, đăng Weibo, nói hời cấp 3 anh đã được rất nhiều nữ sinh ra sức theo đuổi, sinh động như thật, chuyện cũ quả thật không ít.

Nhưng rất ít người có thể khiến Sơ Kiến nhớ tên.

Ngược lại lớp bảy có một bạn tên Lư San San mà bây giờ cô vẫn còn nhớ. Nữ sinh này theo đuổi Kiếm Biên Lâm to gan nhất, ngồi trên bệ cửa sổ lớp, trong giờ nghỉ, la lớn về phía nhóm người của lớp một và lớp hai vừa hết tiết thể dục: “Kiếm Biên Lâm, Kiếm Biên Lâm, em thích anh.” Dẫn tới việc học sinh lầu dưới ồn ào lên. Lúc đó đúng là kinh động toàn trường, Sơ Kiến làm người đứng xem còn há hê nhìn xung quanh nữa kia...

Suy nghĩ rõ ra đến đây, Sơ Kiến dùng khuỷu tay huých Kiếm Biên Lâm: “Còn nhớ Lư San San của lớp bảy không?”

Cô tưởng Kiếm Biên Lâm sẽ nói một câu “Không nhớ”, nhưng đáng tiếc, Kiếm Biên Lâm còn thực sự nghiêm túc nhớ lại cả buổi, gật đầu.

Sơ Kiến lầu bầu: “Trí nhớ vẫn còn tốt lắm.”

Kiếm Biên Lâm phát hiện không nên nói thật: “... Chỉ nhớ là con gái thôi, không nhớ rõ cái khác.”

Sơ Kiến chỉ điểm anh: “Không phải cậu ấy còn theo đuổi đến nhà anh sao?”

Lúc đó, chuyện Lư San San theo đuổi Kiềm Biên Lâm theo đuổi đến nhà anh, cả khối truyền âm cả lên.

Đối với cô nữ sinh này, thực ra Kiềm Biên Lâm nhớ rất rõ.

Chẳng phải là người này đặc biệt đến mức nào, mà đơn giản là vì trí nhớ của anh quá tốt, chuyện bắt đầu từ năm bốn tuổi đến giờ căn bản sẽ không quên.

Hồi đó, nữ sinh này đi cùng ba, bốn bạn nam cùng lớp đến nhà anh, bố Kiềm kéo người ta hỏi trái hỏi phải toàn là hỏi chuyện của Sơ Kiến ở trường, sau cùng còn lấy album ra cho họ xem, cười ha hả nói Sơ Kiến chẳng khác nào nửa con gái của mình. Nhân lúc bố Kiềm đi rót nước, mấy nam sinh không ngừng đùa giỡn nói thảo nào Kiềm Biên Lâm không động lòng với ai cả, việc này đã sớm quyết định nội bộ rồi.

Anh không giải thích, đơn thuần ngậm thừa nhận: Anh thích Sơ Kiến.

Từ nhỏ đến lớn, con gái bày tỏ tình cảm với anh rất nhiều, đây là người khá phiền phức. Điều anh lo lắng nhiều hơn là lớp bảy gần lớp chín, truyền chuyện quá mức sang sẽ khiến Sơ Kiến hiểu lầm. May mà về sau nhiều lần từ chối, người có da mặt dày hơn nữa cũng biết khó mà rút lui.

...

Sau một hồi trầm mặc, Kiềm Biên Lâm nói: “Đi đến nhà anh thật à? Không bị bố anh đánh ra ngoài sao?”

Sơ Kiến “Ồ” một tiếng: “Bố anh đánh người ta làm gì...”

Kiểm Biên Lâm nhú mày: “Bố anh thích em, người khác tới không phải sẽ đánh ra ngoài à?”

Sơ Kiến bị anh chọc cười, vui vẻ xoay chiếc nhẫn trên tay. Đêm qua quá hỗn loạn quá không tưởng tượng nổi, hôm nay cũng vội tới đi ăn cơm, chưa từng nhìn kỹ chiếc nhẫn này. Lúc này tháo ra ngắm cẩn thận, cô chậm chạp phát hiện vòng trong chiếc nhẫn có khắc chữ: J&C.

Căn bản khỏi cần liên tưởng cũng biết là khắc chữ cái đầu họ của hai người.

Sơ Kiến nhìn anh.

Anh: Ngược lại, là tên đầy đủ của em.

“Kiểm” và “Kiến”, họ của anh chính là tên cô. (1)

(1) Tên của Sơ Kiến viết theo phiên âm pinyin là Chu Jian, Kiểm Biên Lâm là Jian Bian Lin.

Con người luôn như vậy, trong lòng chứa ai là đi tìm điểm giống nhau, cho dù là một chút xíu manh mối cũng sẽ không bỏ qua. Sơ Kiến nhớ tới bạn ngồi cùng bàn hồi trung học từng thích lớp phó cũng vậy, viết đi viết lại tên của hai người, cuối cùng mừng rỡ túm cánh tay Sơ Kiến nói: “Cậu xem, chữ thứ hai của mình và chữ thứ ba của cậu ấy đều là mười bảy nét đó! Có phải rất có duyên không?”

Khi đó Sơ Kiến thấy bạn cùng bàn ngốc nghếch, bây giờ ngược lại cảm thấy ——

Mình và Kiêm Biên Lâm đúng là rất có duyên nha.

Dưới cái nhìn chăm chăm của anh, Sơ Kiến đeo nhẫn lại: Hỏi anh một chuyện, nhất định phải trả lời nghiêm túc đấy.

Kiểm Biên Lâm ra hiệu cho cô hỏi.

Cô: Tại sao anh thích em?

Anh: Em xinh đẹp.

Cô: Không nghiêm túc chút nào, người đẹp hơn em rất nhiều rất nhiều đó.

Anh: Thật mà.

Cô: Không nói diễn viên nữ từng hợp tác với anh, mấy bạn hồi cấp 2, cấp 3 thích anh ấy, cũng có rất nhiều mỹ nữ kìa.

Anh: Thật mà.

Cô: ...

Kiểm Biên Lâm chồm người sang, dưới ánh sáng đèn chân không, nhìn kĩ cô, mặt không biến sắc tim không đập nói một câu mà mình cho là

nói thật nhất: So với em, người khác đều không phải là phụ nữ.

Chương 30: Tiếng cười càng mê hoặc hơn (2)

Tối hôm đó, người dưới lầu chơi điên cuồng đến hơn ba giờ.

Sơ Kiến nằm trên giường, nhìn anh cởi áo, quần, lúc anh vén một góc chăn lên định vào thì khản trương vô cùng. Lúc này rất khác đêm trước, đêm trước không biết sẽ xảy ra nên mù tịt không sợ, nhưng bây giờ... Sơ Kiến dón vào vách tường, đến khi bị anh một tay kéo đến trước bờ ngực trần, cả đầu toàn là đoạn ngắn anh giãy vò mình mấy tiếng không cho mình ngủ đêm qua.

Phản xạ có điều kiện, tim cô đập thành thịch đập vào ngực, khẽ thở hổn hển: Cái giường này kêu quá đi...

Anh: Anh sẽ nhẹ một chút.

Lời quen quá rồi. Nhẹ thế nào mà nhẹ, tay Kiểm Biên Lâm vượt lung tung sau lưng cô, muốn kèm chế hoàn toàn vô dụng. Nhưng chân vừa di chuyển là ván giường liền kêu cọt kẹt cọt kẹt hai cái như đáp ứng tình hình. Kiểm Biên Lâm không nhận được đề trán bên tai cô, mò điều khiển ti vi trên bàn, ngón tay trượt mấy vòng tìm được nút màu đỏ, bật lên.

Cô: “Hơn nửa đêm anh bật ti vi, không phải là bật tai trộm chuông (1) à?”

(1) Bật tai trộm chuông: nghĩa là làm những chuyện vô nghĩa, tự lừa dối mình không lừa dối được người khác.

“...”

Lại tắt, bốn phía yên tĩnh trở lại.

Anh sợ cô giận nên không dám làm bậy, đành phải chậm rãi giày vò cô bằng nụ hôn, từ môi dưới đến môi trên, đến đầu lưỡi, im lặng hành hạ đôi môi, từ từ bị anh gặm cắn sưng đau. Sơ Kiến kháng cự động đậy một cái, giường lại kêu cọt kẹt cọt kẹt...

Đến loại thời điểm này Kiểm Biên Lâm đâu còn thu lại được, không ngờ Sơ Kiến từ đầu đến cuối dựng thẳng tai đột nhiên cười một trận: “Không được, em buồn cười quá.” Kiểm Biên Lâm dùng mặt cọ qua môi cô, hôn một đường từ cái cổ nâng lên của cô xuống dưới, hai tay không dừng lại: Ngoan chút nào... Ngoan chút nào.

Kết quả vẫn bị tiếng giường kêu cắt ngang. Sơ Kiến liều mạng đẩy anh: “Anh nghĩ cách trước đi...”

“...”

Anh dứt khoát lôi chăn xuống đất, ôm cô xuống giường nằm dưới đất, vừa cọ xát một lúc thì từ đầu đến lưng Sơ Kiến đều bị nền xi măng cứng ngắt làm đau, khuỷu tay buông xuống đụng vào cũng đau, tóm lại là có chăn lót cũng không được, đất cứng quá... Kiểm Biên Lâm chiều theo cô điều chỉnh đủ mọi tư thế cũng không có tác dụng gì, cuối cùng hết cách ôm cô hôn từ trên xuống dưới rất lâu, rồi lại bế cô về dùng ra trải giường bọc lầy cô, mình thì ngồi bên giường chống đầu bình tĩnh mười mấy giây.

Sơ Kiến nhờ ánh đèn thò người ra nhìn anh: Kiểm Biên Lâm?

Kiểm Biên Lâm bị cô chọc cười, mơ hồ cười cắn mạnh môi dưới, hồi lâu, anh thở dài: “Chấn bản rồi, em chờ một lát.”

Anh kéo cái quần trên đầu giường mặc vào, đeo dây thắt lưng, nửa người trên để trần mặc áo phao lông đi ra ngoài. Trong chốc lát, anh ôm một cái chăn sạch về.

Ngủ yên ổn, đừng suy nghĩ gì cả.

Bảy ngày sau, cảnh quay trong thung lũng kết thúc, vừa vặn gần đến Tết Nguyên Tiêu.

Nữ chính xin nghỉ ba ngày đi chụp quảng cáo quay talk show. Chỗ Kiểm Biên Lâm, Tạ Bân cũng sắp xếp việc diễn tập trước tiệc sinh nhật của anh và nơi tổ chức chính thức. Năm nay, sinh nhật của Kiểm Biên Lâm trải qua trong bệnh viện, cuối cùng vẫn là chính anh nói dù bận thế nào đi nữa cũng phải làm bù cho fan.

Cho nên, đêm trước Tết Nguyên Tiêu, họ vội lên máy bay, quay về Thượng Hải.

Từ lúc diễn tập đến khi biểu diễn chính thức chỉ có ba ngày.

Kiểm Biên Lâm này có vẻ như không gần gũi với fan, hiếm khi tương tác qua lại, Weibo chỉ từng lên một lần lúc vừa mở, đăng một câu “Chào mọi người, tôi là Kiểm Biên Lâm”, rồi không đăng gì nữa.

Nhưng thông qua rất nhiều chi tiết đều có thể nhìn ra sâu trong nội tâm anh rất yêu fan, chẳng qua là không khéo biểu đạt.

Ví dụ, làm bù tiệc sinh nhật. Ví dụ tiếp, bắt kẻ đi đâu, lúc ra vào sân bay anh đều sẽ không đi cổng VIP, là sợ fan đón không thấy mình sẽ đi một chuyến tay không. Hơn nữa, mỗi lần anh đều công khai lịch trình công việc của mình, cũng tránh cho fan khỏi tốn thời gian điều tra lịch trình trong một ngày của anh.

Cho nên từ lúc máy bay hạ cánh, Sơ Kiến liền tách ra với anh.

Sơ Kiến đeo ba lô đi ra lối ra, thấy người hai bên cầm bảng và di động phấn khích chờ anh xuất hiện, không nhận được quay đầu nhìn một cái.

Kiểm Biên Lâm ở phía sau cô cách cô mười mấy mét. Để tuyên truyền bộ phim truyền hình lần này, anh đặc biệt mặc quần kaki và mang giày bột quân đội theo thói quen của nam chính, chỉ là nửa người trên mặc áo thun đen và áo phao lông màu đen vì lạnh, dáng người đúng là không thể chê được...

Cô không biết Kiểm Biên Lâm có thấy mình không, chỉ thấy anh lẩy di động ra, ngón cái nhanh chóng bấm chữ. Giây tiếp theo, di động của cô rung lên, là tin anh gửi tới: Tập nhảy xong sẽ về nhà.

Rất nhanh, anh đi lướt qua bên cạnh cô ra khỏi lối đi.

Sơ Kiến nhìn anh và hai trợ lý chen vào đám đông, nhìn hai lần, tính toán tuy khoảng thời gian này vẫn coi như là nghỉ lễ, nhưng đã về rồi thì đến tiệm làm móng dạo một vòng xem thử. Cô rời khỏi sân bay, lúc đón xe về đến tiệm thì vừa qua giờ cơm trưa.

Trong tiệm chỉ có hai, ba khách quen đang lật tạp chí xếp hàng chờ.

“Cô chủ về rồi à?” Một thợ làm móng ngẩng đầu.

Sơ Kiến đáp một tiếng, cầm lấy sổ sách đến chỗ ghế sofa dài, tiện tay lật xem, xem một hồi là lơ đãng một cách đáng xấu hổ.

Quan hệ của mình và Kiểm Biên Lâm phát triển đến giờ đúng là rất thần kì.

Quá quen thuộc, lúc bắt đầu cực kì lúng túng, sau đó lại cực kì không có cảm giác thần bí và lãng mạn gì. Ví dụ như... đôi lúc nhìn anh mặc đồ, cô sẽ nghĩ, thì ra anh cởi hết là như vậy à, còn sẽ đặc biệt tò mò nhìn từ trên xuống dưới thêm hai lần. Thậm chí khi khoa trương nhất, lúc anh ý loạn tình mê nấn bóp vuốt ve mình lung tung, cô thực sự sẽ mơ hồ cười một trận: “Không được không được, Kiểm Biên Lâm, anh có biết đôi lúc anh rất háo sắc không...”

Sơ Kiến càng nghĩ càng mê mẩn, không nhịn được cười dựa vào sofa, một hàng búp bê xếp gọn bị cô làm rơi hai con. Cô tiện tay nhặt lên, xếp lại từng cái một, đột nhiên liền nhớ tới cái hộp mang đến cùng mấy con búp bê này. Nghĩ đến đây, cô ném sổ lại, tới nhà kho lục.

Cô ngồi xổm bên kệ hàng mở hộp ra ——

Là hai chồng giấy bìa cứng dùng dây buộc chặt. Tấm thứ nhất viết đề Toán, bút đen chép đề, bút xanh chép lời giải. Nét chữ lưu loát xinh đẹp, là chữ viết của anh.

Sơ Kiến mê mẩn tháo ra, lật hai tấm, nhận ra đây là đề cấp 2. Lớp mấy nhỉ? Quên mất rồi.

Cô mở tiếp ra hết. Có đề tiếng Anh, có đề Toán, Vật lý, Hóa học, đề các môn, lại còn có đề thi của Tân Đông Phương bên ngoài trường, Olympic Toán học, cuộc thi Vật lý...

Chồng còn lại là từ đơn viết tay.

Cô đúng là có ấn tượng sâu sắc với những từ đơn này hơn những đề kia, đều là từ mà cô hay sai.

Từ nhỏ cô đã vậy, trí nhớ không tốt lắm, đề từng sai sẽ luôn sai đi sai lại.

Đặc biệt là viết từ đơn thường có trong bài thi môn tiếng Anh quả thực là cơn ác mộng của cô. Trong đầu cô tựa như có một lỗ đen, chỉ cần từng sai là nhất định sẽ sai tiếp, bảy, tám lần cũng không thuộc nổi. Ví dụ như cái từ medicine trên tấm thẻ trong tay bây giờ, cô sẽ luôn ma xui quỷ khiến viết thành meditation hay medicion...

Đối với vấn đề này, giáo viên môn tiếng Anh cấp 2 đúng là ghét cay ghét đắng. À đúng, giáo viên môn tiếng Anh đó chính là chủ nhiệm lớp Kiểm Biên Lâm, cô Lý đụng phải ở bệnh viện kia... Khi ấy cô Lý với mình rõ là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, còn thường xuyên bắt thành linh nói với Kiểm Biên Lâm lúc dạy bên lớp một: “Bạn Sơ Kiến ở nhà đối diện nhà em ấy, em giúp bạn ấy học thuộc từ cho tốt đi, haiz.”

...

Sơ Kiến lật xem thẻ, nhìn ra được chúng cũ lắm rồi.

Viết vào lúc nào? Không biết.

Tại sao trước đây không đưa cho cô? Cũng không biết.

Có lẽ là vì lần hai người “chia tay” hồi cấp 2 kia, hoặc là lần lên hôn trên phà kia. Tóm lại, anh cất nhiều năm như vậy lại đưa cho cô vào sinh nhật lần này... Sơ Kiến đại khái có thể đoán được Kiểm Biên Lâm vốn muốn mượn cái này nói cho mình biết:

Sơ Kiến, anh đã thích em rất nhiều năm.

Sơ Kiến, nể mặt nhiều năm như vậy, có thể cho anh thử thêm lần nữa được không...

Nhưng cô căn bản không mở ra xem.

Sơ Kiến ngồi xôm dưới đất, lật qua lật lại nghịch mấy tấm thẻ này, giống như hồn rời khỏi xác vậy. Nửa tiếng sau, cô cẩn thận cất kỹ tất cả thẻ, để vào chỗ bí mật nhất lần nữa, rồi khỏi nhà kho, đẩy cửa kính ra rồi đi ngay. Không kịp để lại một câu.

Một thợ làm móng đang làm việc tám chuyện nhìn ngoài cửa một cái: “Đoán chừng là yêu rồi.”

Về đến nhà, bà mẹ đang giơ một cái gạt tàn thuốc đuổi theo trách mắng ông bố, chất vấn ông rốt cuộc là ăn thuốc hay hút thuốc, vậy mà một buổi sáng đã có bốn mẫu thuốc lá. Ông bố không ngừng giả ngu, rút cổ cho cá ăn, lảm bảm: “Tôi đây là thành khẩn sẽ được khoan hồng, nếu muốn giấu bà thì đổ vào bồn cầu xối hết liền là được rồi.” Kết quả dẫn đến việc tra hỏi

gay gắt hơn, sự giáo huấn của bà mẹ chuyển từ việc cả buổi sáng hút quá nhiều thuốc, sang rót cuộc trước đây đổ mẩu thuốc vào bồn cầu bao nhiêu lần?

Sơ Kiến cũng không để ý đến họ, lao vào bếp, lấy hết trái cây chuẩn bị nghỉ lễ ăn trong tủ lạnh ra, lột từng trái, gọt vỏ, cắt miếng,... làm một hộp lớn.

“Làm cái gì đấy?” Mẹ Sơ Kiến cũng bị hoảng sợ.

“Con đi đưa trái cây cho Kiểm Biên Lâm.” Sơ Kiến ôm hộp rồi chạy.

“Hai cái đĩa này nếu sớm tốt như vậy thì tốt quá.” Mẹ Sơ Kiến vô cùng xúc động.

Đến công ty Kiểm Biên Lâm, cô báo tên Tạ Bân, được nhân viên lễ tân dẫn vào.

Giữa đường bị Hiếu Vũ thấy, kêu to một tiếng “Chị dâu”, vội vàng dẫn cô xoay một vòng đi thẳng đến phòng tập. Vì Kiểm Biên Lâm cũng có cổ phần ở công ty, cho nên coi như là một trong các ông chủ, cả tầng lầu truyền ra “Bà chủ” trong truyền thuyết xuất hiện rồi. Mọi người ào ào hóng hớt giờ ly, ủa đến phòng nước gần phòng tập nhất.

Kết quả là thấy phòng tập bị đóng, mười mấy bạn nhảy cười khó hiểu, nói đi uống trà trưa.

Nhân viên tràn đầy phấn khởi chạy tới buồn rầu rời khỏi, nhân tiện để lại lời nhắn cho một nhân viên ở gần phòng tập nhất, đi ra rồi gọi máy

nội bộ nha...

Ngoài cửa náo nhiệt, bên trong lại vô cùng yên tĩnh.

Kiểm Biên Lâm vừa kết thúc một giai đoạn diễn tập, phần tóc ngắn trên trán đã sớm đầm mồ hôi, chỉ mặc áo may ô màu đen và quần thể thao màu xám, chân trần đi tới bên cạnh cô.

Cả người không có bất kì đồ trang sức gì, ngoại trừ vòng tay đôi màu vàng nhạt mỗi người một cái với Sơ Kiến hơi trượt xuống mu bàn tay.

Anh không ngờ Sơ Kiến sẽ muốn tới công ty thăm mình. Anh mở chai nước suối trong tay, vừa định uống nước thì bị Sơ Kiến dứt một miếng lê vào miệng trước, tay khựng lại, nhai từ từ rồi nuốt.

“Mệt không?” Sơ Kiến chọn chọn lựa lựa, tiếp tục gọt nửa trái dâu, đưa đến bên miệng anh.

Kiểm Biên Lâm không lên tiếng, há miệng cắn dâu.

Sơ Kiến ôm một hộp trái cây lớn, ngửa đầu nhìn anh ăn.

Trước khi thấy những tấm thẻ kia, có một vấn đề làm Sơ Kiến nghi hoặc rất lâu. Kiểm Biên Lâm rốt cuộc bắt đầu thích mình từ lúc nào? Hồi nhỏ, có một dạo anh rất ghét mình, sau đó lên cấp 2, ngoại trừ tin đồn ra, kì thực anh không bày tỏ hay làm bất kì hành động thân mật gì. Cho đến năm mới thứ hai sau khi “chia tay”, sau khi anh lên hôn mình trên phà, Sơ Kiến có phần hoảng sợ, nhưng về sau... không có về sau, rồi anh tiếp tục không có gì đặc biệt, cô còn tưởng anh chỉ là nhất thời kích động.

Đến trung học, vì nam nữ khác biệt mà Sơ Kiến có ý thức cấm kị với anh, trừ việc hai nhà tụ tập ăn cơm chung thì không trao đổi mấy, hai người nói chuyện còn không nhiều hơn tin đồn của anh cô nghe ở trường... Đến tận lớp 12, Từ Kinh tỏ tình không bao lâu, anh chợt phản ứng kịch liệt như thể lại dọa được cô, sao Kiểm Biên Lâm lại đột nhiên như vậy?

Nhìn thấy những tấm thẻ kia, cô nghĩ, thực ra không hề đột nhiên, anh chỉ là luôn không giỏi bày tỏ.

Sơ Kiến đang nghĩ, tâm trạng của anh khi tặng món quà sinh nhật này cho mình. Nếu không có bệnh của chú Kiểm và anh, hai người sẽ lại như thế nào? Người không biết bày tỏ đúng là đáng ghét lại đáng giận ——

“Muốn ăn cái nào?” Sơ Kiến càng nghĩ càng giận, liếc anh một cái.

Kiểm Biên Lâm hơi mơ hồ: “Cái nào cũng được.”

Cô cúi đầu định chọn một miếng không to không nhỏ dứt cho anh. Kiểm Biên Lâm hạ thấp người, rõ ràng có dụng ý khác, nghiêng đầu hôn khóe môi cô. Sơ Kiến bị phần tóc ướt trên trán anh sượt qua gò má, ngựa ngửa, hôn cùng anh như có như không. Anh không dừng, cô cũng không dừng.

Dính nhau đến cuối cùng, cảm xúc dâng lên nơi đáy mắt Kiểm Biên Lâm ngày càng đậm, kích đến mức cổ họng phát khô.

Anh nhân cơ hội thấp giọng tiếp một câu: Tối nay ngủ nhà ai?

Chương 31: Tiếng cười càng mê hoặc hơn (3)

Nhà ai cũng không được...

Ngang nhiên đi vào một phòng qua đêm với anh ngay trước mặt bố mẹ, hay ngay trước mặt bố anh, đều không được. Sơ Kiến chỉ nghĩ thôi đã xấu hổ muốn chết, vòng tránh khỏi động tác định hôn tiếp của anh: “Không phải anh bận lắm sao? Hơn nữa bố mẹ em đều ở đây, không hay lắm đâu, thực sự không hay đâu.”

Kiểm Biên Lâm cười, vuốt phần tóc ngắn trên trán mình ra sau, khẽ thở dài một hơi.

Tiếp tục tập luyện.

Sau khi Sơ Kiến đi, anh và nhóm nhảy tập đến hơn mười một giờ. Mọi người mệt vô cùng. Kiểm Biên Lâm mồ hôi nhễ nhại ngửa mặt nằm trên sàn nhà, kéo cái khăn lông che mặt, chắn ánh đèn ngoài tầm mắt.

Sự nhức mỏi của bắp thịt, còn có sự dễ chịu của việc đổ mồ hôi, sẽ khiến người ta nhanh chóng chìm vào cảm xúc của mình, vô cùng mệt, nhưng cũng vô cùng sảng khoái.

Khoảnh khắc này, những hồi ức nhớ rõ kia chảy xuôi trong đầu, ngay cả mùi vị trong phòng cùng cảm giác cháy nắng khi ấy, cũng rất rõ rệt.

...

“Kiểm Biên Lâm, Kiểm Biên Lâm!”

Cậu nghe đến nhức đầu, ngoảnh lại, ngược sáng nhìn sang.

Chấn bông đập vào mặt, che nửa người trên và mặt cậu. Sơ Kiến nhảy lên đè cậu, hung hăng dùng nắm đấm nhỏ đập hai cái, cũng không chờ cậu đẩy ra đã nhảy xuống giường: “Cậu xấu lắm, vậy mà tố cáo mình!” Nói xong, cô liền chạy mất...

Cậu xốc chấn lên, hoàn toàn không biết mình lại đắc tội với cô chỗ nào. Tối đó ăn cơm nghe bố nói mới biết. Kể từ khi biết sắp đi học lớp chuẩn bị tiểu học, Sơ Kiến đã âm ỉ đòi mặc váy đỏ. Bố mẹ cô không cho mua, cô liền lấy tiền tiêu vặt được khen để dành rất lâu đi đến cửa hàng mua mảnh vải, về nhà, sau khi dựa vào việc tưởng tượng cắt vải thành hai mảnh trước sau, thành công làm hư máy may trong nhà, vì sửa máy may mà đập lăn thêm hai bình nước nóng, đẩy ngã giá cây xương rồng ——

Tóm lại, kết quả chính là Sơ Kiến bị đánh.

Lúc đó, Kiểm Biên Lâm nghe bố nói thế mới nhớ ra, buổi chiều mình nghe thấy nhà bên cạnh có tiếng động lớn, đi xem mấy lần. Vì vậy Sơ Kiến cho rằng là cậu tố cáo, chẳng những trả thù một lần, mà còn chiến tranh lạnh một tuần không nói chuyện với cậu nữa. Không dễ gì chờ đến thứ bảy, bố mẹ Sơ Kiến không có nhà, bố Kiểm móc tiền cho Kiểm Biên Lâm, bảo cậu dẫn Sơ Kiến đi ăn KFC, hai người mới coi như là có qua lại.

Trong chợ, Kiểm Biên Lâm đặc biệt tìm váy đỏ cả buổi. Sau khi rút cuộc thấy một cái, cậu cố tình đi chậm lại một chút. Sơ Kiến ở bên cạnh thèm muốn nhìn chăm chăm hai lần, cuối cùng nói ra câu đầu tiên sau khi chiến tranh lạnh: Cậu nói có phải đẹp lắm không? Mẹ mình cứ không mua cho mình, nói quá phô trương...

Cậu: Cậu thấy đẹp thật à?

Cô: Tất nhiên đẹp chứ!

Cậu im lặng một hồi: Mình mua cho cậu.

Cô: Thật hả? Không hay lắm đâu...

Cậu: Quà sinh nhật tháng sau.

Cô vui vẻ, lập tức hơn hờ đồng ý: Đúng đó, sinh nhật cậu năm ngoái mình còn tặng quả địa cầu mà.

Hôm ấy, lúc cậu cầm tiền lì xì lấy trước đó ra trả tiền, đi bán hàng đúng là vui lắm luôn, chưa từng thấy hai đứa trẻ trông cũng chỉ tiểu học lớp 1, lớp 2 tự mua quần áo, thật mới mẻ quá.

...

Khăn che trên mặt bị kéo ra, một tia sáng đâm vào mi mắt anh. Anh lấy mu bàn tay che, mới hơi mở mắt.

Hiếu Vũ cười: “Anh Tạ kêu anh đi qua một chuyến.”

Kiểm Biên Lâm duỗi cánh tay, tâm trạng rất tốt xoay người bật dậy, lấy áo mặc vào, tiện tay nhặt nón lưỡi trai trên sàn nhà lên đội ngược vào, rồi ra khỏi phòng tập.

Trong công ty có mấy cô gái vẫn đang chuẩn bị tiệc sinh nhật. Tuy là thân phận đồng nghiệp rất bình tĩnh với ngôi sao, nhưng đột nhiên thấy

một anh đẹp trai như vậy đi ra từ phòng tập, mái tóc ngắn hơi ướt, bóng lưng với mùi hormone tăng cao, đều khó tránh khỏi nhìn thêm hai lần ——

Sơ Kiến khó được tách ra đêm nay với Kiểm Biên Lâm, tăng ca thêm giờ xử lý công việc.

Từ tiệm làm móng đến công ty làm móng, còn có nhóm đại diện toàn quốc, vân vân,... đủ mọi nhóm WeChat trò chuyện tới mười một giờ. Tin nhắn thoại tin này đến tin khác, cổ họng cũng khàn rồi, không dễ gì mọi người nói với nhau chúc ngủ ngon, coi như là kết thúc thảo luận.

Nhưng chỉ trong thời gian cô ra ngoài rót ly nước ấm, mấy nhóm lại bỗng nhiên bùng nổ.

Đập vào mắt toàn là ảnh chụp màn hình Weibo, tám ảnh, ảnh chụp tìm kiếm hot trên Weibo. Trong ảnh chụp màn hình toàn bộ cùng một đề tài —— #Kiểm Biên Lâm Nguyễn Khê#

Sơ Kiến thấy năm chữ này, trong lòng lắc lư một cái.

Cô không phải người thích dùng Weibo lắm, Weibo của công ty làm móng cũng không phải do cô quản lý. Tuy trước kia đăng kí một cái rồi bị trộm, tiếp đó nữa toàn là Weibo thủy quân lộn xộn... cho nên cô không hề lướt cả ngày lẫn đêm như mấy người trong nhóm WeChat, có thể thu được đủ loại chuyện tám mới nhất.

...

Có người gửi ảnh, cũng có người đang thảo luận.

Đều là giọng điệu tám chuyện ngôi sao, chia sẻ đủ mọi tin đồn tìm được. Nguyên nhân là có người tuôn ra, gần đây, lúc Kiểm Biên Lâm đang quay 《 Hắc bạch ảnh họa 》 , bên cạnh luôn có một cô gái đi cùng.

Từ đó, quần chúng bắt đầu khai quật scandal nhiều năm trước kia. Hồi đó, lúc tung scandal của Kiểm Biên Lâm và Nguyễn Khê thì vẫn chưa có cái thứ Weibo này, khá dễ chặn lại. Sau đó, đoàn đội của Nguyễn Khê lợi dụng tung ra một lần, lại bị Tạ Bân cấp tốc dùng số tiền lớn ép xuống. Nhưng năm nay Kiểm Biên Lâm vô cùng nổi tiếng, lại là lần đầu bước chân vào phim truyền hình, lại là thời cơ gần đến tiệc sinh nhật, thiên thời địa lợi nhân hòa, loại scandal này tung ra coi như không dễ khống chế đến thế... Dấu vết đủ loại bay đầy trời:

Cảnh hai người trong cùng một khung ảnh lúc thi hát trước kia, còn có video song ca thi của hai người, video hai người chia tay tiếp nhận phỏng vấn... vân vân... Sức mạnh của netizen là vô tận, thậm chí tất cả hành động qua lại của Nguyễn Khê với Kiểm Biên Lâm trong cuộc thi lần thứ 13, thậm chí vẻ mặt, ánh mắt lúc nhắc tới tên Kiểm Biên Lâm cũng làm thành bộ sưu tập. Có điều những thứ này đều là “không có căn cứ”.

Thứ nặng kí nhất chân chính, có lẽ là chùm ảnh Kiểm Biên Lâm và Nguyễn Khê ở bên bể bơi vào đêm khuya.

Thậm chí, còn có người tung ra lịch trình một ngày trong cùng thời gian ở Hoàn Kiếm gần đây của Nguyễn Khê và Kiểm Biên Lâm, nói chắc như đinh đóng cột, nói hai người ăn cơm qua đêm.

...

Mới đầu, cô còn chăm chú xem.

Xem đến cuối bức dọc nóng nảy, muốn ném di động, nhưng lại đăng nhập tài khoản Weibo của công ty làm móng như chứng cưỡng ép, đặc biệt tìm xem. Thậm chí cô còn tải sáu tấm ảnh bên bể bơi với góc độ mập mờ vào đêm khuya, phóng to, muốn nghiêm túc xem rốt cuộc đang làm gì

Cô không nhịn được ôm chầm buồn rầu cả buổi.

Di động trong chầm rung hồi lâu, cô cầm lên thấy là Đồng Phi thì đại khái biết gọi làm gì, không nhận, sợ Đồng Phi lại call liên hoàn đoạt mệnh, cô trực tiếp tắt máy.

Cô vốn cho rằng là ghen thôi, ngủ một giấc là ổn.

Nhưng hoàn toàn không ngủ được.

Cả đêm, dạ dày cô cuộn trào khó chịu, tim đập loạn, muốn gọi điện thoại hỏi anh, nhưng lại cảm thấy như thế quá hẹp hòi. Hồi đó, Kiểm Biên Lâm tức giận vì chuyện của Từ Kinh, mình còn cảm thấy Kiểm Biên Lâm quái lạ. Nhưng anh và cô gái này cũng là chuyện cũ năm xưa, đi truy hỏi “Anh có từng hôn cô ấy không? Có với cô ấy giống như với em không...” cũng thật mất mặt.

Về phần ở Hoành Điểm hai người đã xảy ra chuyện gì, cô ngược lại không tin. Hôm đó Kiểm Biên Lâm vừa tới Hoành Điểm quay xong cảnh đêm là cả đêm chạy ngay về Thượng Hải.

Với lại anh và mình đánh nhau đến thế, chắc sẽ không... với người khác đâu nhỉ?

Suốt cả đêm, Sơ Kiến ôm chần kín đầu như ôm xe lửa vậy chịu đựng đến khi trời sáng. Sáu giờ, phòng khách bắt đầu có tiếng động, đây là giờ thức dậy kiên trì của bố mẹ Sơ Kiến.

... Mắt Sơ Kiến cay cay, đại não hỗn loạn, ý thức mơ hồ.

Cô vẫn không ngủ được.

“Tiểu Kiểm à?” Giọng của mẹ.

Kiểm Biên Lâm? Sơ Kiến tưởng mình bị ảo giác.

“Chào dì ạ.” Đúng là giọng Kiểm Biên Lâm.

Sơ Kiến ngồi dậy, xoay người xuống giường.

Mở cửa phòng ngủ, cô thấy trong phòng khách có anh thật, còn chưa kịp thay giày đứng trước mặt bố mẹ cô. Anh nghe tiếng động lập tức nhìn sang, đôi mắt u tối.

Cảnh tượng này, cảm giác này, tựa như thời gian đảo ngược ——

Sáng sớm anh sốt cao đưa giấy xin nghỉ cũng là sáu giờ, đứng ở vị trí đó, đối diện với bố mẹ cô.

...

“Con biết dì với chú sáu giờ dậy nên đặc biệt canh giờ gõ cửa à?”
Mẹ Sơ Kiến cười.

Kiểm Biên Lâm cởi nón, mái tóc lộn xộn dính trên trán. Trong tầm mắt anh toàn là Sơ Kiến với sắc mặt nhợt nhạt vì cả đêm không ngủ.

“Dì ơi,” Kiểm Biên Lâm khẽ nói, “Con muốn... nói hai câu với Sơ Kiến ạ.”

“Vào đi đã,” mẹ Sơ Kiến bị chọc buồn cười, “Sợ chú với dì làm gì à.”

Kiểm Biên Lâm không lên tiếng, đi tới.

Anh gọi điện thoại cả đêm Sơ Kiến đều tắt máy, hơn nửa đêm cũng không dám tới gõ cửa, về nhà lại sợ để lỡ mất cô ra ngoài, nên ngồi suốt đêm trong cầu thang.

Chờ thẳng đến sáu giờ...

Kiểm Biên Lâm vươn tay kéo cô. Sơ Kiến vô thức tránh, một là còn ghen, hai là có mặt bố mẹ...

“Có thể đưa nhẫn cho anh không?” Anh thấp giọng hỏi, giọng cũng khàn.

Nhẫn? Cô mờ mịt nhìn anh.

Anh yên lặng chờ cô.

Anh ấy muốn mình trả nhẫn cho anh ấy? Sơ Kiến suy nghĩ cặn kẽ câu này. Ban nãy cô còn bị việc anh xuất hiện vào sáng sớm làm cảm động, nhưng bây giờ, giống như người ngồi tàu lượn siêu tốc còn đang cười ha ha ngắm phong cảnh chỗ cao nhất, lao ầm xuống từ điểm cao nhất, tim thoáng cái vọt lên cổ họng.

Tim đập rộn lên, cổ họng đau buốt.

Nhưng cô vẫn cúi đầu tháo nhẫn ra, nhét vào lòng bàn tay anh.

Mũi chua xót, trước mắt mờ hồ.

Kiểm Biên Lâm đồ khốn kiếp, tối qua tôi còn nghĩ anh chắc chắn sẽ không có lỗi với tôi. Đồ khốn kiếp, anh muốn lên giường thì đeo nhẫn cho tôi, bây giờ thì đòi nhẫn lại...

Kiểm Biên Lâm im lặng hồi lâu, ước chừng tính ra khoảng cách hợp lý giữa hai người, sau khi lùi ra sau gần nửa bước, đầu gối phải cong một cái rồi quỳ xuống sàn nhà ——

Không có kinh nghiệm, quỳ quá mạnh, đầu gối âm ỉ đau... Nhân lúc Sơ Kiến ngẩn ra, anh sờ đến tay cô, thực ra lòng bàn tay anh đã sớm khẩn trương đến đỏ mồ hôi, ảm ướt: “Sơ Kiến...”

...

Tieu rồi, quá hồi hộp, lời chuẩn bị cả đêm ở đầu cầu thang uống phí cả rồi.

...

Sau lưng chính là bố mẹ cô, Kiểm Biên Lâm hoàn toàn nói không nên lời, chỉ có thể sờ đến ngón áp út của cô đeo nhẫn vào lần nữa, ngón trỏ vuốt ve chiếc nhẫn cùng mấy ngón tay của cô hồi lâu.

“Kiểm Biên Lâm...” Sơ Kiến mang theo giọng mũi khẽ gọi anh.

Bố mẹ em đều nhìn kìa...

Anh “ừm” một tiếng thật thấp, đôi môi kề bên ngón tay cô.

Hơi nóng thở ra khiến cô muốn rút tay lại, trong đôi mắt vẫn còn nước mắt, khuôn mặt đã đỏ lựng, cũng không dám nhìn bố mẹ: “Anh mau đứng lên đi...”

Chương 32: Tiếng cười càng mê hoặc hơn (4)

Sơ Kiến vừa mệt vừa lơ mơ, giống như ngồi liên mấy chuyến tàu lượn siêu tốc vậy, mắt thấy cái ý cười lập tức sẽ bế cháu kia của bố mẹ ngày càng đậm thì càng túng quẫn ——

Kết hôn thì kết hôn, anh quý cái gì chứ...

Cô buồn bực hồi lâu: Không phải đã sớm đồng ý với anh rồi sao?

Nói xong cô bỏ anh lại, về phòng.

Kiểm Biên Lâm muốn đuổi theo nhưng không dám, cho đến khi mẹ Sơ Kiến nháy mắt, anh mới đẩy cửa rồi cũng đi vào.

Bố Sơ Kiến cười ha ha đi tới theo, bị mẹ Sơ Kiến lôi lại: “Hai đứa đoán chừng là cãi nhau giận dỗi, nếu không thì thằng bé Tiểu Kiểm này cũng không đến mức sáu giờ sáng đã tới gõ cửa cầu hôn, đặc biệt ngay trước mặt trưởng bối, còn là kiều quý xuống đất nữa đâu...”

Bố Sơ Kiến bưng tỉnh: “Thằng nhóc Tiểu Kiểm này không đơn giản, không đơn giản mà. Có chủ kiến!”

“Đi đi nào, tôi với ông đi tập thể dục, tập thể dục xong ăn sáng, ăn xong đi shopping...” Mẹ Sơ Kiến quàng khăn lấy áo lạnh, đẩy bố Sơ Kiến đi.

Lúc phòng khách yên tĩnh trở lại, trong phòng ngủ đã sớm long trời lở đất.

Cách cánh cửa, Sơ Kiến không ngừng đẩy Kiểm Biên Lâm, đè thấp giọng tố cáo anh: “Sao anh đáng ghét vậy hả, còn bức hôn nữa!” Kiểm Biên Lâm khom người một cái, hai cánh tay vòng qua chân cô bế cô lên giường.

“Bố mẹ em ở ngoài kia.” Sơ Kiến luống cuống tay chân đẩy anh, bị anh nắm ngược cổ tay đè lên cái gối trên đỉnh đầu. Vừa lúc này, cửa chính bị nặng nề đóng lại.

Rõ ràng đang nói cho họ biết, trong nhà không có người.

Anh dùng môi cọ xát cô: Sau này... đừng tắt máy nữa nhé.

Hơi thở nóng hổi lướt nhẹ qua môi cô. Sơ Kiến khẽ giải thích: “Là Đồng Phi cứ gọi điện thoại cho em, em không muốn nghe nên mới tắt máy. Em lại không biết anh gọi cho em.”

Xảy ra chuyện như vậy sao có thể không liên lạc với cô.

Ngồi cả đêm trong cầu thang không làm gì, anh cứ suy nghĩ nếu cô giận thật thì làm sao. Từ trước đến nay anh đều không biết dỗ cô, hồi nhỏ không có suy nghĩ sâu sắc đến thế, ngược lại đơn giản, thuận theo cô là được. Sau này thích cô, yêu cô thì hoàn toàn bế tắc.

Cổ họng Kiểm Biên Lâm đắng chát, âm thầm cắn từng tắc một, tìm chỗ khắp nơi ở trước ngực sau cổ cô, cuối cùng còn rất háo sắc rĩ tai: “Làm anh đỏ mặt nào.”

“...”

Thoạt đầu anh không nghĩ phải như thế nào, sau đó thì không phải là chuyện kia nữa.

Đây là lần đầu tiên anh đụng phải giường Sơ Kiến. Địa điểm quá thực quá đặc biệt, lăn trong chăn, rơi xuống gối toàn là mùi của cô, khó tránh khỏi không kèm chế được giầy vò mạnh hơn một chút.

Làm cách quãng từ lúc trời tờ mờ sáng đến gần trưa.

Anh biết còn có chuyện quan trọng nên thu lại, cánh tay đầm đìa mồ hôi chống bên đầu cô, ngón tay luồn vào mái tóc đen ẩm ướt của cô.

Xương cốt bị giày vò của Sơ Kiến đau xót cả lên, không chịu nổi giục anh: Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút...

Mấy chữ ngắn ngủn khiến mặt anh không nâng lên nổi chút nào, đang định vứt hết kế hoạch hôm nay, cứ cùng cô tiêu hao trên giường thôi.

Sơ Kiến: Đáng ghét, đừng... Em là bảo anh làm xong nhanh lên một chút...

Thật mệt gần chết rồi, muốn ngủ lắm, Kiểm Biên Lâm em buồn ngủ lắm rồi.

Cô lại không nói ra được nửa chữ, nhắm mắt, chẳng mấy chốc sờ được góc áo Chu Công, giật nảy mình, lại ráng chống đỡ nheo mắt nhìn anh: “Những tấm ảnh đó em không thấy rõ, anh có từng hôn người ta chưa?”

“... Tay cũng chưa từng để cô ấy sờ qua.”

Sơ Kiến nghe còn rất vui vẻ, ngủ mất.

Chợp mắt mười mấy phút, Kiểm Biên Lâm lại nửa dỗ nửa ôm cô dậy: “Tối hẵng ngủ, còn có việc nữa.”

“...” Cũng đúng, anh còn phải tập luyện cho tiệc sinh nhật.

Suy cho cùng công việc quan trọng, Sơ Kiến cũng không chơi xấu thêm, tự giác bò xuống giường đi tắm, thay quần áo sạch sẽ theo anh xuống lầu, muốn nói tiện đường để anh thả mình chỗ tàu điện ngầm gần đó, cô còn

có thể đi công ty một chuyến trước. Nhưng ngồi trên xe hướng đi không đúng lắm.

Đường cao tốc Hồ Hàng (1)?

(1) Hồ Hàng: Thượng Hải – Hàng Châu.

Cô người ra bắt thường: “Không đến công ty sao?”

“Về nhà trước.”

“Về Hàng Châu?”

Anh ngâm thừa nhận.

“Có chuyện gấp à?”

“Đăng ký.”

“...”

Ban này, lúc cô nghỉ ngơi một chút, anh đã nhận được sự đồng ý của trưởng bối hai nhà. Ý Kiểm Biên Lâm trực tiếp biểu đạt là: Hai người đã có quan hệ vợ chồng, lỡ như có con trong trường hợp trễ hơn ngày đăng ký kết hôn rất nhiều, sau này nếu để con biết được, thì sẽ không đạt được tác dụng giáo dục tích cực với đứa bé.

Tóm lại là một lý do vớ vẩn.

Anh chỉ muốn mau lấy cô về nhà, dán ảnh trên cuốn sổ đỏ nhỏ, đóng một cái dấu in nổi, nhập vào hệ thống, hai người sẽ là quan hệ vợ chồng danh chính ngôn thuận.

Nghĩ thôi đã cảm thấy đặc biệt tốt.

Một đường thông suốt, lái vào tiểu khu là hơn hai giờ.

Để tiết kiệm thời gian, Kiểm Biên Lâm không để Sơ Kiến xuống xe, cầm chìa khóa hai nhà đi lên lấy sổ hộ khẩu. Trái tim Sơ Kiến vẫn đang lơ lửng trong không trung chưa đáp xuống, mở cửa xe định hít thở, đúng lúc thấy bác gái ở lầu một dắt một đứa bé trai đi tới: “Sơ Kiến à?”

Sơ Kiến sững sốt.

“Dì Trần ạ.” Kiểm Biên Lâm tiếp lời trước một bước.

À đúng, họ Trần. “Dì Trần ạ.” Sơ Kiến gọi theo.

Từ nhỏ Kiểm Biên Lâm đã gặp qua người khác là không quên, không mù mặt như Sơ Kiến, hồi nhỏ hàng xóm láng giềng gặp rất nhiều lần cũng không phân biệt rõ là nên gọi chú hay bác, càng không phân biệt rõ mỗi bác gái họ gì. Vì thế, cô còn có chút mảnh khén, đi từng nhà chúc Tết đều theo sau đuôi Kiểm Biên Lâm, Kiểm Biên Lâm gọi một câu dì Trần bác Đỗ, cô sẽ gọi một câu dì Trần bác Đỗ, chắc chắn sẽ không phạm sai lầm. Rời khỏi Hàng Châu lâu như vậy, không ngờ anh vẫn nhớ rõ mấy hàng xóm cũ này.

“Hai đứa cùng về à?” Bác gái cười quan sát hai người, “Khoảng thời gian trước dì thấy bố cháu, còn nói là đi Thượng Hải ăn Tết mà? Sao hai đứa lại về đây? Có chuyện phải làm à?”

Kiểm Biên Lâm ngược lại nói trực tiếp: “Về làm giấy chứng nhận kết hôn ạ.”

...

Yên lặng.

Dì Trần ghen hồi lâu, cảm thấy rất phần khích: “Hai đứa kết hôn á?!”

Bình thường đùa giỡn thì đùa giỡn, nhưng từ lúc Kiểm Biên Lâm trở thành người nổi tiếng, họ đều cảm thấy anh sẽ lấy... nói chung là lấy một người kì quái, thế nào thì cũng không phải là Sơ Kiến thanh mai trúc mã.

Một câu thành công dẫn người đang hoạt động trong tiểu khu sang.

Mọi người cũng kinh ngạc, hưng phấn đủ điều: “Sớm biết hai đứa sẽ kết hôn mà”, “Ái chà, lần này hai nhà của hai đứa thân thiết hơn nữa rồi”, “Chuẩn bị khi nào mời rượu thế, nhưng không thể không về Hàng Châu đâu”, “Tiểu Kiểm, không phải đại minh tinh sẽ mở cái gì đó, à đúng rồi, buổi họp báo công bố tin tức sao?”...

Kiểm Biên Lâm hoàn toàn vui giận không hiện rõ, chỉ nói sợ không kịp ạ, không dám kéo dài liền bảo Sơ Kiến lên xe. Sau khi anh lại bị người ta kéo truy hỏi mấy câu ở dưới xe, vội nhảy lên.

Bật máy dẫn đường rồi đi.

Vào cổng Cục dân chính, tắt máy xe.

Anh tháo dây an toàn, chồm người sang, vòng qua trước eo cô khẽ ấn tháo dây, trong nháy mắt tay giơ lên sát bên thái dương cô, thấp giọng nói: Đi kết hôn nào.

...

Cô: Anh không sợ bị người khác chụp được sao?

Anh: Chụp được thì chụp được thôi.

Cô: Sẽ bị người ta tung lên mạng, anh lại sẽ lên tìm kiếm hot nữa. Tà Bà biết không? Có trao đổi qua không?

Anh: Biết.

Xem ra đúng là chuẩn bị đủ rồi.

Sơ Kiến không hỏi nữa, mím chặt môi, mím lại đến mức không còn màu máu lại buông ra, khẽ lấy hơi: “Em hồi hộp.” Anh mơ hồ cười nhìn cô, rất lâu mới khàn giọng trả lời: “Anh cũng hồi hộp.”

Từ sáng sớm đi theo cô vào phòng ngủ đã bắt đầu không bình tĩnh, bây giờ thì càng không. Nhưng cho dù trong lòng bất ổn thế nào, thì trên

mặt anh lại mãi mãi không nhìn ra. Vừa nói hồi hộp, anh còn vừa đầu vào đẩy mở hộp để đồ trước ghế phụ lái, lục ra một chiếc kính thường màu đen, đeo vào, sau đó đội nón.

Cố gắng hết sức không thu hút sự chú ý của người khác.

Trước khi xuống xe, anh tự tay kéo dây kéo cho Sơ Kiến, kéo từ dưới lên trên. Khi ngón tay anh kề sát cằm cô, vẫn không nhìn được, hôn cô.

Lúc hai người xuống xe đi vào đại sảnh, Sơ Kiến dùng khăn choàng quấn hết cả mặt, chỉ để lộ một đôi mắt to đen láy, hồi hộp nhìn bốn phía.

Chiều cao và ngoại hình của Kiểm Biên Lâm quá dễ nhận biết, muốn không làm người ta chú ý cũng khó, rất nhanh đã bị người khác phát hiện, khiến cô xoay người định chạy, bị anh lôi trở lại.

Sơ Kiến giải thích: “Có người chụp ảnh.”

Đối với Kiểm Biên Lâm mà nói việc này rất bình thường, không chụp mới không bình thường.

Sơ Kiến thấp thỏm: “Anh có cần che mặt không?”

Kiểm Biên Lâm: “Anh đâu có phạm tội trùng hôn... Che mặt cái gì.”

Sơ Kiến: “...”

Anh đứng ngoài cửa sổ: “Làm phiền ạ, đăng ký kết hôn.”

Quầy đá cẩm thạch cao nửa người, nhân viên bên trong đều kinh ngạc trao đổi ánh mắt với nhau... Bác gái hơn bốn mươi tuổi cũng không ngẩng đầu, đưa bảng quy trình: “Ra cửa quẹo phải, trả tiền chụp ảnh, chụp xong mang tới điền giấy đăng ký. Lầu hai có kiểm tra sức khỏe và giáo dục giới tính trước khi kết hôn, đều là tự nguyện.”

“Cảm ơn.” Anh xoay người rời khỏi, đi xếp hàng trả tiền chụp ảnh.

Bác gái kia nhận ra chậm, nhìn theo một cái, có hơi... “Người đó có phải là cái người đóng phim không?”

Mấy người ngồi gần gập đầu mạnh: “Đúng vậy! Chính là anh ấy, chính là anh ấy!”

May mà người làm thủ tục không nhiều, cũng chỉ ba, bốn đôi mới cưới.

Kiểm Biên Lâm đã sớm hờ hững với việc bị vây xem, không cảm thấy gì cả. Nhưng với Sơ Kiến mà nói, quả thực là giày vò từng giây, không dễ gì lấy được ảnh chụp chung, chưa kịp nhìn kỹ, cô lại giục anh quay lại cửa sổ đăng ký.

Người vốn trong đó đã bỏ đi, đổi sang một cô gái khác.

Cô nàng kích động đến mức siết bút, chân ra sức đạp đất, nửa người trên và vẻ mặt lại cố gắng giả vờ như tôi không biết anh tôi chỉ là giải

quyết việc công giải quyết việc công thôi... Ban nầy, vừa phát hiện Kiểm Biên Lâm tới đăng ký, trong thời gian hai người chụp ảnh, cô nàng xin chị kia đổi chỗ cho mình.

Trời ạ, tự tay làm giấy chứng nhận kết hôn cho thần tượng, cảm giác này giống như mình làm thủ tục kết hôn với thần tượng vậy...

Trên giá tài liệu, cô nàng dè dặt rút hai tờ đơn: “Kiểm bảo anh... À, không đúng,” cô nàng che trán, thở dài một hơi, “Xin lỗi anh, tôi lỡ lời. Hai anh chị điền tờ đơn này, tôi nhập thông tin là có thể có giấy chứng nhận kết hôn.”

Cô nàng bùng ly lên, uống nước, giả vờ bình tĩnh.

Nhân cơ hội muốn nhìn rõ dáng vẻ Sơ Kiến, không nhìn ra, chỉ thấy được đôi mắt.

Đấm ngực giậm chân, để em xem thử mặt chị cái nào! Không thấy mặt chị thì sao em biết con của Kiểm bảo sau này có thể xinh đẹp hay không chứ! À đúng, sao quên mất ảnh kết hôn nhỉ. Đúng, ảnh kết hôn.

À, ồ, đẹp thật đấy!

Sơ Kiến cầm lấy tờ của mình định điền.

Kiểm Biên Lâm trực tiếp rút đi, một mình mình thuộc lòng điền xong thông tin của hai người, lặng lẽ trả lại cho cô, để cô kí tên.

Hai người tự kí tên mình, ngày tháng, đưa lại.

“Điền sai rồi ạ.” Cô nàng mở to mắt nhìn Kiêm Biên Lâm.

Kiểm Biên Lâm nhìn lướt một cái, sai rồi?

Lại nhìn xuống từng hàng, chắc không sai.

“Ở đây, dưới chỗ kí tên là phải điền ngày tháng hôm nay,” cô nàng nhỏ giọng nhắc, “Anh viết thành ngày sinh của anh rồi...”

Thần tượng à, kết hôn thôi mà, đừng khăn trương, đừng khăn trương...

Chương 33: Tiếng cười càng mê hoặc hơn (5)

“Bỏ đi! Sai thì sai thôi, em nhập cho anh!”

Cô nàng quả thực không đành lòng nhìn thần tượng của mình mất mặt như thế, cầm lấy gỗ cách cách nhập thông tin vào máy vi tính, cuối cùng, lấy một cuốn sổ đỏ rồi nhét vào máy in.

Nhân khoảng thời gian rảnh chờ in này, cô nàng nhìn Sơ Kiến chăm chăm.

Sơ Kiến bị cô nàng nhìn đến mức hơi hoảng, không ngờ đối phương vừa mở miệng là nói một tràng không ngừng nghỉ, giọng đẽ rất thấp: “Em đại diện cho hai mươi ba triệu bốn trăm chín mươi ngàn bảy trăm tám mươi một fan cho đến bây giờ chúc mừng chị. Đừng thấy chỉ có hơn hai mươi triệu, bọn em đều là fan vàng ròng bạc trắng chứ không phải mua

đâu,” lấy hơi, tiếp tục, “Tuy trong nhóm fan có rất nhiều fan bạn gái nhưng chị phải tin fan quý giá nhất nhà Kiểm bảo chính là fan mẹ ruột, đúng, chính là fan mẹ ruột. Em biết chị không phải người trong giới khẳng định không hiểu cái gì là fan mẹ ruột. Chính là, anh ấy thích thì bọn em thích, anh ấy muốn làm gì thì bọn em bảo vệ anh ấy chịu khổ cùng anh ấy! Cho nên chị đừng sợ, cho dù anh chị kết hôn chớp nhoáng thì bọn em cũng sẽ không cảm thấy gì đâu, Kiểm bảo lớn tuổi như thế mà không có bạn gái vậy còn không phiền phức à?”

Sơ Kiến nghe đến ngần người, đột nhiên nhìn Kiểm Biên Lâm chờ in giấy chứng nhận kết hôn ở bên cạnh.

Hiển nhiên người sau quan tâm giấy chứng nhận hợp pháp kia hơn.

“Xong rồi.” Anh nhắc cô nàng.

“À, được, được,” cô nàng cũng không thiết nói chuyện xin chữ kí thần tượng, nhét tờ khác vào in tiếp, sau đó chuyển hướng sang Sơ Kiến tiếp tục rung rung giao phó, “Anh ấy nhảy có vết thương ở thắt lưng không tốt lắm không thể ăn cay dị ứng, thích động vật con đặc biệt là thích chó nghe nói trong nhà có một con chó lớn rất già, gia đình đơn thân sống cùng bố, trước kia thì hát tuy được giải nhất nhưng thị trường đĩa nhạc ảm đạm may mà người quản lý có con mắt tinh tường, cho nên chị nhất định không thể đắc tội người quản lý của anh ấy những cái khác đều OK...” Nói xong, nặng nề lấy một hơi, quá nhiều lời muốn nói, trăm ngàn lời hóa thành câu cuối cùng, “Tân hôn vui vẻ.”

Dập dấu in nôi, đưa giấy chứng nhận kết hôn, cô nàng nhìn Kiểm Biên Lâm và Sơ Kiến rời khỏi, vành mắt đỏ cả: Baby của mình rốt cuộc gả đi rồi, tại sao cô dâu không phải là mình...

Lúc Kiểm Biên Lâm dẫn Sơ Kiến rời đi, không ít học sinh tụ tập ở cổng. Vừa vặn là kì nghỉ đông, cũng không biết là nhân viên của Cục dân chính hay là mấy đôi mới cưới kia gửi cho bạn bè, trong chốc lát nổ tung, có học sinh ở gần đó nhận ra chỗ này, vội vàng chạy tới ——

Kiểm Biên Lâm lên xe. Sơ Kiến vừa ngồi vững, anh tiện tay cởi áo khoác che mặt Sơ Kiến.

Nhấn chân ga một cái, chạy đi.

Lái xe dừng lại, Sơ Kiến mới dám kéo áo xuống.

Trong tầm mắt, Kiểm Biên Lâm cầm hai quyển chứng nhận kết hôn trên tay, rõ ràng là cùng một nội dung mà còn mở hết hai quyển, xem cẩn thận.

“Lên lâu trước đã.” Sơ Kiến vẫn không dám nhìn hai quyển chứng nhận kết hôn ấy.

Cứ lãnh giấy như vậy?

Kiểm Biên Lâm hơi ngược mắt, ánh mắt thâm tình đến mức có thể bóp ra nước, nhìn khuôn mặt cô từ trên xuống dưới.

“...” Sơ Kiến đẩy cửa, xuống xe.

Đi tới lầu ba, Kiểm Biên Lâm sải bước dài lên lầu bắt kịp, nhân lúc trong hành lang không có ai, một tay luồn qua dưới cánh tay cô, tay còn lại

là chân, ôm ngang cô lên. Ba bước gộp làm hai đi lên lầu bốn, tay móc chìa khóa mở cửa sắt.

Lúc đi, con chó lớn trong nhà tạm thời gửi nuôi ở cửa hàng thú cưng, trong phòng vô cùng yên tĩnh.

Kiểm Biên Lâm ôm cô vào phòng mình. May mà bố Kiểm luôn ngóng trông anh sẽ về, thường xuyên thay chăn nệm có thể nằm tạm trên đó chợp mắt một chút. Anh tự tay cởi giày của hai người, bế cô lên giường, khuôn mặt kề sát phần da lộ ra ngoài sau cổ Sơ Kiến, tìm một tư thế thoải mái, nhắm mắt.

Khó khăn, mệt mỏi, cuối cùng đã hoàn thành chuyện quan trọng nhất.

Bên ngoài sóng lớn ngập trời, trên mạng âm ỉ thế nào đi nữa cũng không liên quan đến anh. Sơ Kiến nhận ra hơi thở sau cổ dần đều đặn, lại cũng theo nhịp thở của anh, lơ mơ ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại là hơn bảy giờ.

Sơ Kiến thức vì đói, nhích tí một ra khỏi cánh tay anh, nghĩ trong nhà chắc trước khi đi chú Kiểm đã dọn sạch tủ lạnh nên cũng không lục tìm. Cô tìm chìa khóa trong túi áo anh định xuống lầu mua chút thức ăn lên ăn tạm. Tìm tìm, móc ra hai quyển sổ đỏ nhỏ kia.

Từ lúc lấy được liền bị anh nắm chặt như sợ rơi mất, ngược lại cô là người trong cuộc bây giờ mới sờ được... Xúc cảm của dấu in nổi trên ảnh rất mới mẽ. Cô lật qua lật lại xem mấy phút, phát hiện biểu hiện của mình giống hệt Kiểm Biên Lâm ở trên xe ban nãy, đều ngốc vô cùng.

Thế là, cất kĩ.

Rón rén đi ra ngoài, việc đầu tiên là gọi cho Đồng Phi.

“Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt,” Đồng Phi nhận máy câu đầu tiên chính là vậy, “Mình không dám gọi cho cậu sợ quấy rầy đêm tân hôn của hai người đấy, nhưng mình bứt bối lắm. Hai cái người Kiểm Biên Lâm và Tạ Bân này cũng có chủ kiến lắm, cứ kết hôn, công khai như vậy à? Cái người miệng rộng kia làm cho quản lý của Nguyễn Khê co rút, đoán chừng cũng gọi 120 đi truyền dịch rồi.”

Hành lang đen kịt, cô giậm giậm chân, đèn sáng.

Tim cô đập đến mức sắp lao ra ngoài, không giữ bình tĩnh nổi nữa: “Hả?... Công khai rồi sao?”

Kiểm Biên Lâm ngủ cả chiều như người không có chuyện gì. Cô còn nghĩ sẽ đợi anh thức dậy rồi hỏi phải làm thế nào đây, dù sao thì bị chụp cũng ầm ĩ rất lớn...

“Cậu không biết hả! Khốn kiếp, Kiểm Biên Lâm nhà cậu căn bản không hiểu hai chữ ‘lãng mạn’ phải không? Tuyên bố tin tức động trời như vậy mà cậu ấy cũng không thổi phồng chút nói cho cậu biết à? Cậu chờ đừng cúp, nhận WeChat.”

Đồng Phi gửi hai tấm ảnh chụp màn hình.

Là tin tức mà studio của Kiểm Biên Lâm và công ty đồng thời tuyên bố, nội dung giống nhau, một tấm ảnh cùng một câu ngắn ngủn. Tấm

ảnh cũ kĩ, ở trên là Kiểm Biên Lâm vào sinh nhật sáu tuổi, được mẹ Sơ Kiến dẫn anh và Sơ Kiến đi chụp tấm ảnh chung đầu tiên ở tiệm chụp ảnh.

Sơ Kiến cười đến mức như một trái táo đỏ lớn, nằm bò trên lưng Kiểm Biên Lâm. Kiểm Biên Lâm cũng cô bằng một vẻ mặt không cam tâm tình nguyện. Hai người đều không nhìn ống kính, giống như ở trong thế giới của mình, hoàn toàn quên mất thợ chụp ảnh giờ máy ảnh.

Lời bên dưới: Kiểm Biên Lâm và bà Kiểm quen nhau từ thuở nhỏ, hôm nay kết thành vợ chồng hợp pháp. Chúc tân hôn vui vẻ.

...

Sao anh ấy lục ra tấm này vậy.

Lòng bàn tay Sơ Kiến ngứa ran, màng nhĩ cũng ong ong vang dội vì tiếng tim đập kịch liệt. Ra sức phóng to tấm ảnh, xem mình như thế nào lúc đó xấu như thế nào ——

Cô thay răng sớm, trong tấm ảnh này cô còn thiếu một cái răng cửa.

Tóm lại, xấu vô cùng...

Cô loáng thoáng nghe được giọng Đồng Phi, nhận ra điện thoại chưa cúp, nhận lại, Đồng Phi đang tiếp tục lải nhải: "... Dù sao nói chung thì coi như cậu may mắn. Trong mấy tiểu sinh đang nổi tiếng này thì fan của Kiểm Biên Lâm là bảo vệ cậu ấy nhất, đa số fan của cậu ấy đều rất trâu, năng lực khống chế tình hình tuyệt bậc nhất, tìm kiếm hot toàn là tân hôn vui vẻ, lướt tin nhắn toàn là chúc phúc, chuẩn bị tốt cho tìm kiếm hot mấy ngày liền đấy. Nhưng cậu ấy trước đây ngay cả tin tức có bạn gái cũng

không truyền ra, thoáng cái đã là vợ chồng hợp pháp. Mình đoán fan nhà cậu ấy phần lớn đều là lòng đang rỉ máu rung rung chúc phúc đó...”

Sơ Kiến men theo hành lang xuống lầu, mấy lần trượt chân suýt ngã.

Nghe Đồng Phi sôi nổi nói, hàng xóm gặp dọc đường đi đều nghe mấy người buổi trưa truyền ra, nhìn Sơ Kiến đang nói điện thoại bằng ánh mắt cười tủm tỉm nhìn cô dâu, làm cô không dám đi xa, đến một quán nhỏ gần nhất mua hai hộp mì xào cơm chiên rồi về.

Vào cửa, Kiểm Biên Lâm còn ngủ tiếp.

Sơ Kiến để hộp cơm ở phòng khách, đi vào, chồm người vỗ anh: “Ăn cơm nào, cả ngày anh chưa ăn gì không đói ——” Ngang hông sít chặt một cái, bị anh ôm eo, trước mắt trời đất quay cuồng ngã vào trong chăn, dưới người anh: Ban nãy anh không nhìn thấy em, còn tưởng... kết hôn là đang nằm mơ chứ.

Còn nằm mơ gì nữa, nhân dân cả nước biết cả rồi...

Sơ Kiến lẩm bẩm: Anh cũng không chọn tấm nào đẹp một chút, tấm lúc sinh nhật tám tuổi của em không phải rất đẹp sao?

Anh: Đẹp cả.

Cô: ...

Anh: Gọi anh nào.

Cô: Kiểm Biên Lâm?

Anh: Gọi ông xã.

Cô: ...

Phòng ngủ không bật đèn, anh nằm nghiêng bên cạnh cô đưa lưng về phía nguồn sáng ngoài phòng khách, cánh tay phải chống trên giường, bàn tay nâng má, ánh mắt sâu xa nhìn cô chăm chăm, chờ đợi. Kiên nhẫn chờ.

Sơ Kiến mím chặt môi, cố gắng rất nhiều lần. Không được, không mở miệng được...

Đột nhiên, trong phòng khách có tiếng tin báo WeChat trong di động cô.

“Em đi xem WeChat!” Đúng là cảm tạ trời đất.

Sơ Kiến thông minh trượt xuống từ cuối giường, chạy mất, tìm di động trên sofa, bấm mở. Là Đồng Phi: Đúng rồi, đúng rồi, quên cho cậu xem cái này, cái này tuyệt hơn.

Lại là một tấm chụp màn hình Weibo.

Cô mở lên, là Tạ Bân chuyển tiếp tin Weibo công khai tin mừng kia của công ty, vẫn là một câu ngắn ngủn:

Leo lên đỉnh núi, thứ thấy được mới gọi là phong cảnh; chờ đến khi yêu nhất, điều nhận được mới gọi là tình yêu.

(Không phải tôi nói đâu, là Kiểm Biên Lâm nói đấy)

Chương 34: Tiếng cười càng mê hoặc hơn (6)

Khi đó, hồi tiểu học hai người đã ở gần nhà, đều là trẻ em của mấy tiểu khu lân cận.

Đi học tan học, Kiểm Biên Lâm đều cùng cô về nhà.

Mới đầu, cậu cảm thấy phiền. Cái tuổi đó ai mà thích tụi chung với nữ sinh, toàn là con trai ồn ào ầm ĩ. Sau đó thì thành thói quen dẫn theo một cái đuôi.

Sơ Kiến nói chuyện với cậu, cậu cảm thấy phiền; Sơ Kiến nói chuyện với người khác, cậu càng phiền hơn.

Lên cấp 2, không phải một lớp.

Bắt đầu không phải cùng nhau tan học, sau đó, mẹ Sơ Kiến khéo léo nói với cậu có học sinh bên ngoài trường thích đi theo Sơ Kiến, bảo khi đi học, tan học Kiểm Biên Lâm chờ cô một chút. Kiểm Biên Lâm liền đồng ý.

Bắt đầu khác biệt từ lúc nào?

Trong ấn tượng của anh, ranh giới rõ ràng nhất, là có một lần tiết thể dục.

Lớp chín đôi tiết, được giáo viên gộp chung với lớp một của họ sắp xếp chuẩn bị thi tám trăm và một ngàn mét. Sơ Kiến chạy xong, đầu toàn là mồ hôi, lén mua một cây kẹo hồ lô ướp lạnh, trốn trong góc sân thể dục ăn. Kiểm Biên Lâm vừa chạy một ngàn mét xong, xắn tay áo đồng phục lên cao, đi qua bên cạnh cô, vòng trở lại.

Muốn nói, cậu mới vừa chạy cự li dài xong cả người toàn mồ hôi ăn thứ này cũng không sợ bị ốm à.

Sơ Kiến vươn tay, nắm chặt cổ tay cậu rồi kéo lại, rắc một tiếng, bẻ cây kẹo hồ lô ướp lạnh làm hai, cúi đầu nhìn một cái, so lớn nhỏ một tí đầy gian xảo, nhét nửa đoạn trên mà mình đã ăn mấy miếng cho cậu: “Không được chê mình đã ăn đó.”

Lòng bàn tay nóng hôi hổi xen kẽ cùng món đồ lạnh buốt ủ da thịt cậu.

Thái dương của Sơ Kiến vẫn còn mồ hôi, cảnh giác đề phòng cậu: “Cậu đừng có nghĩ cướp với mình. Của mình mua, đương nhiên cậu phải ăn ít.”

Cái loại ánh mắt bắn khoăn “Mình không muốn cho cậu ăn, nhưng không thể không nể mặt tình cảm qua lại bao năm mà cho cậu ăn” ấy của cô, vô cùng đáng yêu.

Sau đó, cậu bắt đầu cố hết sức tạo ra thời cơ hai người ở cùng nhau, thậm chí hai nhà ăn cơm, trong bếp, để có thể tự tay xới cơm cho cô, mỗi

lần cậu đều lặng lẽ giành việc bày chén đĩa và bung thức ăn. Dần dần, ở trường, hai người bắt đầu bị lan truyền yêu sớm...

Có buổi chiều một ngày, cô xem ti vi ở nhà cậu, ôm gối nghiêng người dựa vào sofa.

Cậu lại gần cô, ngồi xuống, lon nước cầm trên tay bị cậu bóp lõm, thậm chí thở sâu, muốn làm chút gì đó, giọng gọi tên cô cũng trở nên nhuộm hơi nước: “Sơ Kiến.”

Cô liên tục đổi kênh, buồn ngủ vô cùng, người nghiêng một cái, đỉnh đầu vừa vặn chống lên đùi cậu: “Mình không được rồi Kiểm Biên Lâm. Mình ngủ một lát nha. Nếu quả thực cậu rảnh thì làm bài tập Toán giúp mình nhé...”

Cô hoàn toàn không biết, góc độ này, cậu có thể thấy gì dưới cổ áo.

Cậu không nhúc nhích, sợ quấy rầy đến cô.

Cậu cũng không dám nhìn thêm mấy lần, nhím chăm chăm màn hình ti vi. Trong đó, Kim Giác đại vương đang cười ha ha chế nhạo Tôn Ngộ Không, ngược lại như đang chế giễu cậu... Nhưng không nhìn thì cũng không hề đại diện trong đầu không có, những suy nghĩ hỗn loạn kia nhanh chóng lướt qua.

Khi ấy, cậu chưa từng tiếp xúc với bất kì thứ gì liên quan đến giới tính và tình yêu của người lớn.

Chỉ là muốn đến gần, thân mật. Xa lạ, mọi thứ liên quan đến Sơ Kiến cậu đều muốn đến gần. Có lúc nửa đêm tỉnh mộng, cậu sẽ nhớ lại

những tiếp xúc thân thể lạ lẫm trong mơ, nhớ đôi môi cô, khuôn mặt lẫn thân thể, nhưng lại cảm thấy quá bỉ ổi.

Cho đến khi tất cả quay lại điểm khởi đầu.

Ở đầu hành lang cũ kỹ, không thừa ánh sáng vào buổi hoàng hôn ấy, cậu xách cặp của hai người, cúi đầu khóa xe, nghe cô nói không thích mình, không nói ra được là cảm giác gì. Tối đó, cậu làm bài đến nửa đêm, mấy lần đề xuống kích động sang nhà đối diện tìm cô. Khoảng nửa tháng sau, hơn hai giờ khuya, cậu chợt lên cơn đi ra ngoài, ngồi dưới lầu nhìn chăm chăm cửa sổ phòng ngủ của cô, nghĩ người cả đêm, vậy mà còn gặp phải tuyết rơi hiếm thấy. Kết quả là phát sốt, nói dối là đi tiệm internet cả đêm, bị bố chửi mắng một trận viết đơn xin nghỉ mang sang nhà cô.

Trong lòng cậu đè nén cơn giận, nhưng thấy cô ngáp lê dép đi ra, mù mịt nhìn mình, thì mềm lòng, vẫn dặn một câu tuyết rơi đường trơn, đừng tự đạp xe đi...

Tiếp đó, chính cậu cũng tránh cô.

Đến lớp 9, hai nhà ra ngoài chơi. Lúc đi phà cậu giống như trúng tà, tránh cả năm cũng uống phỉ, thân tàu hơi lắc lư một cái, bốn phía chen chúc tranh cãi âm ỉ, cũng thúc giục cậu cúi đầu hôn cô.

Hôm đó đến nơi, cậu đi tiệm internet thật, chơi với người không quen biết. Cậu không hay chơi nhưng lên tay nhanh, chơi đến mấy tiếng, ma xui quỷ khiến lên mạng tìm mấy thứ để xem. Những giấc mơ lạ lẫm hơn một năm trước chuyển thành hình ảnh chân thật. Trong đám nam sinh ít nhiều gì cũng có người trao đổi mấy thứ này. Cậu nghe nhiều, cũng biết gần hết, nhưng đột nhiên vừa nhìn như vậy lại không giống, bấp bệ cánh tay đầy màn hình. Cậu tắt, tiếp tục mở cửa sổ chơi game.

Sợ xem nhiều hơn, cảnh trong mơ sẽ trở nên chân thật hơn, toàn là cô, cậu càng không chịu nổi.

...

Đến sau này, cậu nhao cái cao vọt lên từ một mét bảy mươi mấy, vừa lên trung học là một người cao gần một mét tám mươi mấy, trong trường luôn làm người khác chú ý.

Khi đó, trong khối, nhiều người thành đôi kết cặp hơn. Cậu hay nghe người khác nói đến Sơ Kiến lớp chín, Sơ Kiến lớp chín, nghe đến thấp thỏm. Bài vở của trung học nặng ngược lại thích hợp với cậu, điểm số lên thẳng một đường sẽ để cậu tạm thời đặt cô trong lòng trong phần lớn thời gian.

Lúc đón Tết năm lớp 11, bố Sơ Kiến lần đầu say rượu nói đùa, bảo Kiểm Biên Lâm cố gắng một chút, sau này cưới Sơ Kiến luôn nhé, ai bảo thành tích Sơ Kiến không tốt. Cậu nghe, không lên tiếng, mấy người lớn cười. Sơ Kiến đang xem chương trình Đêm xuân không để ý chỗ này, hoặc nói là cổ tình không để ý.

Cậu từ từ uống một hớp nhỏ, uống rất nhiều rượu trắng.

Trong lòng đồng ý với bố Sơ Kiến: Hoàn toàn đồng ý ạ.

Đến mùa đông năm lớp 12, cũng có tuyết rơi, cậu nghĩ, đúng là trùng hợp, thất tình hồi cấp 2 ngồi dưới lều tuyết rơi khắp người, tối nay chẳng lẽ có điềm tốt gì.

Đáng tiếc, điềm tốt không có, nhưng có đòn cảnh tỉnh.

Cậu luôn lừa mình dối người, Sơ Kiến chỉ là vẫn chưa biết thích mình, nói không chừng âm ỉ chút cảm xúc, dễ dàng tí là được thôi, nháy mắt đã trở thành bạn gái người khác. Cậu đã bước qua cái tuổi mơ mơ màng màng, ba ngày sau vẫn lên tinh thần đi tìm nam sinh kia. Mang theo một hơi không suy nghĩ nhiều, khi dòng người tan học gần nhà để xe nhiều nhất, cậu chặn cậu ta lại hỏi: Cậu có thể đối xử tốt với cô ấy cả đời không? Có thể kết hôn không? Không làm được, vậy thì một đầu ngón tay cũng không được phép chạm vào cô ấy.

Nam sinh mười bảy, mười tám tuổi, quá hiểu người cùng giới tính ở cái tuổi này, cái gì cũng muốn thử, trên thân thể muốn đến gần. Cậu sợ Sơ Kiến chịu thiệt, nghĩ đến việc cô sẽ bị người khác lợi dụng thì không chịu nổi.

Không hề có lập trường, buộc bạn trai của người ta đồng ý chuyện như vậy.

Đàn ông hơi có chút máu nóng đều sẽ cãi nhau, nhưng ít người dám đánh nhau. Kiểm Biên Lâm cũng không muốn đánh nhau, cho đến khi đối phương nói một câu nói thật: Tôi và bạn gái của tôi làm gì cần phải nói rõ với cậu sao? Lớp 12, cậu nói kết hôn với tôi, Kiểm Biên Lâm cậu có bệnh à?

Cậu nhận định đối phương đã muốn lợi dụng không muốn chịu trách nhiệm, đánh ngay một đấm.

Đối phương cũng vội trả đòn. Kiểm Biên Lâm có ưu thế chiều cao lại thường xuyên chơi bóng rổ, vẫn chiếm lợi thế, đánh người ta không nhẹ. Nam sinh ở cái tuổi đó, đánh nhau cũng thường thấy. Hai người đều nóng đầu không có kinh nghiệm cũng không kiêng dè chỗ, cứ đánh nhau như vậy

ở nơi đi học tan học đều phải đi qua, ngang nhiên coi thường quy định của nhà trường, hoàn toàn chính là muốn chết.

Hôm đó, chậu nước lạnh Sơ Kiến xông tới tát cậu kia, hoàn toàn tạt tỉnh cậu.

Cậu biết đã phạm sai lầm lớn, hận không thể đánh chết mình.

Cho đến khi tốt nghiệp trung học, cậu nghe được cô nhận thư thông báo trúng tuyển đi Hải Nam, cậu thi đến Bắc Kinh không có bất kì tâm trạng vui sướng được giải thoát sau khi thi tốt nghiệp gì cả, ngồi ngây ngẩn cả đêm trên bệ cửa sổ.

Sơ Kiến...

Bóng dáng cao lớn của Kiểm Biên Lâm đi qua trước người Sơ Kiến, đến toilet, mở vòi nước, vốc một vốc nước lạnh rồi vỗ vào mặt. Rửa mặt xong, anh lục bàn chải đánh răng mới, bắt đầu nặn kem đánh răng.

Sơ Kiến chỉ liếc nhìn một bên người anh khi anh khom người rửa mặt, đã cảm thấy tâm trạng lắc lư...

Đồng Phi lại gửi WeChat: Mình vẫn không hiểu, sao trước đây cậu không thích cậu ấy?

Sơ Kiến yên lặng suy nghĩ một lúc, trả lời hai chữ: Mình mù.

...

Anh sợ khăn mặt mười mấy ngày không dùng không sạch, đi ra, rút mấy tờ khăn giấy hơi lau khô nước trên tay, trên mặt, thấy Sơ Kiến cầm đi động, ở đằng kia mặt đỏ bừng bừng, không biết nghĩ gì.

Anh khom người, nửa ngồi nửa quỳ trước người cô: “Chờ đã.”

Cô: “Hả? Chờ cái gì?”

Anh: “Gọi anh nào.”

Cô: “Kiêm Biên Lâm, anh vẫn là ngôi sao đó, nguyện vọng không thể cao cấp hơn chút sao?”

Anh: “...”

Khuôn mặt Kiêm Biên Lâm gần trong gang tấc. Cô ngẫm nghĩ tròn không thoát, ngượng nghịu cả buổi lồi gối trên sofa tới, vùi mặt vào chậm rì gọi một câu: Ông xã.

...

Kiêm Biên Lâm đáp lại thật thấp, chưa thỏa mãn: Gọi thêm tiếng nữa.

Gối đập mạnh vào vai anh: Ăn cơm!

Kết thúc (1)

Vào tiệc sinh nhật, Kiểm Biên Lâm đi từ sáng sớm.

Sơ Kiến phụ trách dẫn bố mẹ, còn có bố Kiểm đi đến nơi tổ chức. Trước khi ra cửa, bố Kiểm lại lần đầu tiên xem tin tức giải trí. Chuyển sang phần khác, trên màn hình chính là mặt của Lục Tòng Văn, cười trước một đồng micro trả lời câu hỏi có liên quan đến scandal mờ ám.

Sơ Kiến không nghe kĩ, nghĩ đến lần chạm mặt duy nhất với tiểu sinh đang nổi tiếng này: “Người này trước mặt một vẻ sau lưng một vẻ, xem thường người khác lắm.”

Mẹ Sơ Kiến “ồ” một tiếng. Bà biết bố Kiểm không có thiện cảm với người làm cái nghề nghệ sĩ này, e sợ lại giận cá chém thớt mắng Kiểm Biên Lâm, vội giảng hòa: “Nghề của người ta là ngôi sao, đương nhiên không thể câu nào cũng nói thật được. Hơn nữa ngày ngày bị người hâm mộ tung bốc khó tránh khỏi kiêu ngạo một chút, thanh niên ấy mà.”

“Kiểm Biên Lâm thì không có đâu.” Sơ Kiến phản bác như vậy.

Mẹ Sơ Kiến trao đổi ánh mắt với bố Sơ Kiến. Bố Kiểm cũng uống hóp trà nóng, rất vui vẻ xem tiếp. Ông vốn định xem thử phần phát lại cái tin Kiểm Biên Lâm được tung kết hôn kia, không ngờ không có, lại mất hứng, cứ lẩm bẩm: Thằng con hư hiểm khi có tin mình đề ý, còn không phát lại...

Giờ Sơ Kiến mới hiểu ý của bố Kiểm, mặt nóng lên, gọi mọi người đi theo mình.

Chỗ Kiểm Biên Lâm bận chuẩn bị mọi thứ sau cùng trước tiệc sinh nhật, không để ý đến họ. Ý của Tạ Bân là để nhân viên trực tiếp dẫn họ vào thôi. Nhưng bố Kiểm và bố mẹ Sơ Kiến lần đầu tiên đến chỗ thế này, tò mò như mấy bạn nhỏ, nhất trí yêu cầu đi đường bình thường, ngồi chỗ bình thường, khoảng cách gần cảm nhận “Văn hóa người hâm mộ”.

Thế là, Hiểu Vũ liền đưa mấy tấm vé vào cửa có chỗ ngồi chính giữa, cách phía sau ba bước, đi theo bố và bố mẹ vợ Kiểm Biên Lâm, sau khi bảo đảm họ an toàn ngồi vào chỗ, cậu ta ra dấu tay chuồn đi với Sơ Kiến, chạy đi bận tiếp.

Trên dưới trái phải đều là các cô bé giơ bảng đèn và lightstick.

Thật lòng toàn là cô bé, người trưởng thành không đến hai phần mười tổng số người.

Từ lúc ngồi xuống, tin tức kết hôn được thảo luận ríu rít, đủ mọi suy đoán, có tốt, đương nhiên có xấu. Suy cho cùng thì ngoại trừ việc tuyên bố tin này, công ty của Kiểm Biên Lâm đúng là chưa từng mua thông báo, ý tứ vô cùng rõ ràng: Chuyện có thể công bố đều công bố, chuyện bí mật không đề cập tới là việc riêng tư.

“Lần này người đàn ông của cậu bỏ ra vốn lớn đấy, cho bao đồ đủ tất cả phương tiện truyền thông và tài khoản tiếp thị. Danh tiếng của cậu ấy trong nghề vốn đã tốt, lần này lại bày tỏ thái độ rõ ràng như vậy, tuyệt đối sẽ không có ai tung việc riêng tư của hai người. Cậu cứ kiên định sống với cậu ấy đi.”

Đây là lời buổi chiều Đồng Phi nói với cô.

Dường như vì chuyện trung học Sơ Kiến bị mọi người bao vây và cô lập, nên Kiểm Biên Lâm hết sức thận trọng với việc công bố tin tức kết hôn lần này, chuẩn bị đủ tất cả.

Ngay cả Hiểu Vũ ban nãy cũng nói, thực ra trước khi Kiểm Biên Lâm dẫn cô đi đăng ký kết hôn, tôi đó cả công ty đã liên lạc với toàn bộ người then chốt cần làm thông, bao gồm Tieba, tài khoản lớn của người hâm mộ trên Weibo,... Nội bộ cũng liên lạc qua. Bằng không với việc Kiểm Biên Lâm đang nổi tiếng, đột nhiên tung chuyện thế này, sao tiếng động trên mạng có thể êm dịu vậy được?

“Tạ tổng còn đích thân gọi điện thoại cho ông chủ công ty của Nguyễn Khê, mọi người tự hiểu thì đừng lợi dụng tung tin. Tin kết hôn đã tung ra, lợi dụng tung tin không có lợi cho ai cả.”

Đây là lời ban nãy Hiểu Vũ lặng lẽ nói với cô.

Tóm lại một câu, lúc anh ngồi trong cầu thang cả đêm thấp thỏm chờ cô thức dậy, mọi thứ đã sớm giải quyết.

Sơ Kiến cúi đầu, lật qua lật lại ngắm nghía di động.

Có một chuyện nhỏ khiến cô hơi thấp thỏm, có nói cho Kiểm Biên Lâm biết hay không vẫn là một vấn đề.

Hôm nay Từ Kinh gọi cho cô mấy lần. Mới đầu thấy số, cô không nhận ra nên nhận máy, nghe một tiếng “A lô” liền lập tức cúp máy theo phản xạ. Kiểm Biên Lâm quá nhạy cảm với khúc nhạc dạo ngắn ba ngày thuở thiếu thời này của cô, đến mức cô cũng trở nên nhạy cảm.

Vốn là không có gì mà...

Không nói cho anh ấy biết? Lỡ như lại gọi tới? Hoặc đổi số khác gọi thì phải làm sao?

Vẫn khó xử.

Trên khán đài náo nhiệt, cô đắn đo suy nghĩ, vẫn quyết định gọi lại nói rõ ràng hoàn toàn, nếu không thì Kiểm Biên Lâm ghen cũng phiền phức. Đặc biệt bây giờ cô lấy thân phận bà Kiểm nhớ tới chuyện hoang đường thời niên thiếu này, vẫn cảm thấy lỗi ở Kiểm Biên Lâm, đương nhiên càng có lỗi với Từ Kinh.

Cô tìm cái cớ rời khỏi khán đài, đi ra cửa xét vé của sân vận động, trong một góc yên tĩnh gọi lại.

Rất nhanh, điện thoại được nhận: “Sơ Kiến?”

“Ừ, ban ngày mình không dám nhận, sợ Kiểm Biên Lâm giận, thật ngại quá,” Sơ Kiến có chuyện nói thẳng, “Cậu tìm mình có chuyện gì gấp không?”

...

Trước đây, xảy ra chuyện kia, cô và Từ Kinh cũng tan rã không vui. Sau khi cô đến bệnh viện xin tha thứ, hai người cũng không liên lạc nữa. Lúc trước quá trẻ, không biết xử lý thế nào là tốt nhất, ít nhiều gì cũng để lại khúc mắc, nói ra từ đó cũng đã rộng hai chiều rồi.

Đến cú điện thoại này, Sơ Kiến mới biết hồi bố Kiểm Biên Lâm gặp tai nạn lao động, Kiểm Biên Lâm từng gặp Từ Kinh.

Cúp điện thoại, nhân viên xét vé ở cửa bắt đầu giục mọi người mau chóng vào trong.

Sơ Kiến vội vàng chạy vào. Ánh đèn cả sân đã tắt, cô để thấp màn hình di động, chiếu sáng đường dưới chân, không ngừng nói xin lỗi mấy cô bé trên khán đài, khom người về lại chỗ mình.

Đột nhiên, khói lửa lạnh nổ tung, chùm tia sáng rực rỡ bắn quét qua trong sân và khán đài...

Bắt đầu rồi.

Vị trí này của họ ở trên khán đài, khá xa, nhìn màn hình lớn hai bên khá rõ. Trong nửa sáng nửa tối, Kiểm Biên Lâm một thân một mình xuất hiện ở nơi cao nhất trên sân khấu, hình dáng cao gầy áo âu phục đen vừa hiện rõ, trong nháy mắt, vùng trời sân vận động nổ tung tiếng hoan hô cực lớn ——

Đây là lần đầu tiên cô xem anh biểu diễn trực tiếp.

Là vì quan hệ đã khác, hay là fan của anh thực sự quá nhiệt tình, mà tim Sơ Kiến đập thành thịch không dừng được. Nếu không phải bố mẹ và bố Kiểm có ở đây, cô chắc chắn sẽ giống như mấy cô bé nhảy lên ra sức giơ cao bảng đèn và lightstick bên cạnh vậy...

Chùm tia sáng quét qua, trên bục cao hai, ba mét, anh chống một tay tung người xuống.

Hai chân rơi xuống chính giữa sân khấu.

Âu phục được hai bạn nhảy nữ phía sau hai bên kéo ra, cởi bỏ, ném sang một bên, tiếp đó là cà vạt, áo sơ mi trắng, đều được người phía sau cởi, vứt đi.

Cuối cùng, chỉ còn lại áo ngắn tay màu đen sát người đơn giản và quần dài ——

Anh đưa tay ra sau lưng, hai ngón tay đặt sau phần eo, nhấc lưng quần một cái, cúi đầu, bày dáng bên ngay mặt: “Bắt đầu nào.”

Sân vận động một giây sôi trào, tất cả fan đứng lên, la lớn, toàn bộ từ khán đài đến trong sân là một biển ánh huỳnh quang xanh đậm.

Sơ Kiến siết chặt vé. Không được không được, muốn la lớn quá đi...

...

Sau khi nhảy liên bốn bài, bạn nhảy trên sân khấu lui xuống hết, chỉ còn lại nhân vật chính là anh ở lại.

Kiểm Biên Lâm mệt đến mức thân thể cong lại, hai tay chống trên đầu gối, khẽ thở gấp mấy hơi, bỗng nhiên thẳng người, trong yên lặng nhìn ống kính.

Lại thét chói tai.

Trên màn hình lớn hai bên, là gò má mang lớp mồ hôi mỏng của anh, khoảnh khắc trước ánh mắt còn lạnh, sau đó ——

Anh cắn mạnh môi dưới, cúi đầu cười lần đầu tiên.

“A A A A A! Baby của mình đang cười, anh ấy đang cười kìa!” Sau lưng Sơ Kiến có fan kích động phát điên, “Cậu có từng thấy anh ấy cười trực tiếp chưa? Trời ơi, chưa từng có đâu! A A A!”

“Trời ạ, anh ấy cười ngượng ngùng quá, hạnh phúc quá đi! Mình sắp khóc rồi, không được không được,” phía sau có người che miệng, “Ghen tị quá đi, để mình khóc một lát.”

“Nếu không phải là thanh mai trúc mã thì mình nhất định không chấp nhận nổi anh ấy kết hôn đâu. Sao có người tốt số quen anh ấy từ nhỏ vậy chứ...”

Không chỉ sau lưng, fan bốn phía đều bị động tác này của anh kích động.

Đủ mọi kích động, xúc động, ghen ngào...

Bố mẹ Sơ Kiến và bố Kiểm thì bị dọa nhiều hơn, hoàn toàn bị đám cô bé này chấn động, không biết nên khóc hay nên cười, vừa quái lạ, vừa kiêu hãnh, vừa rất khó lý giải những fan này...

Sơ Kiến nhìn bóng người trên sân khấu xa xa ấy, thở càng chậm, thậm chí, không dám nghiêng tầm mắt qua một chút nhìn màn hình lớn, sợ

thấy rõ vẻ mặt, chi tiết trên gương mặt anh.

Cách màn hình, cô cũng sợ mình nhìn đỏ mặt.

Trên màn hình lớn, Kiểm Biên Lâm dường như cũng hơi xấu hổ, nghiêng đầu một cái, mu bàn tay thoáng che trước mặt. Lại là tiếng thét chói tai áp đảo.

Anh giờ micro lên.

“Tôi biết...” Anh bất ngờ có chút khản trương, cười lần nữa, “Các bạn muốn nghe tôi nói một chút về cô ấy.”

Chữ “Cô ấy” này xuất hiện, không có phụ đề giải thích, mọi người cũng biết là ai.

Bà Kiểm thanh mai trúc mã từ thuở vô tư không biết tên kia.

“Năm tuổi, tôi chuyển từ Quảng Đông đến Hàng Châu, không biết nói tiếng phổ thông. Cô ấy thì rất thích dạy tôi nói, dạy từng câu một. Sau đó, vì nguyên do này mà tôi đã lặng lẽ đặt một cái tên cho cô ấy, chính là từ Mandarin tiếng phổ thông kia. Sau đó nữa lên đại học, tôi và cô ấy trời nam đất bắc không gặp được, thường xuyên sẽ có người hỏi tôi, ‘Kiểm Biên Lâm, cậu có thích cô gái nào chưa?’, tôi nói ‘Có, Mandarin.’ Người nghe đều sẽ cười, không tin có cô gái có cái tên kì quái như vậy. Man da lin (1), Mandarin,” Kiểm Biên Lâm dừng một lúc lại nói, “Man da lin, My darling.”

(1) Mandarin (tiếng phổ thông, tiếng Quan thoại) viết theo tiếng Trung là 曼达林, phiên âm pinyin là man da lin, đọc giống như My darling.

Đặc biệt cảm động lòng người, nói ra từ miệng Kiểm Biên Lâm, nói nghiêm túc như vậy ——

Rõ ràng chưa nói gì cả, lại giống như đã nói hết thảy.

Anh đã nói xong lời muốn nói, xoay sang chỗ khác đưa lưng về phía ống kính đi về phía ban nhạc, vòng qua người chơi guitar đệm đi đến trước đàn điện tử, đưa nón của mình cho nhân viên.

Tiếp đó anh nhấn vài âm, là giai điệu có chút quen thuộc.

Sơ Kiến nhất thời không nhớ nổi là bài gì.

Kiểm Biên Lâm rướn người lại gần, trước micro trước đàn điện tử khẽ hát:

“Anh đã từng tro vợ như tấm bèo,

Nỗi sợ hãi âm thầm với tình yêu, nhưng trời cao đã để anh gặp em,”

Anh dừng một chút, ngược mắt, cố ý nhìn ống kính:

“Từ lần đầu gặp em... vẻ đẹp của em nổi bật trong đám đông.” (2)

(2) Câu nguyên gốc là “我初初遇见你... 人群中独自美丽”, có tên Sơ Kiến (初见) trong câu.

...

Biển người mênh mông, mênh mông biển người.

Không ai có thể đoán được anh đã chọn một ca khúc có tên cô như thế, ngay cả bố mẹ Sơ Kiến và bố Kiềm cũng hoàn toàn không nhận ra “thông báo” nhỏ xíu như vậy.

Ca khúc quá xưa, bao nhiêu người từng hát lại. Dường như mọi người đều hiểu anh đột nhiên hát bài này sau đoạn giới thiệu ngắn gọn về “bà Kiềm” không có logic lắm kia, nhất định là hát cho “cô ấy”. Fan trong sân và khán đài không thể nào không biết, tất cả đều lớn tiếng hát theo anh, biển âm thanh như thủy triều.

Nước mắt đảo một vòng nơi vành mắt Sơ Kiến, hoàn toàn không khoa trương, cô bị cảm động muốn khóc. Nhưng bên cạnh là bố mẹ và bố anh, sợ dọa họ, cô đè nén không dám lộ ra...

Đến khi kết thúc, ngón tay anh tới lui qua lại trên bàn phím, khẽ ngâm nga mấy lần câu cuối kia ——

“Anh thật lòng yêu em.”

(3) Bài “Anh thật lòng yêu em”: <https://www.youtube.com/watch?v=TLiT8qnJQTc>

Lời editor: Tên gốc của truyện là Mandarin của anh. Trong quá trình viết truyện, tác giả có đổi tên một lần, sau đó đổi lại tên này. Tớ vẫn giữ lại tên được tác giả đổi.

Kết thúc (2)

Sau khi tiệc sinh nhật kết thúc, mẹ Sơ Kiến tự chủ tự giác khuyến khích mọi người đi, để Sơ Kiến đi tìm Kiểm Biên Lâm. Cô được Hiểu Vũ dẫn vào hậu trường, không ít nhân viên tới lui, bận rộn mà thả lỏng thu xếp kết thúc công việc, còn có người lớn tiếng kêu, hỏi lát nữa đi đâu ăn mừng?

Cửa phòng trang điểm được đẩy ra, Sơ Kiến chuồn vào.

Kiểm Biên Lâm đã tẩy trang, trùm áo phao lông đưa lưng về phía gương bàn trang điểm, đang uống từng ngụm nước nóng, thấy Sơ Kiến vào, dừng lại.

Sơ Kiến ôm bình giữ nhiệt đi tới: “Em mang bánh trôi chiên cho anh.”

À đúng, hôm nay là Tết Nguyên Tiêu. Anh cũng quên mất.

“Em tự gói, tự chiên đó,” Sơ Kiến nhỏ giọng nói, gấp một cái, dùng đũa đâm dứt vào miệng anh, “Nói ngon đi.”

“...” Viên lớn quá, anh ăn đủ mười mấy giây, nuốt trọn xuống, “Ngon lắm.”

“Mùi vị gì?”

“Hạt mè.”

Cô lại nhét vào.

“Mùi vị gì?”

“Đường đỏ...”

Cô lại định dứt, bị anh nắm tay: “Đề anh uống miếng nước đã... Từ từ thôi.”

Sơ Kiến nhận ra ngón tay anh lạnh buốt, đoán chừng là ban nãy nhảy cùng gì đó lạnh cóng rồi. Cô để bình giữ nhiệt và đưa xuống, hà hai hơi vào lòng bàn tay, bọc tay anh.

Lòng bàn tay cô vừa chạm vào mu bàn tay anh, anh vô thức tránh: “Lạnh lắm, sẽ làm em lạnh đấy.”

Sơ Kiến không lên tiếng, nắm lấy, nhân tiện liếc anh một cái: “Già mòm.”

“...”

“Ban nãy em gọi một cú điện thoại cho Từ Kinh.”

Kiểm Biên Lâm khẽ nhú mày theo thói quen, không nói gì.

“Em bảo sau này cậu ấy đừng tìm em nữa, anh quá hẹp hòi sẽ giận đấy,” Sơ Kiến thích thấy anh ghen, nhìn kĩ khuôn mặt anh, nhỏ giọng hỏi, “Cậu ấy nói hồi bố anh bị tai nạn lao động có gặp anh ở trường. Có phải là hôm anh làm em nổi cáu chạy không?”

Kiểm Biên Lâm nhớ lại, gật đầu.

“Hôm đó anh đã nói với cậu ấy, em với anh vui vẻ hơn mấy năm rồi?” Sơ Kiến lại sáp lại gần, “Đồ lường gạt, ai đã vui vẻ hơn mấy năm với anh hả?”

“...”

“Ăn nữa không?” Sơ Kiến đẩy đẩy bình giữ nhiệt kia về phía trước.

Điều Kiểm Biên Lâm nghĩ trong lòng là, cô chắc chắn cũng chưa ăn tối, nếu mình ăn quá nhiều bánh trôi chiên ở đây, thì sẽ lỡ giờ dẫn cô đi ăn cơm tối.

Anh: Nếu không thì, anh ăn một cái, em gọi anh một tiếng nhé?

Cô: ...

Đôi môi anh kề sát đôi môi mềm mại của cô cọ một cái... Môi anh ướt mềm, đầu lưỡi đảo một hồi trong miệng cô, ngẫm nghĩ, vẫn muốn cô gọi. Thế là anh ôm lấy bình giữ nhiệt, bắt đầu ăn thật.

Cô: ... Anh thực sự đã quên hôm nay là ngày gì sao?

Tay Kiểm Biên Lâm khựng lại: Không quên.

Làm sao có thể, chuyện có liên quan đến cô đều sẽ không quên.

Hôm nay là ngày kỉ niệm quen nhau.

Lần đầu tiên gặp cô, cũng là vào Tết Nguyên Tiêu.

Hai mươi mấy năm trước, bố Kiểm dẫn Kiểm Biên Lâm gõ cửa lần lượt tự giới thiệu với hàng xóm, dùng tiếng phổ thông không tốt lắm, nói là vừa chuyển tới, nhân dịp Tết Nguyên Tiêu chúc láng giềng ngày lễ vui vẻ, bà con xa không bằng láng giềng gần...

Gõ cửa nhà Sơ Kiến sớm nhất, đáng tiếc là mẹ Sơ Kiến đang chiên bánh trôi, tiếng dầu chiên lớn quá không nghe thấy, sau đó vòng một vòng về, cuối cùng kết thúc ở cửa nhà Sơ Kiến. Kiểm Biên Lâm còn nhớ cửa mở ra, mẹ Sơ Kiến rất đẹp, cười híp mắt nghe xong, đặc biệt nghe được bố Kiểm khéo léo nói trong nhà không có phụ nữ, cho nên chỉ có thể là một người bỏ đơn thân dẫn con trai tới.

Mẹ Sơ Kiến lập tức nhiệt tình kéo bố con họ vào, đề Kiểm Biên Lâm ngồi xuống bên cạnh Sơ Kiến, lại gọi bố Sơ Kiến đang làm trong bếp ra. Ba người lớn hàn huyên tán gẫu, mẹ Sơ Kiến đặc biệt nói chậm một chút, nương theo tiếng phổ thông không tốt lắm của bố Kiểm.

Sơ Kiến ôm cái chén nhựa màu hồng nhạt của mình, cảnh giác nhìn Kiểm Biên Lâm: “Cậu tên gì.”

Cậu dùng tiếng Quảng Đông: “Kiểm Biên Lâm.”

“...” Sơ Kiến nghe không hiểu.

Cô nhìn chăm chăm một khay bánh trôi chiên kia. Buổi chiều mẹ mới hứa với cô, nếu cô có thể ăn tìm được một trong ba cái nhân đậu đỏ, thì sẽ làm váy mới cho búp bê của cô.

Sơ Kiến lặng yên không tiếng động, dùng đũa chọc một cái, không phải, ném vào trong chén trước mặt Kiểm Biên Lâm. Chọc thêm một cái, cũng không phải, lại ném sang.

Giả vờ như cậu muốn ăn.

Thế là trong chốc lát, bánh trôi trong khay ít đi một nửa, ở cả trong chén Kiểm Biên Lâm.

“Cảm ơn cậu giúp nha.” Sơ Kiến rút cuộc tìm được cái nhân đậu đỏ, cười rất vui vẻ.

Thói quen từ nhỏ của Kiểm Biên Lâm là không thể để cơm thừa. Cậu im lặng không lên tiếng, vùi đầu ăn, nghĩ:

Nhỏ này thật đáng ghét, thật không muốn gặp lại nó nữa...

Đây là lúc ban đầu,

Nhưng không phải kết thúc.

*“Còn nhớ rõ giấc mơ thuở thiếu thời không? Giống như hoa, đóa
hoa vĩnh viễn không úa tàn.”*

- HẾT -